Başka Türlü Bi'şey

14 Bakış Açısı

1 Aşk Hikâyesi

SANDY HALL

PEGASUS

Başka Türlü Bi' Şey

14 Bakış Açısı

1 Aşk Hikâyesi

Pegasus Yayınları: 1489
Gençlik: 276

Başka Türlü Bi' Şey
Sandy Hall
Özgün Adı: A Little Something Different

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Esengül Aydın Yalçın
Düzelti: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2016
ISBN: 978-605-299-015-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Sandy Hall, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Feiwel & Friends'in bünyesindeki Swoon Reads'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SANDY HALL

Başka Türlü Bi' Şey

14 Bakış Açısı

1 Aşk Hikâyesi

İngilizceden çeviren:
Esra Özilhan Çiftci

PEGASUS YAYINLARI

Uzun zaman önce annem, Jude teyze, Matt, Vikki ve Sean'la birlikte Hawthorne Kütüphanesi'nde geçirdiğimiz tüm öğleden sonraları için...

EYLÜL

Maribel (*Lea'nın oda arkadaşı*)

Okulun ilk günü sınıfa girerken, "Bize sahte kimlik çıkartacağım," dedim Lea'ya.

"Ne dediğinin farkında mısın? Bu kanuna aykırı!" dedi.

Yalnızca dört gündür oda arkadaşı olmamıza rağmen tepkisine şaşırmamıştım. Sanırım üniversitenin ilk birkaç gününde insanlar kaynaşıyor çünkü Lea'yı hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyordum.

Şimdiden harika bir oda arkadaşı olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim. Düzenli, kibar ve aynı zamanda sessiz ama sıkıcı değil.

"Kanuna aykırı olduğunu düşünme," dedim. "Küçük işletmelere yardımcı olduğumuzu düşün."

"Dünyayı çarpık bir bakış açısıyla algılıyorsun, Maribel."

"İçmek eğlenceli!" dedim ellerimi havaya kaldırarak. Hayatım boyunca sadece iki kez sarhoş olmuştum: Biri ablamın düğününde, diğeri de mezuniyet balosunun yapıldığı hafta sonunda. Ama yine de eğlenceli olduğunu biliyordum.

O da benim gibi ellerini havaya kaldırıp, "Ben içmiyorum bile!" dedi. Gerçi kahkahalar atıyordu.

"İçmek istiyor musun?" diye sordum.

"Olabilir."

"Demek istediğim şu..." Derken dikkatim dağıldı. Kampüs binalarının neredeyse yarısının bulunduğu devasa yeşil alana doğru yürüyorduk ve üniversiteye başladığım gerçeğini sindirmek için kendime bir dakika süre tanımak istiyordum.

"Gerçekten de buradayız," dedim etrafıma bakarken.

"Evet, buradayız," dedi Lea gülümseyerek. "Bu anı hissedelim."

"Hangi derse gireceksin?" diye sordu, "bu anı yeteri kadar hissettikten" sonra.

"Avrupa Kalkınması II." Olabildiğince isteksiz bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım.

"Avrupa Kalkınması I'i almaya karar verirsen epey *spoiler* almış olacaksın."

"Aklımda bulunsun. Sen hangi derse gireceksin?"

"Yaratıcı yazarlık."

"Nasıl oldu da yaratıcı yazarlık gibi harika bir ileri seviye derse girebildin?" diye sordum İngilizce binasının merdivenlerine yaklaşırken.

Dönüp geri geri yürümeye başladı ve o sırada çok tatlı bir çocuğa çarptı.

Lea, çocuğun eşyalarını toplamasına yardımcı olmak için dizlerinin üzerine çökerken, "Aman Tanrım," diye ciyakladı. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedi çocuk. Tatlıydı ama düşürdüğü kitapları toplamak için dört farklı yöntem denerken çok tuhaf görünüyordu.

"Emin misin?" diye sordu Lea.

Çocuk başını sallayarak onayladı ama Lea'ya bakmadı.

Önce bana sonra tekrar çocuğa bakarak, "İlk günden derse geç kalmak istemiyorum," dedi Lea.

Çocuk yere çöktü ve eşyalarını sırt çantasına yerleştirdi.

Sonunda Lea'ya baktı ve gülümser gibi oldu. "İyiyim."

"Pekâlâ, iyiysen sorun yok o zaman," dedi Lea. "Görüşürüz Mar."

Başımı salladım ve sınıfıma doğru yürüdüm. Bu sanırım üniversitede şahit olduğum ilk "romantik karşılaşma" oldu. Herhalde burada böyle romantik karşılaşmalar çok yaşanıyordu.

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

İnsanlar hep okulun ilk gününün soğuk ve bir sonbahar günü havasında olmasını bekler fakat gerçek şu ki okulun ilk günü çoğunlukla yılın en sıcak günüdür ve güneş bin George Foreman[1] ızgarası sıcaklığıyla yanar.

En yeni yaratıcı yazarlık öğrencilerimin karşısında durup onları inceliyor, en ince bluzumun içinde terlememeye gayret

1 Kendi adını taşıyan bir ızgara markasının sahibi olan Amerikalı eski boksör ve girişimci. (ç.n.)

ediyordum. Bu sabah evden çıkarken Pam'e kıyafetim hakkında ne düşündüğünü sorduğumda, *Küçük Ev*[2] dizisinin edepsiz bir versiyonunu andırdığımı söylemişti. Öyle bir şeyin olduğunu bile bilmiyordum fakat çabalamadan böyle bir görünüm elde ettiğim için kendimle gurur duydum.

Laura Ingalls[3] mini eteğimin fazla yukarı sıyrılmamasına dikkat ederek zıplayıp sırama oturdum. Ardından telefonumun saatine bakmak için eğildim. Onlara en az dört dakika daha verecektim. Okulun ilk günüydü ve çoğu üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencisi olmasına rağmen bodrumun bu alt katına daha önce indiklerinden şüpheliydim. Buranın deniz seviyesinin altında kaldığına yemin edebilirdim. Cehennemin dibi olduğunu söyleyecektim ki havalandırma etkisini göstermeye başladı.

Sınıfta on dokuz, isim listesindeyse yirmi yedi öğrenci vardı. Bir öğrencinin dersi bırakmasını dilemekten kendimi alamadım. Yaratıcı yazarlık ders mevcudunun tek sayı olmasından nefret ediyordum; öğrencileri eşleştirirken o bir kişi dengeyi bozuyordu.

Sınıfın kapısı açıldı ve asistanım içeri girdi.

"Selam Cole," dedim.

"Selam Inga. Neredeyiz biz? Denizin yirmi bin fersah altında mı?" diye sordu kafası karışmış bir şekilde etrafı işaret ederek.

"Bir de bana sor. Ofisimden buraya çerezle yol çizmek zorunda kalacağım."

"Neden çerez?"

---

2 (İng.) *Little House on the Prairie*. 19. yüzyılda Amerika'nın batısında yaşayan Ingalls ailesinin hayatını konu eden dizi. (ç.n.)

3 Küçük Ev serisinin yazarı ve başkahramanı. (ç.n.)

"Çünkü eğer yiyecek israf edeceksem, çok bayılmadığım bir şey olmalı. Güzel yiyecekleri asla ziyan etmem."

Kapı bir kez daha açıldı ve yirminci öğrenci içeri girdi. Bitkindi ve nefes nefese kalmıştı ama ona baktığımızı görünce, Cole'a ve bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Kapıya yakın bir sıraya, kızgın görünümlü bir çocukla diğer öğrencilerden daha küçük –ve daha gergin– görünen bir kızın yanına oturdu. İkisi de kızarıp başka yönlere dönmeden önce kıza çok kısa bir an baktı.

Saate bakıp boğazımı temizledim. Bu konuda pek iyi değildim. Ders vermeye başlayalı on yıl oldu ama her dönem, tanışma faslını berbat ettiğimi hissediyorum. Hep fazla havalı görünmeye çalışıyordum. Otuz altı yaşındayım, neyi ispat etmeye çalışıyorum ki?

"Hey, hey, hey!" dedim içimden sızlanarak. Belli ki *Tombul Albert*'ın tekrarlarını çok fazla izlemiştim. Ellerimi birbirine vurdum ve "Haydi, başlayalım bakalım," diye ekledim.

En azından bu dönem "parti" sözcüğünü zikretmedim. Bir sene, "Haydi, parti başlasın!" demiş ve sonra yazı yazmanın partilemek kadar eğlenceli olduğu kanısına varmıştım. Fakat burada bira fıçısı filan yoktu ve dans etmek için kısıtlı imkân vardı.

Öfkeli çocuk dışında öğrencilerin hepsi bana dikkatle bakıyorlardı. O ise kulağını kaşıyor ve gözlerini deviriyordu. Sanırım *Tombul Albert* hayranı değildi.

"Ben Inga Myerson ve bu da Cole... Kendisi asistanım olur." Soyadını söyleyemedim ve dudaklarımı oynatarak ondan özür diledim. Omuz silkip gülümsedi. "Ve eğer yanlışlıkla Narnia ülkesinin derinliklerine inmediyseniz, yaratıcı yazarlık dersindesiniz."

Her zamanki yaratıcı yazarlık konuşmama döndüm ve bu sırada ders programını dağıttım. Otomatiğe bağladım ve bu dönem bir araya geldiğini görmek istediğim iki öğrenci seçmeye çalıştım. Bu konuda acayip becerikliydim. Her şey doktora eğitimim sırasında en sevdiğim hocamın asistanlığını yaparken başlamıştı. Hocam öğrencileri birer hikâye gibi gördüğünü ve ders ilerledikçe bir tane de kendi zihninde yazmaktan keyif aldığını söylemişti. Bense bunu bir adım ileriye taşımış ve bir aşk hikâyesi haline getirmiştim.

Doksanlı yıllarda bir seminer dersinde seçtiğim iki erkek öğrenci artık evli, mutlu ve iki çocuk sahibiydi. O ikisi benim yaptığım en başarılı eşleştirmeydi ama her dönem, en azından sınıfta flörtleştleşme aşamasına gelmiş çiftler görüyordum.

"Yoklama alacağım çünkü herkesin ismini doğru hatırlamak istiyorum. Bu derste birbirimizi tanımak zorundayız; bu yüzden herkesin bu fikre alışmasını diliyorum. Hep beraber yazar olmanın birbirimizi az da olsa tanımaktan geçtiğini söylemek isterim."

Öfkeli çocuğun adı Victor'dı. İsmini aklımın bir köşesine yazdım.

Gergin görünen kızın adıysa Azalea'ydı. Gerçi hızla, "Lea diyebilirsiniz," diye düzeltti. Bunu söyledikten sonra daha az gergin görünüyordu sanki.

Sınıfa en son giren çocuğun adı Gabe'di. Dinginliği hoşuma gidiyordu. Öyle bir duruşu vardı ki ona dik durmasını söylemek istiyordum ama onu her gördüğünde bunu söyleyen bir annesi olduğundan emindim.

Adının tüm özelliklerini taşıyan Hillary adında bir kız da vardı. En azından Hillary Clinton ortaya çıkıp bu isimle ilgili tüm

önyargılarımı yerle bir edene kadar düşündüğüm Hillary özelliklerine –saçını savuruyor ve Kaliforniya'nın güneybatısındaki zengin kızlar gibi konuşuyordu– sahipti. Bu kız beni yirmi sene öncesine götürüyordu.

Tabii sınıfta başka çocuklar da vardı fakat dördü diğerlerinin arasından sıyrılıyordu.

Yoklamayı bitirdikten sonra konuşmama geri döndüm.

"Bir teorim var," dedim.

"O bir iblis,"[4] dedi Lea. Bunu o kadar sessiz söylemişti ki neredeyse kaçırıyordum. Şaşkınlık içinde elini ağzına kapadı. Gabe'in ona dönüp gülümsediğini gördüm.

"Dans eden bir iblis," dedi Gabe sessizce.

Sonra gelmiş geçmiş en başarılı Rupert Giles[5] taklidimle, "Hayır, bu işte bir terslik var," dedim.

Kimse esprimi anlamış gibi görünmüyordu ama bu dönemki çiftimin Gabe ve Lea olacağını o an anlamıştım.

Kısa da olsa göz teması kurmaları iyiydi ve istemsizce yaptığım *Vampir Avcısı Buffy* göndermemi anlamış olmaları, bana kafa dengi olduklarını hissettirmişti. Ayrıca günümüz çocuklarının hâlâ *Buffy* izlediğini görmek beni mutlu etmişti.

Şimdi bu ilişkiyi organize etmenin bir yolunu bulmalıydım.

Cole'un da bana katılmasını diledim. Geçmişte bu küçük oyunumda mızıkçılık eden asistanlarım olmuştu. Cole'a şöyle bir

---

4 "I've got a feeling, that it's a demon, a dancing demon, no, something isn't right here," Vampir Avcısı Buffy dizisinin jenerik müziğine ait şarkı sözleridir. (ç.n.)

5 Vampir Avcısı Buffy dizisinden bir karakter. (ç.n.)

baktım ve o anda ellerini havaya kaldırıp heyecanla salladı. Aynı kafada olacağımızı biliyordum.

(Bahçedeki) Bank

Bahçedeki en yaşlı bank bendim ve kimse bana saygı duymuyordu.

İşimin zahmete değer yanları olduğunu söyleyebilirdim. Belki de bazen oluyordu. Bazen gerçekten de harika bir popo oturur üstüme; gel gör ki bütün popolar eşit yaratılmamış.

Şu anda üstüme oturanınki ise takdir edebileceğim türdeydi. Konuşma becerisine sahip olsaydım, bir kez daha davet edebileceğim türde bir popo olurdu. Bu poponun en iyi tarafı ise oturmaktan başka bir şey yapmak istemeyen birine ait olmasıydı. Konuşmuyor, hareket etmiyor, üzerime çizik atmıyor veya sakız yapıştırmıyordu. Buna alışabilirdim.

"Gabe," dedi yanında oturan kişi. Bu popoya bayıldığımı söyleyemeyeceğim. Keyfini çıkardığım sessizliği bozuyordu.

"Sam," dedi güzel poponun sahibi.

"Kuş pisliğinden yaklaşık bir milimetre ötede oturduğunun farkında mısın?"

"Burada olmanın bir sebebi var mı?"

"Yok. Okulun ilk gününde sana öğle yemeği ısmarlamam için annem para verdi. Doğru dürüst beslenemeyeceksin diye endişeleniyor."

"Neden bu konuda endişeleniyor ki?"

Sam cevap olarak anlamlı bir bakış atmış olmalıydı çünkü bu üstüme oturmuş en iyi poponun kalkıp uzaklaşmasına yetti de arttı bile.

Sam (Gabe'in ağabeyi)

"Ee, okulun ilk günü nasıl geçiyor?" diye sordum.

Omuz silkti. Kardeşim zaten pek konuşkan biri değildi ama geçtiğimiz dokuz ay içinde neredeyse dilsiz olmuştu.

"Hayır, ciddiyim, anneme anlatabileceğim bir şeyler söylemelisin yoksa seni öğle yemeğine çıkardığıma inanmayacak. Verdiği parayı bira fıçısı filan almak için sakladığımı düşünecek."

"Yemek yerken fotoğrafımı çek," diye homurdandı.

"Ya da bana gününün nasıl geçtiğinden bahsedebilirsin." Durup bana bakması için kolunu çekiştirdim. "Ağabeyin olarak seni konuşmaya zorlamak hakkım."

İç çekti. "Tamam, anneme beklediğimden daha yorgun olduğumu ama dokuz ay boyunca koltukta oturduktan sonra bunun normal olduğunu söylersin. *Onun dışında her şey gerçekten ama* gerçekten iyi gidiyor."

"Yorgun musun?" diyerek dürttüm onu. Gabe paylaşmayı değil, içine atmayı sever. İçine atmayı seven kardeşim şimdi kolumu yumrukluyordu. "Ah!"

"Bunları neden bana sormuyor?"

"Çünkü ona yalan söylediğini düşünüyor."

"Her neyse. Neden hâlâ bunu konuşuyoruz?"

Bahçeden çıkmak üzereyken, bankta oturan bir kız Gabe'e ve bana el salladı. Sanırım daha çok Gabe'e el salladı çünkü kızı daha önce hiç görmemiştim.

Gabe de ona el sallayınca, kızın bana değil Gabe'e selam verdiğini anladım.

"O kim?"

"Kızın biri işte," dedi.

"Onu öğle yemeğine davet etmeliyiz! Baksana, işi yok." Kızın olduğu yöne döndüm ve Gabe beni sırt çantamdan yakalayıp yolumdan çevirdi.

"Hayır, davet etmiyoruz."

"Görmezden gelirsen hiçbir zaman kız arkadaşın olmaz."

"Onu görmezden gelmiyorum."

"Sanırım oradaki sincapla konuşuyor."

"O... ilginç biri."

"Onu nereden tanıyorsun?"

"Yaratıcı yazarlık dersinden."

"Ah. Harika. Ders nasıl geçti?"

Gülümsedi. "İngilizce binasında iki kat bodrum olduğunu bilmediğim için neredeyse derse geç kalacaktım. Bunun dışında iyiydi."

"Ah, bodrum altı dersleri. Ben de o yollardan geçtim. Hakkında pek çok efsane vardır ama pek az insan onu deneyimleyebilmiştir. Tuvaletlerin birinde denizkızı klanının yaşadığını duydum."

Gabe'in kahkahalarla güldüğünü görünce şaşırdım. Öncelikle bu yaptığım harika bir espri değildi ve son zamanlarda Gabe'i hiç kahkaha atarken görmemiştim. Uzun zamandır kendisi gibi davranmıyordu. Bunu anneme açıklamaya çalıştım ama anladığını

sanmıyorum. Sanırım yapabileceği veya yapması gereken daha çok şey olduğunu düşünüyor ancak gerçek şu ki bu konuda yapılacak bir şey yok. Bu Gabe'in kendi başına üstesinden gelmesi gereken bir şey.

"Neyse, hoca iyi birine benziyor ve dersi alan çocuklar da iyi görünüyor. Kötü olmayacak gibi."

Kafeteryaya yaklaşırken benden nefret edeceğini bile bile son kez hissettiklerimi söylemek istedim.

"O konu hakkında konuşabilirsin, biliyorsun."

Gözlerini devirdi. "Doğru, biliyorum."

Sincap!

Kızın yerfıstığı yediğini fark ettim. Yemişleri severim.

Yemişler, yemişler, yemişler.

Meşe palamutları!

Çimlerin üstünde olabildiğince sevimli görünmeye çalışarak zıplıyor, şansım varsa kızın elinden bir tanesini yere düşürmesini diliyordum. Onun kaybı benim kazancım olacaktı.

Beni gördü ve gülümsedi.

İşe yaramıştı! Yaşasın!

Bilerek yere bir yerfıstığı düşürdü ve ben de onu yedim.

Sonra oturduğu bankta yanıbaşına bir tane daha düşürdü.

Bu bir tuzak mıydı?

İlk fıstığı yavaş yavaş yedim. Bu sırada beni yakalayacağı bir ağı, kafesi veya kese kâğıdı olup olmadığını görmek için kızı izledim.

Görünürde bir şey yoktu, banka zıplayıverdim.

Çimlerin üzerinde yürüyen iki çocuğu izliyordu.

"Sence kardeşler mi?" diye sordu. "Gözleri tıpatıp aynı ve belki burunları da benziyordur. Buradan görmek biraz zor da."

Dik oturdum. Benimle konuşuyordu. Kimse benimle konuşmazdı ki. Ah, keşke insan dilini anlasaydım da ona cevap verebilseydim.

Onun yerine fıstığımı kemirmeye devam ettim.

Victor (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Bu aptal dersle ilgili her şeyden nefret ediyorum. Dönem başlayalı henüz bir hafta oldu ve çoktan baş belam haline geldi bile.

Hocanın aptalca şakalarından nefret ediyorum, sınıfın yerinden nefret ediyorum, sınıftaki diğer insanlardan nefret ediyorum. Özellikle her derste yanımda oturmakta ısrar eden o iki aptal yüzünden uçlu kalemimi kendi gözüme saplayasım geliyor.

Birkaç derin nefes aldım. Sakinleşmem gerekiyordu. Bu dönemi atlatmak zorundaydım. Programıma uyan tek edebiyat dersi buydu; mezun olmak için bu dersi almam gerekiyordu. Bir sonraki dönem mükemmel stajıma odaklanmak istediğim için, edebiyat dersi alma konusunda endişelenmek istemiyordum.

Sahi, kendi bölümümdeki herkesin berbat olduğunu düşünürdüm. Bilgisayar bilimleri bölümündeki öğrenciler epey sinir bozucu olabiliyordu ancak İngilizce öğrencileri hayatımda gördüğüm en budala tiplerdi. Kendilerini çok derin ve anlam dolu sanıyorlardı. Ama öyle değillerdi.

Şu arkamda oturan züppe, sandalyemi bir kez daha tekmelerse ne yaparım bilmiyorum. Muhtemelen fiziksel anlamda onu alt edemem ama kesinlikle zekâmla yenebilirim.

Ben bunları düşünürken sandalyemi bir kez daha tekmeledi ve arkamı dönüp ona ölümcül bir bakış attım. Oturduğu yerde dikleşti, aşırı uzun bacaklarını geri çekti ve yanında oturan kıza saldırıya geçti. Daha doğrusu hedef, kızın çantasıydı. Tekmeleriyle çantanın canına okudu.

Buna hiç şaşırmadım. Çocuk gördüğüm en büyük ayaklara sahipti. Çocuğun ayaklarının kızın anormal uzunluktaki boynuna iyi uyum sağlayacağından emindim.

Dirseğini bükerek kızın çantasını almasına daha iyi yardımcı olabileceğinin farkında mıydı acaba? Sarsak hareketleri ve hareketsiz eklemleriyle Frankenstein'ın yaratığına benziyordu.

Koca Ayak'ın özür dilerken çıkardığı rastgele sesleri duymazdan geldim ve Zürafa, "Sorun değil," diye ciyakladı.

İkisinden de o kadar nefret ediyorum ki...

Dönemin bitmesine kaç gün kaldı acaba?

Bob (Otobüs şoförü)

Bu otobüse her gün yüzlerce çocuk inip biniyor. Bazıları gerçekten tatlı, bazıları çok ahmak, bazılarıysa etkisiz eleman. Kiminin gürültüsü hoşuma gidiyor, kimininki insanı kötü etkiliyordu. Daima aralarından sıyrılan bir çift olurdu. Bazen görünüşleri sayesinde fark edilebiliyor veya kolayca keşfedilebiliyorlardı. Mesela daima

olur olmaz duraklarda iniyorlardı. Eşim Margie tüm bu çocuklardan bahsetmemden çok hoşlanıyordu.

Son zamanlarda karıma biri erkek biri kız, iki çocuk hakkında çok fazla hikâye anlatıyordum. Onlarda başka türlü bir şey vardı.

Erkek olanı fark etme sebebim tutacağı tuhaf bir şekilde kavramasıydı. Tutacağı kavramada uzmanlaşmak komik bir şey olabilir ama bu çocuk bunu tamamen yanlış yapıyordu. Tuhaf birine benziyor ve tutunurken canı yanıyormuş gibi görünüyor. Bunun ona daha az acı vermesi için ona bir ders vermek istiyorum.

Sonra, birkaç gün önce, bunu arada bir kıza yaklaşmak için yaptığını fark ettim çünkü otobüs neredeyse boşken bile bunu yaptığını gördüm. Fakat kıza, onun yakınına oturacak kadar yaklaşmak istemiyordu; sanki onu gizlice seyretmekten memnundu.

Kızsa başka bir hikâyeydi. Otobüste okumayı sevenleri hep fark ederim. Otobüs veya araba hareket halindeyken bir şeyler okuyamam. Beni araba tutar.

Fakat kız hep bir şeyler okuyordu. Çocuk da hep tutunuyor ve bunu yaparken canı acıyor gibi görünüyordu. Ben de burada oturmuş, onları düşünüyordum.

Bir sonraki durağa vardığımızda birlikte indiler. Gerçi birbirleriyle hiç konuşmadılar. İkisi de bana teşekkür etti. Bunlar eşine az rastlanır çocuklardı. Ben de bundan dolayı mutlu olmuş ve konuşmaları gerektiğini düşünmüştüm ama onlar üzerinde bir etkim yoktu.

Yolları ayrılana kadar birlikte yürümelerini izlerdim. Kız yurtların bulunduğu tarafa, çocuk ise öğrenci merkezine doğru

yöneldi. Sonra arkada oturan minik şeytanlardan biri, "Yeter artık, gitmiyor muyuz?" diye seslendi.

Bu çocukların bazıları çok adiydi.

Casey (Gabe'in arkadaşı)

Odamın kapısı tıklatıldığında uyumak üzereydim. Eğer mutfak tarafındaki odaya yeni gelen çocuksa gerçekten tepem atacaktı. Odamda hiçbir şey yapmıyor, sadece kestiriyordum ve gürültü çıkarmış olmam imkânsızdı. Bana bir sığın geyiğiymişim gibi davranıyordu.

Kapıyı açmak için yatağımda dönerek yatak ucuna vardım. Ufak bir odanızın olmasının en iyi yanı kapıyı yataktan kalkmadan açabilmenizdir. Karşımda Gabe duruyordu. Tam karşıya bakıyor ve karşısında kimseyi göremediği için kafası karışmış görünüyordu.

"Selam dostum!" dedim dik oturup kapıyı onun için biraz daha açarak. Aşağı bakıp gülümsedi.

"Kapının nasıl açıldığını anlayamadım," dedi sırt çantasını yere atıp bilgisayar sandalyesine otururken. "Kilidi falan değiştirdiğini düşündüm."

"Ben o tür bir mühendis değilim," dedim.

"Ne var ne yok?" diye sordu.

"Hiç, uzanıyordum."

"Ah, tüh. Pardon, mesaj atmam gerekirdi. Gidiyorum," dedi ayağa kalkarken. İşte Gabe böyle bir adamdı. Birini rahatsız etmekten öyle çok çekinirdi ki sizi rahatsız etmesini istediğiniz zamanlarda bile bunun farkında olmazdı. Tabii ki rahatsız edilmeyi istemem

ama demek istediğim şu: Şekerlememi bölse bile Gabe'in etrafımda olmasını seviyorum.

"Hayır, hayır. Otursana."

Sözümü dinleyip oturdu çünkü Gabe aynı zamanda böyle de bir adamdır. Onunla tanıştığımda –birinci sınıftaydım– ağabeyi Sam'le birkaç aydır aynı odayı paylaşıyordum ve ne kadar farklı olduklarını görünce şoke olmuştum. Gabe okulu gezmek için hafta sonunu bizimle geçirmeye gelmişti ve Sam'i tanıdığım için Gabe tahmin ettiğimden farklı çıkmıştı.

Sam gürültücü ve neredeyse utanç yoksunu biri olmasına rağmen, Gabe yumuşak başlı ve alaycıydı. Fakat ağabeyinden daha sessiz biri olmasına rağmen, onsuz buralar sıkıcıydı. Geçtiğimiz yıl Gabe'i her ziyaret edişimde bunu ona söylemeyi ihmal etmemeye çalıştım.

Başparmak tırnağını yiyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordum yatağımın arkasındaki duvara yaslanarak.

"Gayet iyi. Yaratıcı yazarlık dersinden yeni çıktım ve derste... dikkatimi çeken bir kız vardı." Gülümsedi.

"Harika ama okulu kastetmediğimi gayet iyi biliyorsun." Canı istediğinde, istediği zaman konuşacağını biliyordum ama hazır olduğunda bana anlatabileceğini bilmesini istiyordum.

"Evet ama şimdi canım bunu konuşmak istiyor," dedi.

"Pekâlâ, nasıl istersen," dedim. "Şu fıstıktan bahset bakalım."

"'Fıstık' filan değil o."

"O zaman şu yollu sürtükten bahset."

"Çok kötüsün, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum."

"Aynı dersi alıyoruz ve çok kafa birine benziyor. Onunla konuşmam gerektiğini düşünüp duruyorum çünkü sınıftaki her şeyle ilgili daima çok sakin davranıyor. Hatta geçen gün sırt çantasını düşürdüm ve bana ters ters bakmak yerine gülümseyip önemli olmadığını söyledi."

"Adı ne?"

"Lea."

Bu tuhaftı. Gabe'le genellikle kızlardan konuşmazdık. Daha doğrusu ben kızlardan konuşurdum, o ise başını sallar, dinler ve kızlara öküzlük ettiğim için beni azarlardı. Bir ara aseksüel filan olabileceğini düşünmüş fakat sonra çok çekingen olduğundan kızlara nasıl davranması gerektiğini gerçekten bilemediğini ve bu yüzden onları görmezden geldiğini fark etmiştim.

"Onunla konuşacak mısın?"

"Onunla henüz konuşmadığımı nereden biliyorsun? Belki de şu anda modifiye edilmiş bir Lamborghini'nin içinde oturmuş beni bekliyordur. Günbatımına doğru buralardan kaçıp gitmeyeceğimiz ne malum?"

Kaşlarımı kaldırıp baktım. "Sen asla Lamborghini almazsın. Artık kimin Lamborghini'si var ki zaten?"

"Tamam, doğru tahmin ettin," dedi teslim olur gibi ellerini havaya kaldırarak. "Henüz onunla konuşmadım. Aslında tam olarak öyle olmadı. Çantasını tekmeleyince mırıldanarak özür diledim ama tam olarak sohbet etmiş değiliz."

"Belki de sohbet etseniz iyi olur."

"Belki. Onu uzaktan sevmek, kafamda onunla ilgili senaryolar yazmak ve çıktığımızı varsaymak eğlenceli olur mu dersin?"

"Yani, onu gizli gizli takip etmeyi mi düşünüyorsun?"

"Nasıl adlandırmak istersen adlandır," dedi ifadesizce.

"Beni dinle, sana ağabeylik taslamak istemiyorum," diye başladım.

"Bu arada, bundan 'ağabeyime' bahsetme lütfen," dedi havada elleriyle tırnak işareti yaparak. "Şimdilik Sam'le bu konuda muhatap olmamayı tercih ederim. Benimle dalga geçer. Ya da daha da kötüsü, anneme söyler ve annem de düğün için çiçek aranjmanları seçmeye başlar."

"Peki, ama onunla aynı odada yaşarken bundan bahsetmemek zor olacak."

Gabe, Sam'in boş yatağına gözlerini dikti. "Hemen gelmez, değil mi?"

"Yok, işi filan varmış."

"Pekâlâ, neymiş vereceğin ağabey nasihati?"

"Aranızda bir şeylerin olmasını istiyorsan, kızın senin varlığından ve ondan hoşlandığından haberi olmalı. Bir şey olmasını istemiyorsan, bunun bir önemi yok. Ama bence onu gizlice takip etmesen iyi olur."

"Söylediklerin mantıklı. Teşekkürler," dedi ve sonra konuyu değiştirdi.

Maxine (Garson)

İnsanlar bana hep, "Maxine, yetmişinde bile nasıl hâlâ bu kafeteryada garsonluk yapabiliyorsun?" diye sorarlar. Ben de onlara çalışmanın beni genç tuttuğunu söylerim. Onlara söylemediğim şeyse çoktan

seksen yaşında olduğumdur. Böyle bir üniversite şehrinde çalışınca, daima aç olan çocuklar gece geç vakitlerde kafeteryaya girer çıkar, beni gördüklerinde, "Selam Maxine!" derler. Kendi çocuklarımın olması gibi bir derdim olmadan milyon tane torunum varmış gibi hissediyorum.

Eylül ayının sonlarına doğru güzel ve sessiz bir cuma akşamıydı. Okulun ilk ayı hep su gibi akıp geçer. İnsanlar kafeteryaya girer çıkar, hep bir yoğunluk vardır. Fakat bu gece etraf sakindi.

Oturma bölümlerinden birinde bir grup kız, bir diğerinde de bir grup erkek vardı. Bazılarını tanıyordum, özellikle de erkekleri. Hepsi beyzbol takımındaydı ve zaman zaman biraz gürültücü olabiliyorlardı. Ama iyi ve görgülü çocuklardı; kızların, etrafında olmasından rahatsızlık duymayacağı türde çocuklar.

Belki bir dahaki sefere onların hepsini tesadüfmüş gibi bir arada oturturum. Geçmişte bunu yapmıştım ve bu taktik her zaman işe yarar. Fakat patronum bundan pek hoşlanmaz. Düzeni değiştiremeyeceğimi, masa düzenlemeleriyle bu şekilde oynayamayacağımı söyler. Ben de ona, "Tü sana! Burası Buckingham Sarayı değil!" derim.

İki grup da o kadar kibardı ki buzdan kalbimi yumuşatıyorlardı. "Lütfenler", "teşekkür ederimler" bol bol havada uçuşuyordu. Hatta birkaç kez, "Hanımefendi" bile dediler ki bu günlerde bunu duymak zordur. Bizim zamanımızda oldukça olağan bir şeydi. İçime işledi bu söyledikleri.

Ama bunlardan başka bir şey vardı.

Özellikle iki sevimli çocuk dikkatimi çekti çünkü kimsenin fark etmediğini düşündükleri her an birbirlerine körkütük âşıkmış

gibi bakıyorlardı. Biri diğerinin baktığını fark ettiği an ikisi birden başka yöne bakıyorlardı.

O kadar sevimliydiler ki ne yapacağımı bilemiyordum.

Bu yüzden onlara turta ikram ettim ve bu yaptığımın buraya tekrar gelmeleri için yeterli olmasını umut ettim.

Evet, gerçekten de buraya kısa süre içinde tekrar gelmelerini umuyordum.

Danny (Lea'nın arkadaşı)

"Nasılsın, şekerim?" diye sordum Lea'ya arkadan yaklaşıp poposuna hafifçe vurarak.

"Danno!" diye çığlık attı ve arkasını dönüp bana uzun uzun, sımsıkı sarıldı. "Seni deli gibi özledim."

"Neden bir araya gelmek haftalarımızı aldı ki?"

"Hiçbir fikrim yok."

İkimiz de kurumuş kuş pisliğine dikkat ederek yakındaki banka oturduk. Akşam yemeği için liseden arkadaşlarımızla buluşacaktık ama buluşma öncesinde oyalanmak için vaktimiz vardı. Lea'yla lisedeyken tiyatro oyunlarında rol alırdık ve benimle aynı üniversiteye gideceğini duyduğumda çok heyecanlanmıştım. Ben mezun olduktan sonra birkaç kez görüşmüştük ama Lea'yla zaman geçirmek her zaman çok keyifli olmuştur.

"Ee, hayat nasıl gidiyor?"

"İyi," dedi kocaman gülümseyerek.

"Pek fiyakalı görünüyorsun," dedim ona.

"Şu eski şeyi mi söylüyorsun?" diye sordu geçen kış Old Navy'den beraber aldığımız hırkayı çekiştirerek.

Kahkaha attım.

"Peki ya sen? Okulun son yıllarında hayat nasıl geçiyor?" diye sordu.

"İyi. Üçüncü sınıf diğerlerinden çok farklı olur mu bilmiyorum. Biliyorsun ya, yeni dönem, yeni dersler, falan filan," dedim etrafı izlerken. "Aman Tanrım!" diye bağırdım Lea'nın koluna yapışarak.

"Ne var? Böcek? Fare? Hamamböceği?"

Yaklaşıp, "Hayır," diye fısıldadım. "Hayallerimin erkeği." Başını tutup sevdiğim çocuğun yürüdüğü yöne doğru döndürdüm.

"Gabe Cabrera mı hayallerinin erkeği?" diye sordu.

"Ah, tabii ki. O harika biri. Ev arkadaşlarımdan biri birinci sınıftayken onunla aynı katta yaşamış ve bazen partilerde karşılaşıyoruz. Bir keresinde bana kur yaptı," diye böbürlendim.

"Vay canına."

"Çok çekici biri ve şu kendini belli etmeyen geylerden. Gey olduğunu bilmezken sana gizlice yaklaşıyor ve GEY olduğunu anlıyorsun!"

"Gey olduğunu bilmiyordum."

"Ah, hiç şüphen olmasın," dedim ona. "Bir keresinde kot pantolonuma iltifat etti."

Lea bu gerçeği kavramaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Kur yapmakla kalmayıp pantolonuna iltifat da mı etti?"

"Evet, çok şanslıyım."

"Şanslı olduğun aşikâr."

"Haydi," dedim onu çekiştirerek.

"Ama arkadaşlarla buluşacağız..." dedi tam tersi yönü işaret ederek.

"Tabii ki buluşacağız ama önce birazcık Gabe'i takip edelim. Restorana gitmek için en az yirmi dakikamız var."

"Peki, haydi takip edelim."

Çok uzağa gitmemişti, kampüsün öteki ucundaki bahçeye giden kaldırımdaydı.

"Bana Gabe'den bahsetsene," dedi yürürken. "İkimiz de yaratıcı yazarlık dersini alıyoruz."

"Yaratıcı yazarlık ha, sakin ol kalbim," dedim.

"Şirin, değil mi?" Koluma girip bana biraz daha yaklaştı.

"Kesinlikle. Beden eğitimi filan okuduğunu düşünmüştüm. Ve beyzbol takımında olduğunu. Ya da belki de daha önce beyzbol takımındaydı. Her neyse. Önceleri onu hep görürdüm ama geçen dönem ortadan kayboldu, sırra kadem bastı ve onu neredeyse bir yıldır görmüyordum. Mezun olduğunu, başka okula nakledildiğini veya başarısız olduğu için okulu bırakmak zorunda kaldığını düşünüp endişelenmeye başlamıştım."

"Yüksek sesle konuşma," diye mırıldandı. "Bence seni duyabilir."

Lea haklıydı, ağzımdan çıkanlara dikkat etmeliydim. "Gerçi beni o kadar çok heyecanlandırıyor ki... Benim için mükemmel gizemli bir çocuk."

"Herkes için gizemli bir çocuk o."

"Öyle. Böyle kalmasını tercih ederim. Ona doğru dürüst yaklaşmak için tek sebebim bu olacak."

Lea başını beni anlıyormuşçasına salladı.

"Hâlâ sormadığıma inanamıyorum," dedim. Konuyu değiştirmekten nefret etsem de unutmadan bu konuyu açmam gerektiğinin farkındaydım. "Oda arkadaşın nasıl?"

"İyi biri! Adı Maribel. Çok matrak biri ama kötü anlamda değil. Harika saçları var. Sürekli dokunasım geliyor."

"Senin saçların da güzel," dedim kısa, düz saçlarını okşayarak.

"Maribel'inkiler gibi değil."

"Bakalım, göreceğiz."

"Bize sahte kimlik çıkarmak istiyor." Lea yüzünü buruşturdu.

"Bu harika bir fikir. Böylece hep benimle dışarı çıkabilirsin! Ya da en azından nihayet gelecek ay yirmi birimi doldurduğumda bana eşlik edebilirsin."

"Senin sahte kimliğin yok mu?"

Omuz silktim. "Değmez diye düşündüm. Gece kulüplerinin çoğu on sekiz yaş ve üstünü kabul ediyorlar ve içki içmiyor olmayı önemsemiyorum. Nasıl olsa ekimde doğduğum için tüm arkadaşlarımın arasında en büyük ben oluyorum." Lea gülümsedi.

"Şimdi asıl konumuza geri dönelim. Kimse Gabe'in o zamanlar nerede olduğunu gerçekten bilmiyor. Arkadaşlarının bildiğinden eminim ama ben denizaşırı bir ülkede olduğunu ya da ölüm döşeğinde olan bir akrabasına baktığını ya da böylesi romantik bir şeyler yaptığını hayal etmeyi seviyorum."

"Bu aslında *Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi* filminin konusu değil mi?"

"Huzur içinde yat Heath[6]," dedim istemsizce. "Ama evet. Muhtemelen sıkıcı bir sebepten dolayı ortadan kaybolmuştu. Ya

6 Filmin başrol oyuncusu Heath Ledger 2008'de 29 yaşında vefat etmiştir. (ç.n.)

anne babasının yeterince parası yoktu ya da kısa süreliğine kaydını başka bir okula aldırdı ve oradan nefret etti."

"Denizaşırı bir ülkeye gitmiş gibi düşünelim."

Bunun üzerine düşündüm. "Ama yurtdışına gitseydi haberimiz olurdu."

"Neden gidiş nedeninin bir sır gibi saklandığını düşünüyorsun ki? Belki de senin haberin yoktur."

"Şöyle ki, ev arkadaşım Maureen –seni onunla tanıştıracağım– Gabe'le aynı katta yaşıyordu ve çok yakın olmasalar da Gabe'i tanıyanları ve onların arkadaşlarını tanıyordu. Ama onlar Gabe'in nerede olduğu konusunda hep üstü kapalı konuşuyorlardı."

Lea şüphelenmiş görünüyordu. "O halde insanlar Gabe'in arkadaşlarına doğrudan onun nerede olduğunu soruyor ve onlar da soruları cevaplamıyorlar mıydı?"

"Şey, Mo-Mo'nun gidip birebir sorup sormadığını bilmiyorum ama sanırım öyle olmuş."

"Belki de rehabilitasyon görüyordu," dedi Lea.

"Bana uyuşturucu kullanan biriymiş gibi gelmiyor. Gerçi beyzbol takımındaysa belki de steroit filan kullanıyordur."

"Veya ağrıkesici kullanıyordu. Vicks filan belki de."

"Vicks kullandığın için rehabilitasyon merkezine yatmazsın."

"Farkında mısın, bazen sana hiç şaka yapılmıyor? Zevzekliğimi çok ciddiye alıyorsun." Başımı arkaya atıp güldüm.

"Belki de kristal metamfetamin kullanıyordur. Ya da seks bağımlısıdır!" dedim abartılı bir fısıltıyla.

"Dan, Gabe eğer iddia ettiğin gibi gerçekten de gizemli bir adamsa, belki İngiltere kraliçesi için dövme sanatçılığı filan da yapmış olabilir."

"O halde sorayım, İngiltere kraliçesi ne tür bir dövme ister?"

Tereddüt etmeden, "Başında tacı olan corgi cinsi köpek," dedi. "Peki, Gabe nasıl bir dövme yaptırır?"

Gabe artık birkaç bina ilerimizdeydi; tembel hayvan hızında yürüyorduk ve bir sonraki dönemeçten sapmak zorundaydık ama hâlâ uzaktan kırmızı tişörtünü görebiliyorduk.

"'Annem' yazan bir dövme," dedim sırıtarak.

"Kesinlikle, hem de pazısına yaptırır."

"Aynen."

"Gey olduğundan emin misin?" diye sordu üzgün üzgün bakarak.

"Oldukça eminim," dedim başımı kaşıyarak. "Yani gey radarım bozulmuş da olabilir ama bu pek sık olmaz."

Gülümsedi. "O halde görevimiz sizi bir araya getirmek olmalı. Tabii bir de geçtiğimiz dönem ortadan gizemli bir şekilde kaybolu-şuyla ilgili bir şeyler öğrenmek."

"Evet, sana katılıyorum." Anlaşıp el sıkışmak için elimi uzattım. Sonra da Casa del Sol'a bir dolarlık taco yemeye gittik.

Pam (Inga'nın eşi)

"Dersler başlayalı birkaç hafta olduğuna göre söyle bana, bu dönemki çiftin kim?" diye sordum cuma akşamı yemeğe otururken. Nadiren birlikte yemek yiyorduk ve bu genelde cuma akşamları oluyordu.

"Sana hâlâ söylemediğime inanamıyorum," dedi Inga, gözleri aydınlanarak. "Bu kez bir çocukla bir kız, adları Gabe ve Lea. Çok sevimliler diyorsam bil ki çok sevimliler."

"Hepsi hakkında aynı şeyi söylüyorsun," dedim arkama yaslanıp şarabımdan bir yudum alırken.

Gözlerini devirdi. "Hepsi çok sevimli ama bu ikisinde özel bir şeyler var. Onları sadece sınıfta değil başka bir yerde de görseydim çift olarak seçebileceğimi hissediyorum."

"Bunu daha önce başkaları için de söylemiştin."

"Biliyorum! Fakat bana çok güzel malzeme veriyorlar. Geçen gün Lea sınıfta kısa ödevini okudu ve Gabe'in resmen ağzının suyu aktı."

"Belki de çocuk dişçiden gelmiştir."

"Neden bana sataşmakta ısrarcısın?" diye sordu ters ters bakarak. "Bir hikâyeleri var. Söylüyorum sana, hikâyelerinin olmaması mümkün değil. Aralarındaki elektriği fark etmemek imkânsız. Ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Ama onları bir araya getirmek için elimden geleni yapacağım."

Gülüşüme engel olamadan başımı iki yana salladım. Kadınımın çöpçatanlığa merakı vardı.

"Ya da en azından konuşmalarını sağlayacağım."

"En azından," dedim ona sataşarak. Ona takıldığımı fark etmedi bile ve sözlerine devam etti.

"Neredeyse her derste yan yana oturuyorlar. Bazen Victor aralarına oturuyor," dedi suratını buruşturarak.

"Lanet olsun Victor!" dedim yumruğumu havaya kaldırarak. "Victor da kim?"

"Dersi almak zorunda kalan çocuklardan biri."

"Ha, onlardan biri demek."

"Ofis saatlerimde cesaret edip benimle görüştü ve kendi ders programı yüzünden benden programda değişiklik yapmamı rica etti. Onu tokatlamak istedim."

"Hep böyle birileri çıkar."

"Bana *Kötü Kızlar* filmindeki şu Hintli çocuğu hatırlatıyor..."

"Kevin G.," dedim tereddüt etmeden.

"Hah o! Gerçi bu çocuk ondan daha korkunç çünkü dersi almaktan hiç memnun değil. Bir şeyi ateşe vereceğinden endişeliyim. Yaratıcı yazarlık vahamın ortasında bir lağım çukuru gibi."

"O tipleri bilirim."

"Neyse, bazen bir şey yapıyorlar. Biri diğerine bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyor ve sonra yüzünü başka yöne çeviriyor, tam o sırada diğeri de kendisine bakıldığını fark ettiği için kafasını kaldırıyor."

"Ah, kötü zamanlama desene."

"Çok kötü. Ama bu söylediğimi unutma, Gabe ve Lea birbirlerine âşık olacaklar," dedi söylediklerini vurgulamak istercesine parmağını masaya hafifçe vurarak.

"Peki, unutmayacağım."

Bir şeyler yerken birkaç dakikalığına sessiz kaldık.

"Ee, astrofizik dünyasında ne gibi yenilikler var?" diye sordu.

"Beş yıldır evliyiz ve hâlâ günlerimi nasıl geçirdiğimle ilgili gerçek bir fikrin yok."

"Evet, hakikaten de yok."

EKİM

Charlotte (Barista)

Şu lanet olasıca sabah vardiyasında tek başıma kalakalmak, Starbucks kariyerimde başıma gelen en kötü şeydi. Yeni müdür yüzünden böyle oldu; daima Tabitha veya Keith'le çalışmam gerektiğini bir türlü anlayamıyordu. Onlar sakin kalmamı sağlıyor, beni müşterilerin boğazına sarılmaktan alıkoyuyorlardı.

Bakın içeri kim girdi: Ezik Gabe. Bu da Starbucks'ta çalışmanın ilginç fakat berbat taraflarından biri, devamlı müşterilerinizin isimleri gerçekten de zihninize kazınıyor. Ne yazık ki onlar da sizin isminizi öğreniyorlar. Gabe geçen sene ortalarda pek görünmese de uzun zamandır buranın müşterisiydi. Neredeyse onu özlemiştim ama artık geri döndü ve her zamankinden daha tuhaf görünüyordu. Hatta artık kendi kendine bile konuşuyordu.

Tabitha ve Keith, Gabe'e bir tür özel kar tanesiymiş gibi davranıyorlardı. Sanki Gabe gezegendeki en sevimli, en utangaç ve en mükemmel çocuktu. Bana kalırsa, Tabitha ve Keith kafayı yemiş olmalıydı. Bence bu çocuk hakikaten delinin tekiydi, hem de olabilecek en kötü şekilde.

Gabe kasaya yaklaşırken, "Selam," dedim en güzel Starbucks gülümsememle ama başarısız oldum.

Hiçbir şey söylemedi ve ayakkabılarına bakmaya devam etti.

"Merhaba!"

Tık yoktu.

"Hey! Dostum!" Ona fırlatacak bir şey bulmak için kasanın etrafına göz gezdirdim.

Arkasındaki kız onu hafifçe dürttü ve Gabe başını kaldırdı.

"Pardon," diye mırıldandı.

"Sorun değil," dedim, bunu gerçekten kastetmesem de.

"Siparişini alabilir miyim?"

"Büyük boy kahve istiyorum, süt için de pay bırakın."

"Sumatra mı Pike Place mi olsun?" Sanırım normalde seçimi Pike Place'ti ama Gabe bazen şaşırırdı.

Sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi gözlerini bana dikti. Halbuki gerçekten de açık ve basit bir soru sormuştum.

"Sumatra mı Pike Place mi?" Neredeyse bağırıyordum. Çok saçma bir durumdu.

Gözlerini dudaklarıma dikip omuzlarını silkerek başını iki yana salladı. "Dediklerinden bir şey anlamıyorum."

Arkamdaki kahve makinelerini işaret edip, "Sumatra" ve "Pike Place" dedim.

"Ah, Sumatra olsun," dedi. Biraz kötü hissettim; yanakları tarçınlı şekerleme gibi kızarmıştı ve hediye kartını bana uzatırken gözlerini kırpıştırıp duruyordu.

Tabitha'nın ona neden bu kadar yanık olduğunu hakikaten anlayamıyordum. Gabe'e içeceğini uzatırken Tabitha'nın ondan daha iyisini bulabileceğini düşündüm.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve elini cebine sokup bahşiş kavanozuna birkaç bozukluk attı. Yedi sentlik bahşişi için ona "çok teşekkür ederim" deme dürtümü engellemeye çalıştım. Bir de Tabitha ile Keith'e Gabe'in bugün ne kadar tuhaf davrandığını söylediğimde olacakları görmeliydiniz.

Victor (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Önceki hayatımda ne kötülükler ettim de şimdi böyle bir ceza çekmek zorunda kaldım anlamıyorum.

Neden Koca Ayak ve Zürafa hep yanımda oturmak zorundaydı? Yemin ederim ki her ders farklı bir yere oturuyordum ve nedense her defasında kendimi bu iki dangalağın arasında ya da yanında buluyordum. Davetkâr bir tarafım olmadığından emindim.

Bu ikisinin tuhaf çiftleşme ritüellerine eşlik etmekten sıkıldım. Birbirinizle konuşun artık! Üniversitedesiniz! Çekingen ve sevimli olmayı bırakın. Sevimli sözcüğünü olumlu anlamda kullanmıyorum. Tiksindirici ve belki de birazcık acınasıydı bu ikili.

Koca Ayak onun gözleri önünde kıza çıkma teklifi etsem ne yapar diye düşünmeden edemedim. Belki de tek veya iki ayağıyla birden üzerimde tepinirdi.

"Victor?" Inga'nın sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. Hipster gözlükleri, küçük hırkaları ve o dik sarı saçlarıyla çok havalı olduğunu düşünüyordu.

"Efendim?"

"Hikâye fikrini paylaşma sırası sende."

Bu sınıftan kaçmak için yeni ve yaratıcı yollar düşünmeye başlamalıydım. Benim hikâye fikrim bu olmalıydı.

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

Bir öğrenci daha ofis saatimde yanımdan ayrıldıktan sonra Gabe ile Lea'yı koridorda beni beklerken bulduğuma sevinmiştim. Hatta kapı açıldıktan sonra bana baktıklarında, birlikte biraz daha vakit geçirsinler diye parmağımı kaldırıp "bir dakika" işareti yapacak kadar ileri gitmiştim.

Kapımı kapadım ve parmaklarımı masama vurarak bekleyip birbirleriyle konuşmaya karar verip vermediklerini duymaya çalıştım.

Otuza kadar saydım.

Bu yaptığımın profesyonellikle ilgisi olmadığını bilsem de kendimi durduramıyordum.

Koridordan bir ses duymayınca iç çekip kapıyı açtım.

"Sıradaki gelebilir," dedim fazla gülümsediğimin farkında olarak.

"Önce hanımlar," dedi Gabe. Sanki üçümüz birden Gabe'in centilmenliğine bir anlığına şaşırmıştık. Acemice duvara yaslandı ve başka bir yöne baktı.

"Pekâlâ Lea," dedim. "İçeri gel."

Birkaç dakikalığına sohbet ettik. Ona en son yazdığı kısa öyküyle geldiği noktadan çok etkilendiğimi söyledim.

Oturduğu yerde biraz daha dikleşti ve iltifatım karşısında gülümsedi.

"Teşekkür ederim, ödevimin nasıl sonuç vereceğinden emin değildim. Açık konuşmak gerekirse sınıfta biraz... yaşça küçük hissediyorum."

"Birinci sınıf mısın yoksa?"

"Evet."

"Üçüncü ve dördüncü sınıf öğrencilerimden çok daha iyi yazan pek çok birinci sınıf öğrencim oldu. Yaşın yazarlıkla bir ilgisi yok. Bunun kesinlikle zamanla geliştirebileceğin bir şey olduğunu düşünüyorum ama iyi yazmanın bir yaş sınırı yok."

"Sizden bunu duyunca daha iyi hissettim."

"Sınıfta hiç arkadaşın var mı?" diye sordum. Muhtemelen kişisel olarak merak ettiğim konulara fazla yaklaşmıştım.

Burnunu buruşturup kapıya doğru dikkatle baktı. "Pek sayılmaz. Şey bir çocuk var, Gabe, iyi biri ama arkadaş arayıp aramadığından emin değilim."

Başımı salladım, gülümsedim ve "Biliyordum!" gibi yersiz bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca kapadım.

Derin bir nefes aldım. "Hımm, eleştiri partneri bulmak iyi bir şey. Bu konuda yakında konuşacağız."

"Peki," dedi ayağa kalkarken.

"Hepsi bu kadar mı? İsteyeceğin belli bir şey yok muydu?

"Hayır, durumumdan emin olmak istemiştim ve siz de bunu çabucak açıklığa kavuşturdunuz. Teşekkürler."

"Harika." Sonra aklıma harika bir fikir geldi. "Gabe'e içeri gelmesini söyleyebilir misin?" Artık onunla konuşmaktan başka çaresi yoktu.

Lea kapıyı açtı ve tek kelime etmeden Gabe'e içeri gelmesini işaret etti. *Herhalde en azından Gabe'e gülümsemiştir*, diye düşündüm. Şu ikisi ve dilsiz halleri beni mahvedecek.

Gabe karşımdaki koltuğa oturup kıpırdanarak yerleşti ve sanki söyleyeceklerini ezberlemiş gibi selamlaşmadan konuya balıklama daldı. Aklındakileri söylemezse çatlayacakmış gibiydi.

Ellerini kot pantolonuna silerken, "Fazla sözcük kullanma konusunda sorun yaşıyorum," diye açıkladı hızlıca.

"Aslında buna sorun diyemeyiz," dedim. Yavaş konuşuyor, onu biraz olsun sakinleştirmeyi umuyordum.

"Sözcük sayısı sınırlı olan kısa öykülerde bile mi?"

"Demek istediğim şu, iki bin sözcüklük bir ödevi beş bin sözcüklük yazmaya çalışma. İstersen öykünü getirebilirsin ve cümlelerin üzerinde çalışabiliriz," dedim. "Pek çok yazar az sözcük kullanarak veya gereksiz tanımlayıcılardan kurtularak bir şeyler yazabiliyor."

Gülümseyip başını salladı.

"Başka sorun var mı?"

"Aslında pek soru da denmez. Daha çok kaygılı olduğum bir konu. Ödevimi sınıfın önünde okumam gerekecek, değil mi?"

"Evet. Muhtemelen birden fazla kez okuman gerekecek."

"Bundan kaçış yok mu?"

Anlayışlı bir şekilde gülümseyerek başımı iki yana salladım.

"Kendi yazdıklarımı çok düzeltecekmişim gibi hissediyorum çünkü ne bileyim, bunları yabancılarla paylaşma fikri..."

"Kendini savunmasız mı hissettiriyor?" diye sordum. Ben de sıklıkla böyle hissediyordum.

"Evet," dedi iç çekerek. Kulakları kızarmıştı.

"Bu biraz daha zordur. Hislerini umursamamanı veya unutmanı söylemeyeceğim ama bu derste seni duygulandıran şeyler hakkında yazman gerekmiyor. Yazdığın bir şeyi sunma fikrinin imkânsız olduğunu düşündüğünde, Cole'la veya benimle iletişime geçebilirsin. Sana daha fazla puan kaybettirmeden yardımcı olabilirsek mutlu oluruz."

"Tamam," dedi başını sallayarak.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

"Ah, siz çocuklar bugünlerde hayatı daha bir kolaylaştırıyorsunuz."

"Konuşacak bir şeyler uydurabilirim."

"Yok, ben de eve her zamankinden daha erken giderim."

Ayağa kalkarken gülümsedi, "Yardımınız için teşekkürler," dedi ve odadan çıktı.

Sandalyeme geri oturdum ve etrafımda dönmeye başladım. Bugün biraz olsun gelişme kaydettiğimizi düşünüyordum.

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Gabe'in yaratıcı yazarlıktan tanıdığı kız, kütüphanedeki kitaplıkların etrafında iyice kaybolmuş gibi dolanıyordu. Daha açık konuşmak gerekirse, bu kız Gabe'in yaratıcı yazarlık dersinden *abayı yaktığı* kızdı.

Kızı üçüncü veya dördüncü kez görünce, "Selam," diyerek ona yaklaştım.

"Selam," dedi nefes nefese, bir bana bir raftaki etikete bakıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Burada mı çalışıyorsunuz?"

"Evet."

"Ah, o zaman tabii, belki bana yardımcı olabilirsiniz."

Elinde tuttuğu kâğıdı gösterdi.

"Bir kat fazla çıkmışsın," dedim.

Raflara yerleştirmem gereken kitaplarla dolu arabayı itip yolu açtım ve onu arka merdivenden alt kata, doğru bölüme yönlendirdim.

"Çok teşekkür ederim," diyerek raftan kitabı çekip aldı ve göğsüne bastırdı.

"Bir şey değil. Adım Sam," dedim el sıkışmak için elimi uzatarak.

"Ben de Lea," dedi. İyi el sıkışıyordu. Etkilenmiştim.

"Kardeşim Gabe'i tanıyorsun, değil mi?"

Gözünü kitaptan ayırıp bana baktı. "Ne? Hayır. Yani..." Duraksadı, besbelli heyecandan ne söyleyeceğini bilemiyordu. Lea ve Gabe gerçekten de kusursuz bir çift olabilirdi. "Birlikte bir ders alıyoruz ama onu tanımıyorum. Yani tanıyorum da tanımıyorum. Biz... biz arkadaş değiliz."

Başımı salladım ve fazla gülümsememeye gayret ettim. Hatta kahkaha atmamaya çalışıyordum. "Bu söylediğini ona söyleyeceğim."

"Hayır!" dedi.

"Şaka yapıyorum," dedim kolunu hafifçe tutarak.

"Tekrar teşekkürler," dedi kitabını havaya kaldırıp geri geri uzaklaşırken.

Onun gidişini izledim ve mesaimin geri kalanını, şu iki çılgın çocuğu bir araya getirebilecek senaryolar düşünmeye çalışarak geçirdim.

En azından saatlerin daha hızlı geçmesini sağlardı.

Sincap!

Yılın bu zamanına dair en güzel şey tüm bu meşe palamutları. Meşe palamutları lezzetli ve harikadır ve herkesin yiyebileceği en güzel yiyecektir. Meşe palamudu yemiyorsanız çok şey kaybedersiniz. Tüm arkadaşlarıma meşe palamutlarının ne kadar harika olduğundan bahsederim ve bazen bana deliymişim gibi bakarlar. Ama ben yalnızca meşe palamutlarına deliririm.

Bir çocukla bir kız gördüm. Kız bir keresinde bana biraz yerfıstığı vermişti ve ne zaman görsem çocuğa bakıyordu. Çocuk da ona bakıyordu. Fakat onlar birbirlerine hep farklı anlarda bakıyorlardı. Ama bugün aynı anda birbirlerine baktılar ve ikisi de o kadar kocaman gülümsedi ki kahkaha atıyor gibi görünüyorlardı.

Umarım kahkaha atıyorlardır.

Umarım meşe palamutlarını seviyorlardır. Belki de onlara biraz meşe palamudu atmalıydım. Yok hayır, bu iyi bir fikir değildi. Meşe palamutlarımı ziyan etmek istemiyordum. Meşe palamutlarımı paylaşmak istemiyordum. İsterseniz kötü bir sincap olduğumu düşünün ama meşe palamutlarımı paylaşmaktan hoşlanmam.

Belki de bu tercihim, beni iyi bir sincap yapıyordur. Dört dörtlük bir sincabım ve sincap sözcüğünün tanımına tıpatıp uyuyorum.

Hillary (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Yağmurlu bir ekim günü, "İlk uzun süreli eleştiri ödevimize başlayacağız," dedi Bana-Inga-De. Sanki matbaanın icadından beri meydana gelen en iyi şey buymuş veya Edebiyat hocalarını heyecanlandıran ne varsa o olmuş gibi çok heyecanlı olduğunu söyledi.

"Aşağı yukarı bin kelimelik bir dizi basit hikâye yazacağız ve sonra gelecek birkaç hafta içinde bu hikâyeleri partnerlerimizle paylaşacağız. Bu da her birinize bir başkasının bu ödev üzerinde nasıl çalıştığını görme şansı verecek ve sonra ödevlerinizi değiştokuş edeceksiniz. Hepimizin birbirimizden bir şeyler öğrenmesinin önemli olduğunu düşünüyorum."

Dik oturup elimi kaldırdım ve söz hakkı verilip verilmemesine aldırmadan, "Hangi konular hakkında yazacağız?" diye sordum.

"İyi hatırladığınız bir çocukluk anınız gibi basit bir konuyla başlamanın iyi olacağını düşünüyorum. Bu üzücü, mutlu, komik bir anı olabilir ama bu anınızı bin sözcükle anlatmaya çalışmalısınız. Yazdığınız şey çok kişisel olmak zorunda değil. Eğer yazacağınız anının böyle olduğunu hissederseniz, ofis saatlerimde beni ziyaret edebilirsiniz. Detay vermek zorunda değilsiniz ama bir yolunu buluruz."

Doğruyu söylemek gerekirse, aptal olmasına rağmen, Bana-Inga-De'de saygı duyduğum şey buydu. İş ödev konularına gelince insanların sınırları hakkında gerçekçi davranıyordu. Ya suistimale uğramış bir çocuksam ve çocukluğuma dair her şey bana bunu hatırlatıyorsa? Gerçi bu tür problemler yaşıyorsanız muhtemelen

üniversitede yaratıcı yazarlık dersi alıyor olmazsınız. Büyük olasılıkla hapishanede şarap yapıyor olursunuz.

Bunlar gerçekten kendime saklamam gereken düşüncelerdi.

Ayrıca hapishane şarabıyla ilgili çok fazla düşünmemem iyi olurdu. Bir keresinde oda arkadaşımla birlikte koca bir Rubbermaid marka plastik kabın içine üzümlü Kool-Aid koyarak punch yapmıştık. Çocukların hepsi bunun hapishane şarabı gibi göründüğünü söylemişti. Ama bu salaklar hapishane şarabının nasıl bir şey olduğunu nereden biliyordu ki?

"Başka sorun var mı?" diye sordu Bana-Inga-De. Hapishane şarabını düşünürken kendimden geçmiş olmalıydım.

"Partnerimizi kendimiz seçebiliyor muyuz?"

"Tabii ki. Anaokulunda değiliz." Çok zekice bir şey söylemiş gibi gülümsedi ve ona saygı duysam da ondan hoşlanmamaya geri döndüm.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve sınıfa göz attım. Çift sayıda öğrenci vardı, bu da iyiye işaretti. Fakat şu bayık Victor'la partner olmak istemiyordum. Bu dönem şu tatlı çocuk Gabe'de gözüm vardı. Bu yüzden aramızdaki boş sandalyeye dayanıp ona doğru uzandım. Kız kardeşimin çıktığı şu motosiklet kullanan çocuğa benziyordu. Çok seksi bir çocuktu. Gerçi kardeşim ona bağlanacak kadar aptaldı.

"Gabe!" dedim, eski dostlarmışız gibi.

Cevap vermedi. Bir parça kâğıdı yuvarlayıp top yaptım ve ona attım. Yerinde zıplayıp bana baktı. Parmağımla en baştan çıkarıcı "Gel ve benim yaratıcı yazarlık partnerim ol" hareketimi yaptım.

Kaşlarını kaldırdı.

"Birlikte çalışmalıyız," dedim elimi çeneme dayayarak. En iyi numaralarımın hepsini, sınıftaki ezik sayılabilecek bir tip üzerinde kullandığım için neredeyse kendime kızmıştım. Gerçi ezik sayılabilecek bir tip değildi. Özellikle tıraş olmadığı zaman çok hoş görünüyordu ve sınıfta konuşması gerektiğinde telaşlanıyordu. Keşke daha havalı ayakkabılar giyseydi. Belki bu ödev üzerinde çalışırken, farklı tür ayakkabılar giymesi için ona yardımcı olabilirdim. Hiç bağcıklı ayakkabı giymiyordu ve hep ucuz görünen ayakkabılar tercih ediyordu. En azından Crocs giymiyordu.

"Ee?" diyerek onu dürttüm.

"Ha." Başka tarafa baktı. "Şey, olabilir tabii." Bana dönüp başını salladı.

Başarmıştım.

Sandalyelerimizi çekip yaklaştırdık.

"Başlamadan önce sormam gereken bir şey var. İtalyan mısın? İtalyan erkeklerine bayılırım."

"I. Daha çok Portekizli ve Gallerliyim."

"Güney Amerikalısın demek, daha da iyi."

Bana tuhaf bir bakış attı. "Portekiz'in Güney Amerika'da olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki aptal şey," dedim koluna dokunarak. "Şaka yapıyordum!" Portekiz denen ülke de neredeydi?

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

Ödevi anlatmayı bitirdim. Not tutan Lea'yı ve onun ensesine bakan Gabe'i izledim. Nihayet arkadaş olmaları için ideal zaman gelmişti.

Umarım ikisi de üzücü bir çocukluk geçirmemişlerdir. Bu dönem seçtiğim çiftin yakınlaşmasını sağlamak için en iyi şeyin bu ödev olduğunu düşünüyordum. Çocukluk anılarını paylaşmak her nasılsa insanları birbirine yakınlaştırır.

Gabe ve Lea için vakit gelmişti. Henüz birbirleriyle konuştuklarını görmemiştim. Çoğu zaman birbirlerine hülyalı hülyalı bakıyorlardı, belli ki aralarında bir çekim vardı. Sanki gizli bir karşılıklı hayranlık derneği kurmuşlardı da artık bunu birbirleriyle paylaşmalarının vakti gelmişti.

Lea defterinden kafasını kaldırıp bana gülümsedi. Fakat sonra ikimiz de aynı anda Gabe'in Hillary'yle konuştuğunu fark ettik.

Lanet olsun Hillary! Seni gizli hayranlık derneğinden en içten dileklerimle kovuyorum. Gabe ile Lea'nın birbirlerine âşık olmasına dair tüm ümit ve hayallerim, Hillary'nin uzun ve aşırı derecede röfleli mat kahverengi saçlarını her savuruşunda yok oluyordu. Şu pahalı kül ve bal rengi gölgelerin altında mat kahverengi saçlar olduğunu biliyorum. Gabe'in özellikle saç savurmaya karşı duyarlı olduğunu falan düşündüğümden değil fakat onu çok iyi tanımıyordum ve bu yüzden onun hakkında olumsuz düşünemiyordum.

O kadar yüksek sesle iç çekmiştim ki ilk sırada oturan çocukların yarısının bunu fark ettiğini hissettim, bu yüzden Hillary'nin boğazına sarılmaktansa gülümsedim ve bir anlığına arkamı dönüp sakinleştim. Pam bunu duyduğunda hiç hoşlanmayacaktı. Bu, olmayan ilişkiye duygusal olarak bağlandığımı işaret ediyordu.

Lea'yı kontrol etmek için arkamı döndüm; iyi görünüyordu. Diğer yanında oturan kız onu meşgul ediyor gibiydi. Fakat Gabe ile Lea'nın, Gabe'in onuncu doğum günü partisinden bahsederken

veya Lea'nın dünyanın battaniyeden yapılmış en güzel kalesini yapmak için büyükannesinin yaptığı yorganı kullandığını anlatırken birbirlerine âşık olmalarını istemiştim. Ya da Lea'nın sandalyenin ayaklarının arasına başını sıkıştırdığından ve Gabe'in ablası ona uçabileceğini söyledikten sonra çatıdan düştüğünden bahsederken de âşık olabilirlerdi. Bunlar insanların kaynaşmasını sağlayan türden hikâyelerdi. Bunların hepsi geçmişte öğrencilerin yazdığı deneme konularından örneklerdi.

Hillary yüzünden artık hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Hillary isminden bu kadar nefret edebileceğimi düşünmezdim. Ben de neredeyse Victor'ın bu sınıfta her gün yaşadığı kadar büyük bir öfkeyle doluyordum.

Lea'ya sıcakkanlı bir bakış attım ve o da bana her zamanki gülümsemesiyle karşılık verdi. Yine de Hillary'yle aramdaki mesele henüz bitmemişti. Bu kız, uyuyan devi uyandırmıştı.

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Öğrenci merkezinden çıkmak üzereyken Gabe'in geride, merdivenlerin arkasında gözden uzak bir köşede saklandığını fark ettim. Gabe'in iyi olduğunu söylememe rağmen annem ona göz kulak olmam için başımın etini yiyordu.

Gidip karşısına oturdum. "Burada oturulacak yerler olduğunu bilmiyordum."

Karşısına oturduğumun farkına bile varmamıştı. Bu yüzden masaya vurdum ve irkilerek kulaklıklarını çıkarıp bana baktı.

"Selam," dedi. "Seni duymadım."

"Duysaydın şaşardım. Burada oturulacak yerler olduğunu bilmediğimi söylüyordum."

Nerede oturduğu hakkında bir fikri yokmuş gibi etrafına baktı. "Yakın zamanda eklemiş olmalılar. Hoşuma gitti gerçi. Ayakaltı değil."

Başımı salladım. "Nasıl gidiyor?"

"Fena değil."

"Burada ne işin var?"

"Yaratıcı yazarlık dersi eleştiri ödevim için partnerimle buluşacağım."

"Şu Lea denen fıstıkla mı çalışacaksın?"

"Yok ya, dünyadaki en sinir bozucu kızla. Keşke partnerim Lea olsaydı." Yüzünün aldığı şekli görünce ona inandım. Ne yazık ki içimdeki ağabey ortaya çıktı.

"Demek Lea'dan hoşlanıyorsun!"

Gabe gözlerini devirdi.

"Onunla konuşabildin mi peki?"

"Hayır."

"Geçen gün Lea'yla konuştum."

İşte bu dikkatini çekmişti. "Ne? Ona ne dedin Sam?"

"Hiçbir şey, yemin ederim!" Ellerimi havaya kaldırarak teslim oldum.

Bana dik dik bakıyordu. "Eşeklik etmediğine yemin edebilir misin?"

"Yemin ederim."

"Sana inanmıyorum."

"Peki."

"Peki."

Bir açmaza girmiş olsak da devam etmeye karar verdim.

"Bence onunla konuşmalısın. İyi biri."

Omuz silkti.

"Haydi ama, neden konuşmuyorsun?"

"Nedenini biliyorsun," dedi. Biliyordum fakat Gabe'in tüm sorunları bana saçma geliyordu. Böyle düşünmeye hakkım vardı, ne de olsa onun ağabeyiydim. "Haydi başka bir şeyden konuşalım, herhangi bir şey olabilir."

"Akademik danışmanlık hayatı nasıl gidiyor? Ya da unvan olarak hangi laf salatasını kullanıyorsan işte."

"Kolay değil. Geçen akşam bir kız kalkülüs dersi için ağlayarak yanıma geldi. Daha önce bu dersi almamıştım; kalkülüse hazırlık dersi bile benim için fazlasıyla zordu. Dolayısıyla kıza tavsiyede bulunamadım."

"Zormuş hakikaten."

"Öyle. Bana mecbur kaldıkları için onlara acıyorum, biliyor musun? Bursumu kaybetmeseydim, daha faydalı bir danışmanları olabilirdi."

"Eminim okul yönetimi senin işe yaramaz biri olduğunu düşünseydi sana bu görevi vermezdi."

"Ben de okul yönetiminin bana acıdığı için bu görevi verdiğinden oldukça eminim."

Onu içinde büyümekte olduğunu hissettiğim kendine acıma hissinden çekip çıkaracak bir şeyler bulmaya çabalayarak, "Ama yine de," dedim, "odanda tek başına kalıyorsun."

Kıkırdadı. "Çok doğru."

"Tek kişilik odan olması harika bir şey olmalı."

Kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Casey üç yıldır uykusunda osurup duruyor."

Gabe kahkaha attı.

Kendimi bin yıldır yemek yememiş gibi hissedince ve evde yemek olmadığını hatırlayınca, "Kafeteryaya gitsek mi?" diye sordum.

"Olmaz, dünyadaki en sinir bozucu kızla buluşmam gerekiyor. Nasıl unutursun?"

"Ah, doğru ya. Nasıl oldu da dünyadaki en sinir bozucu kız seni buldu?"

Burnunu buruşturdu. "Onunla çalışmak isteyip istemediğimi sordu ve ona nasıl hayır diyeceğimi bilemedim. Lea'nın partnerlik teklif etmemesine o kadar şaşırmıştım ki bir an aklım durmuştu."

"Neden bu kadar sinir bozucu ki?"

"Öncelikle, Portekiz'in Güney Amerika'da olduğunu sanıyor."

Başımı iki yana sallayıp kahkaha attım.

"Asıl zor olan buymuş dostum," dedim.

"Hayat bazen zor olabiliyor," dedi bilge bir ihtiyar gibi.

"Öyle ama..." deyip durdum. Ona, masaya yayılmış kitaplarına ve dikkat kesilmiş haldeyken kırışmış olan alnına baktım. "Aslında onu sen bu kadar zorlaştırıyorsun. Bunu söylediğimde benden nefret edeceğini biliyorum ve söyleyeceğim şey... boşa kürek çekmek gibi olacak. Tartışma başlatmak da istemiyorum ama ne bileyim, bazen başkalarının sana yardımcı olmasına izin vermelisin."

Gözlerini dikip bana bakınca bir an için ağlayacağını düşündüm.

"Biliyorum," dedi sonunda.

"Güzel, bildiğin sürece sorun yok."

"Gerçekten biliyorum. Bu yüzden terapiste gitmeye başladım ya."

"Çok güzel," dedim biraz şaşkın halde. Fakat annemlerin Gabe'i terapi için teşvik ettiklerini biliyordum. Hallmark'ın hediye kartı reklamlarındaki gibi duygusala bağlamadan önce kocaman gülümsemesi olan bir kızı fark ettim. O kadar kocamandı ki yapmacık olmalıydı.

"Sanırım partnerin o olmalı," dedim çenemle kızı işaret ederek.

"Evet," dedi omuzları düşerken. "Maalesef."

Omzumun üstünden Gabe'e çabucak el sallayıp oradan hızla kaçtım. Dünyadaki en sinir bozucu kızla tanışma havamda değildim.

Frank (Çin restoranı kuryesi)

Bu siparişlerde bir aksilik olmalıydı. Aynı binadaki iki farklı yurt odasından, iki farklı insan tıpatıp aynı şeyi sipariş etmişti. Lin'in telefonla sipariş almasına bir son vermeliydik, bu işleri hiç beceremiyordu. Artık kesinlikle pazar geceleri görev almamalıydı, orası kesin.

Yine de iki odayı da aradım. Belki de siparişi yanlış alınan kişi getirdiklerimi kabul ederdi veya en azından ikisi de benim burada olduğumu ve ihmal edilmediklerini bilmiş olurdu. Restorana geri dönmek zorunda olmaktan nefret ediyordum ama sanırım bu da işin bir parçasıydı.

Lobide takılıp soygun öncesi keşfe çıkmış gibi görünmemeye çalışırken bir milyon yıldır burada bekliyormuş gibi hissettim. Telefonum susmak bilmiyordu. Nedense bu gece herkes dışarı çıkmak istiyor gibiydi ama sabah dokuzda laboratuvar dersim vardı ve

dersi aksatmamın imkânı yoktu. Dersten A almıştım ve notumun düşmesini istemiyordum.

Sonunda iki asansörün de kapısı açıldı ve birinden bir kız, diğerinden ise bir çocuk çıktı.

"Siz mi sipariş etmiştiniz?" diye sordum poşetleri havaya kaldırırken.

İkisi de birbirlerine bakarak bana doğru yürüdüler.

"Aynı şeyi sipariş etmiş olmanız mümkün mü?"

"Tavuklu, susamlı erişte ve kızarmış hamur mu?" dedi kız, bakışlarını benden ayırıp çocuğa dönerken.

"Evet," dedi çocuk. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki konuşmaktan çok nefes vermişti sanki.

"Ciddi misiniz?" diye sordum.

Çocuk onaylarcasına başını salladı ve kız gülümsedi.

"Ve birlikte değilsiniz, öyle mi?" diye sordum şaşkınlıkla. "Bu daha önce hiç başımıza gelmemişti. Size çok önemli gelmeyebilir ama ailemin restoranında altı yıldır kuryelik yapıyorum ve bu gerçekten de hiç olmadı."

"Hayır," dedi kız. Sanırım bu gecenin konuşmacısı oydu. "Birlikte değiliz. Fakat sizin için istatistiksel rekoru kırabildiğimize memnunuz."

"Çok iyi. Çünkü daha az paraya daha büyük ve daha fazla hamur sipariş edebileceğinizi söyleyecektim."

İkisi de gülümsedi. "Fazla hamurdan zarar gelmez," dedi kız.

Siparişlerini uzattım ve ödemeyi yaptılar. İkisi de bahşiş konusunda cömertti. Dışarı çıkarken omzumun üzerinden baktım. Asansörü beklerken birbirlerine bakıyorlardı.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

Hafta sonunu evde geçirdikten sonra pazar gecesi kapıdan girerken Lea neredeyse üstüme atladı.

"Ben de seni özledim," dedim. Ellerim Lea'yla ve temiz çamaşırlarımla doluydu.

"Olabilecek en kötü şey oldu," diye inledi.

"Ne? Aman Tanrım. Ne oldu?" Kendimi en kötüsüne hazırladım. Neyin bu kadar kötü olabileceğini düşünmeye çalıştım.

"Gabe burada yaşıyor!"

"Bu iyi bir şey değil mi?"

"Şey, evet ama onun burada yaşadığını bilmiyordum. Bunca zamandır! Nasıl fark edemedim? Hep aynı durakta iniyorduk. Ama bu binada yaşadığını hiç düşünmemiştim. Bu civarda yaşadığını düşünmüştüm."

"Bunun çok kötü bir şey olmadığının farkındasın, değil mi? Hoşlandığın çocuğa yakın oturmak kötü bir şey değildir."

"Kötü olan şey bu değil."

İç çekip çamaşırlarımı yatağıma bıraktım. Ben eşyalarımı ortadan kaldırmaya başladığımda kendini yatağına attı.

"Bana endişelerinden bahset," dedim.

"Çin yemeği sipariş ettim," diye başladı.

"Bana da bıraktın mı biraz?"

"Mini buzdolabında biraz kızarmış hamur var."

"Harika."

Gözlerini devirdi. "Kurye geldiğinde telefon edip beni aşağı çağırdı. Lobiye vardığımda ne göreyim? Diğer asansörden Gabe çıktı."

"Harika."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Tabii kurye aynı şeyleri sipariş ettiğimizi söyleyip daha önce bunun hiç olmadığı hakkında bir şeyler gevelerken, Gabe ağzını açıp tek kelime etmedi. Sonra kurye bize birlikte olup olmadığımızı sordu ve bu da birazcık utandırıcıydı."

Elimle "eh işte" işareti yaptım.

"Ama sonra işler daha kötüye gitti."

"Nasıl?"

"Birlikte asansörü beklerken birbirimize bakıyorduk. Daha doğrusu düzenli aralıklarla bakışıyorduk. Ben de konuşacak bir konu arıyordum..."

"Geçen hafta sınıfta gözden geçirdiğin denemesini beğendiğinden bahsetseydin."

"Evet, bu normal bir kişinin söyleyebileceği bir şey."

"Ah, hayır. Normal olmayan biri ne söyler peki?"

"Ee, bu aptal onun gözlerinin içine bakıp, 'Bir Çinli olarak, Çin yemeği konusunda zevkli biri olduğunu söyleyebilirim,' dedi."

"Daha da kötüsü olabilirdi," dedim.

"Bir Meksikalı olarak insanlara Meksika yemeği konusunda zevkli olduğunu söylemek hiç aklına gelir miydi?"

"Şey... sen böyle söyleyince..."

Eşofman üstünün kapüşonunu çekip bağcıklarını sıktı; sadece burnu görünüyordu.

"Lea, takılıyorum sadece. Gerçekten de o kadar kötü değil," dedim yatakta yanına oturarak. "O ne dedi peki?"

Konuşabilmek için kapüşonunu gevşetti. "Orada öylece durup ağzını açıp kapadı."

"Demek istediğim, denemesine iltifat etmen daha iyi olurdu ama bence hiçbir şey bitmedi çünkü ona söylediğin şey birazcık tuhafmış."

"Onunla konuşmak için ilk kez cesaretimi topladım ama ağzımdan çıkana bak. Ben böyle konuşmuyorum ki. Bu benim söyleyeceğim türden bir şey değil."

"Denemesine iltifat etmeli ve sonra ona birlikte yemeyi teklif etmeliydin."

"Neden böyle anlarda yanımda olup bana koçluk yapmıyorsun? Neden beni dünyada bir başıma çırpınmaya terk ediyorsun?"

"Bu soruların cevabı bende yok."

Gözlerini kısarak uzaklara baktı. "Dürüst olmak gerekirse Gabe'i birlikte yemek yemeye davet etseydim, sonuç felaket olurdu, biliyorum. Onun etrafında soğukkanlı durabilmemin imkânı yok. Kendimi soyağacımdan veya cul-de-sac'ın[7] çoğulunun culs-de-sac olduğundan filan bahsederken bulurdum."

"Belki de bu hoşuna giderdi," dedim sırtını sıvazlayarak.

"Aslında şansımı kaybetmediğimi kendime hatırlatmam gerekiyor. Onun etrafındayken aşırı soğukkanlı olmam gerekmiyor."

"Kendine bunu hatırlatmaya devam et."

Kapüşonunu tekrar sıktı ve başını iki yana salladı.

---

7 (Fr.) Cul-de-sac: Çıkmaz sokak (ç.n.)

Charlotte (Barista)

Ortalık sakinken, "Son zamanlarda benim harika, tatlı Gabe'imi gördün mü?" diye sordu Tabitha. Belli ki dedikodu yapmak istiyordu ve ben de çalışmak istemiyordum ama Gabe hakkında konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyordum. "Onu birkaç kez gördüm ama yeterli olmadı. O yüzden onu senin aracılığınla yaşayabilirim diye düşündüm. Tabii onu gördüysen."

"Saçmalıyorsun."

"Ama o çok tatlı!"

"Sanırım bir sorunu var," dedim. Gabe hakkında çok kötü konuşmak istemiyordum çünkü Tabitha nazik bir insandı. Tabitha gibi nazik insanlarla her zaman tanışılmıyordu ve onun gibi insanlar Starbucks gibi bir yerde katiyen çalışmazlardı. Fakat onu umutlandırmak istemiyordum.

"Hadi canım! O çok sevimli."

"Birkaç hafta önce buradaydı ve o kadar kendinde değildi ki cidden kafası dumanlı olmalıydı."

Omuz silkti. "İnsanların uyuşturucu bağımlılığını yargılayacak değilim."

"Saat sabahın onuydu."

"Belki de uykuluydu."

"Neredeyse kırk kez hangi boy kahve istediğini sormak zorunda kaldım."

"Ağzında gevelemişsindir."

"Buraya her gelişinde en basit soruları bile cevaplamakta zorluk çekiyor. Bundan önce Sumatra mı Pike Place mi diye sormuştum. Ondan da önce poğaçasını ısıtmamı isteyip istemediğini sordum. Sanırım soru sormayı bırakmalıyım."

"Sessiz biri sadece. Onu burada son birkaç kez gördüğümde Lea denen kız da buralardaydı. İkisi de birbirlerini her gördüğünde çok utanıyor ve neredeyse biraz gülümsüyorlar. Aşklarının gözlerimizin önünde şekillenişini izliyor gibiyiz."

"Son zamanlarda kedilerinle çok fazla vakit geçiriyorsun."

"Sen de son zamanlarda başını kuma gömmüşsün," diye karşılık verdi.

Şaşkın bir yüz ifadesi takınıp kahve makinesinin buhar çubuğunu temizlediğim bezi ona fırlattım.

"İğrençsin," dedi. "Kurumuş süt kaplı bezin senin olsun."

"Otçu bir çocuk ve sıradan bir kızın aşkını ağdalı bir dille anlatma sen de."

"Onların aşkını destekliyorum," dedi Tabby çenesini eline yaslayıp gözlerini kapıya dikerek. İçeriye birlikte girmelerine can atıyor gibiydi.

"Hay söylemez olaydım," diye mırıldandım.

"Bir dizideki karakterlerin birlikte olmasını istemek gibi bir şey bu. Onların aşkını destekler, birlikte olmalarını ve sonsuza dek mutlu yaşamalarını istersin."

"Ben Gabe ile kendi ilişkini desteklediğini düşünmüştüm."

"Eh, elbette, ideal bir dünyada böyle olurdu. Gerçi Gabe, Lea'dan hoşlanıyor, bundan eminim. Eğer mutluluğu birlikte bulamayacaksak, kesinlikle onun Lea'yla mutlu olmasını isterim."

"Peki, Tab, açık konuş benimle. Starbucks müşterileri hakkında hikâyeler mi yazıyorsun?"

Kapıdaki zil şıngırdarken bezi bana geri fırlattı ve ikimiz de dönüp kapıya baktık.

Gelen ne Gabe ne de Lea'ydı.

"Belki de yazmalıyım," dedi Tabitha gülümseyerek.

Gözlerimi devirdim.

"Onları seviyorum. Gabe'in Lea'ya, Lea'nın Gabe'e bakışını seviyorum. Bence bebekleri güzel olur."

"Of Tab," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Haberleri olmadan onların hayatlarını izleyebilmemiz hoşuma gidiyor. Röntgencilik yapıyormuşum gibi tuhaf ve acınası görünüyor olabilir ama bu aynı zamanda beni mutlu ediyor. Şu anda hayatımda bir dolu mutluluk yok, o yüzden bırak da Starbucks müşterilerinin âşık olmasının keyfini çıkarayım!"

"Sana bunu söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum," dedim. "Ama dün Gabe'i burada ucuz röfleli bir kızla gördüm."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun!"

"Yeni hatırladım!"

"Eh, bu tahmin edilebilir bir şey," dedi. Yüzü düşmüştü.

"Belki de düşündüğümüz gibi bir şey değildir! Belki de o kız, Gabe'in akrabasıdır," dedim. Doğrusu o aptalı neden koruduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonra işler yoğunlaştı ve neden bahsettiğimizi unuttuk fakat günün geri kalanında ara ara Gabe ve Lea'yı düşündüğümü itiraf etmeliydim.

Danny (Lea'nın arkadaşı)

Lea'yı birkaç arkadaşıyla otobüs durağından aşağı doğru yürürken gördüm. Cadılar Bayramı için saçlarını kabartmış ve lüle lüle yapmıştı. Bu yüzden onu neredeyse tanıyamayacaktım.

"Azalea!" diye seslendim ve hızla karşıya yürüdüm.

"Danny!" diye çığlık atıp ellerini havaya kaldırdı ve sevinçten hoplayıp zıpladı.

"Tam 80'ler olmuşsun," dedim.

"Aynen öyleyim!"

"SAR-HOŞ-SUN!"

Başını sallayarak, "Birazcık, eğlenmeden önce içelim dedik," dedi. "Maribel eğlenceli olacağına söz vermişti ve gerçekten de öyleymiş!"

"Selam Maribel, ben Danny," dedim elini sıkarak.

"Selam."

"Hah! Bu da Bianca, o da bizim kattan," dedi Lea parmaklarının üzerinde zıplayarak.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

"Maribel, beyzbol evinde veya pek çok beyzbol oyuncusunun yaşadığı bir evde oturan bir çocukla aynı liseye gitmiş," diye cevapladı Bianca.

"Ah! Gabe'in ağabeyinin evi olduğundan eminim!" dedim ellerimi birbirine vurarak.

"Ah, Lea'nın büyük, budala aşkı Gabe'i mi diyorsun?" dedi Bianca. Lea ona ölümcül bir bakış attı.

"Gabe'e mi âşıksın yoksa?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

Omuz silkti. "Belki birazcık âşığımdır."

"O kurnazın teki," dedim.

"Öyle. Ama haklısın, muhtemelen geydir," dedi Lea başını iki yana sallayarak. Üzgün görünüyordu.

"Ya, üzülme tatlım. O gerçekten de iyi biri. Hiçbir şey olmasa bile arkadaşlık etmeye değer biri," dedim. Arkadaşlarım beni çağırıyordu. "Gitsem iyi olacak. Ama yarın kafeteryada buluşmak ister misiniz? Öğlen mesaj atarım."

"Tabii, olur!" dedi Lea. Çok istekli görünüyordu.

"Güzel." Omzumun üzerinden el sallayıp karşıya geri yürüdüm.

Casey (Gabe'in arkadaşı)

Ev arkadaşlarımı seviyorum, gerçekten, ama böyle gecelerde keşke bu sene Sam'le eve çıksaydım diyorum. Böylece Cadılar Bayramı'nda arkadaşlarımın arkadaşlarının arkadaşlarıyla dolu bir evle uğraşmak zorunda kalmazdım. Eğlenceli ama rahatsız edici bir tarafı da var. Özellikle bu sene çok fazla maske olduğundan olabilir. Daha önce bir partide bu kadar çok maskeli insan gördüğümü hatırlamıyorum.

Gabe saat on bir gibi geldi. Kimi istiyorsa onu getirebileceğini söylemiştim ama arkadaşlarıyla irtibatı kaybetmiş görünüyordu.

Gabe içeri girerken, "Çanta da neyin nesi?" diye sordum.

"Geceyi burada geçiririm diye düşündüm," dedi. "Sam sorun olmayacağını söyledi..."

"Tabii ki kalabilirsin!"

Üst kata çıktı, ben de daha fazla bira almadan önce onun dönmesini bekledim.

Döndüğünde, "Daha erken geleceğini düşünmüştüm," dedim.

"Biraz kestireyim dedim, beş saat uyumuşum," dedi omuz silkerek.

"O elindeki şey de ne?"

Gördüğüm en eski, ürkütücü ve güveli kurt adam maskesini havaya kaldırarak, "Bu mu?" diye sordu.

"İğrenç."

"Annemlerin evinde buldum," dedi. "Bana bu sene partinin kostümlü olacağını söylemiştin."

"O zaman sen de bir ayağı çukurda bir kurt adamsın yani?"

"Olur, öyle diyelim," dedi sırıtarak. "Belli ki bütün kızlar Teen Wolf'taki adamlara abayı yakmış."

Göz kırptım. "*Teen Wolf*'u nereden biliyorsun ki sen?"

"Küçük kız kardeşlerim anlattı. Belki de yalan söylemişlerdir."

"*Teen Wolf Too*'daki Jason Bateman'a benziyorsun."

"Bence göğüs kıllarımı kıskanıyorsun," dedi ve söylediklerini vurgulamak için kareli gömleğinin düğmelerini açtı. "En azından ben 80'lerden değil, günümüzün popüler kültüründen örnekler veriyorum."

"O filmleri izlememiş gibi davranmaya kalkma sakın."

"O filmleri sadece babamın video kaydedicisinde oldukları ve kablolu TV'miz olmadığı için izledim," dedi Gabe. "Ee, sen kimsin peki?"

"Ben... Batman'im," dedim pelerinimi savurarak.

"Kot pantolonla pelerin giymişsin."

"Batman'in gündelik hali gibiyim."

"Christian Bale sesi üzerinde çalışman gerek."

"Ben Michael Keaton'ın Batman'ini yapıyorum," dedim.

"Ve bir başka demode kültürel gönderme daha! Ayrıca sesinin Michael Keaton'ınkiyle hiçbir ilgisi yok. Olduğunu sanıyorsun ama benzemiyor."

Bunun üzerinde çalışmam gerekecekti fakat yenilgiyi kabul edecek değildim. "Ee, bira ister misin?"

"Tabii ki."

"Sana eşlik etmemi ister misin? Yoksa burada takılsam, insanları karşılasam ve sen de işin bittiğinde beni mi bulsan?"

"İyiyim ben, birazdan dönerim."

Gabe ortalarda yokken arkadaşlarımızdan Bailey geldi. "Sen kimi canlandırıyorsun?"

"Ben Kâşif Dora'yım."

Pembe tişört ve turuncu şortunu fark edince, "Vay canına! Kâşif Dora'sın tabii!" dedim.

"Tişörtü ve şortu Walmart'tan toplam yedi dolara aldım ve bu peruğu teyzemden aşırdım."

"Bari bacaklarını da tıraş etseydin."

"Düşünmedim değil ama o kadar da önemsemedim."

"Pek gösterişli," dedim onu ses çıkarmadan alkışlarken.

Omuz silkip gülümsedi. Arkadaş grubu olarak çok fazla omuz silktiğimizi düşünüyordum. "Gabriel nerede?" diye sordu.

"Bira bulmaya gitti," dedim.

"Keyfi yerinde mi?"

"Aslında gayet iyi görünüyor. Arkasından konuşmayız, biliyorum ve onun sana bundan bahsedeceğinden de eminim ama geçen hafta onu kafeteryada gördüm ve terapiste gitmeye başladığını söyledi."

"Ne, bekle bir dakika!" Arkamdan gelen bu ses, Sam'e aitti. "Kim terapiste gitmeye başladı?"

"Erkek kardeşin," dedim. Sesimdeki şaşkınlığı gizleyememiştim.

"Ah, evet. Haberim var. Bence iyi yapıyor."

"Bu tip şeyleri en son öğrenen hep ben oluyorum," dedi Bailey.

Gabe gülümseyerek ve yanından geçtiği insanlara selam vererek merdivenleri çıktı. Elindeki biralardan birini Bailey'ye verdi.

"Hizmette kusur yok," dedi Bailey bana.

"Aslında ikisini de kendim için almıştım," dedi Gabe. "Ama paylaşmam gerekir diye düşündüm."

"Bana yok mu?" dedi Sam.

"Sen içmemelisin zaten. Sen bir spor dalıyla falan uğraşmıyor muydun?" diye sordu Gabe sırıtarak.

Aşağıya doğru ağır adımlarla yürürken, "Kes sesini. İki ezik, siz de kesin sesinizi!" diye cevabını yapıştırdı Sam.

Üçümüz ayakaltından çekilip mutfak tezgâhına yaslandık ve her zamanki gibi zırvalamaya devam ettik. Gabe ve Bailey, Gabe'in yetersiz kostümü üzerine tartışıyordu. Lea içeri girdiği sırada, Gabe kostümünün o kadar da kötü olmadığını göstermek için maskesini takmıştı.

Gabe'i dirseğimle dürttüm. "Hayallerindeki kız şu anda burada."

"Ha?"

"Lea. Burada."

"Ne? Nerede?" diye sordu maskesini kaldırıp daha iyi duyabilmek için bana doğru eğilirken.

"Bodruma indi."

"Kahretsin. Bodrumdan nefret ediyorum. Çok gürültülü oluyor."

"Partideyiz nineciğim," dedi Bailey, Gabe'in göğsüne hafifçe vurarak. "Gidip Sam'i bulalım."

"Hadi ama, on dakika önce kaynaşmaktan zarar gelmiyordu ya hani," diye ekledim.

Gabe yüzünü buruşturduysa da maskesini geri taktı ve Bailey peruğunu düzeltti. Uzakta bir köşede fıçının yanındaki ışık ve oda arkadaşlarımın odanın ortasına astığı ışıklı disko topu dışında ışıkların çoğunlukla kapalı olduğu bodruma indik. Disko topu biraz fazla hızlı dönüyor gibiydi ama dört kutu biradan sonra böyle görüyor da olabilirdim.

"Burası sizin bodrumunuza benzemiyor bile," dedi Gabe. Maskenin ardından sesi boğuk geliyordu.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum!" diye cevapladım.

Biraz oyalandık. Sam daha önce hiç görmediğim bir kızla sohbet ediyordu ve uzak durmamızı işaret etti. Burası şaşırtıcı bir şekilde hıncahınç doluydu.

Sonunda Lea ve iki arkadaşının köşede, fıçının yanında olduğunu gördüm. Gabe hızla araya girip onlara bira doldurdu. Onun daha önce bir kız için hiç bu denli heyecanlandığını görmemiştim. Kızlar sohbet edip gülümsüyorlar, bense kendini ortaya atmadan önce maskesini çıkaramayacak kadar aptal olduğu için Gabe'e kızıyordum. Lea kendisine fıçıdan bira dolduran bu centilmenin Gabe olduğunu bilmiyordu. Başımı iki yana salladım.

Bailey, "Salak herif maskesini çıkarmalıydı," dedi kulağıma yüksek sesle.

"Çok yazık," dedim.

Kızların ona teşekkür ettiğini duydum. Daha sonra oradan uzaklaştılar. Gabe başı dik, omuzları geride ve harika bir şey yaptığı her halinden belli, yavaş adımlarla yanımıza geri döndü. Bir dakika sonra hepimiz birer bardak daha bira aldık. Bizimkilere yukarı çıkmalarını işaret ettim. Nispeten daha sessiz ve serin mutfağa girip tezgâhın yanında on beş dakika önceki yerlerimizi aldığımızda Gabe maskesini kaldırdı.

"Nasıldım ama?" dedi Gabe.

"İyiydin ama kız senin kim olduğunu bilmiyordu ki," dedi Bailey, Gabe'in ensesine tokat atarak.

"Ah, tabii ya." Sanki bir anlığına bunun üzerine düşündü. "Lea tuvaleti kullanmak için yukarı çıkana kadar burada beklerim. Belki beni kıyafetlerimden tanır."

"Daha kötülerini de duydum," dedim.

Sonraki birkaç saat boyunca sırayla bira almaya gittik. Sonunda Gabe zıplayıp tezgâha çıktı, oturup ayaklarını sallayarak yanından geçen herkesle konuştu. Sonra zil zurna sarhoş oldu. Bir sürü insanın geçen dönem onu özlediği belliydi ve bu parti Gabe'in bunun farkına varması için ilk fırsattı. Ev arkadaşlarımdan bir başkasıyla sohbet ediyordu; biz de daha fazla bira almak için Bailey'yle birlikte aşağıya indik.

"Onu uzun süredir bu kadar keyifli görmemiştim," dedi Bailey.

"Evet, biliyorum. İyi ama, değil mi?"

"Kesinlikle."

Lea'nın bir arkadaşıyla merdivenlerden yukarı çıktığını gördüm ve Bailey'yle birlikte çabucak yukarı çıktık. Görecek pek bir şey yoktu ama en azından Lea, Gabe'e el salladı ve Gabe de mutfakta bulunduğu noktadan ona el salladı. Gabe'in gülümsemesini gördükten sonra Lea'nın onu bu hareketiyle mutlu ettiğini söyleyebilirdim.

"Gidip onunla konuşmalısın," dedim.

Başını iki yana salladı. "Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Bu aptalca. Şu anda körkütük sarhoşum ve muhtemelen aptalca bir şeyler söylerim."

"Bazen hiçbir şey söylememektense aptalca bir şey söylemek daha iyidir."

"Bu, benim bütün inançlarıma aykırı," dedi.

KASIM

Sam (Gabe'in ağabeyi)

"Neredeyim ben?" diye sordu Gabe yerde doğrulup oturarak. Nefes nefese kalmış gibiydi.

"Benim odamdasın," dedim.

Bana baktı ve gözlerini ovuşturdu. "Vay be, dün gece neler oldu?"

"Epey alkol aldın, hoşlandığın kız dışında Yeryüzü'ndeki herkesle konuştun, birden fazla kişiye Jason Bateman'ın tartışmasız en iyi Teen Wolf olduğunu söyledin ve sonra sabaha karşı dörtte odamda sızdın."

Dirseklerini dizine dayadı. "Bunların çoğunu hatırlamıyorum."

"Şaşırmadım."

"Gerçekten de Lea'yla konuşmadım mı?"

"Hayır."

Odamdaki mini buzdolabından su şişeleri almak için ayağa kalktığımda, "Hoşlandığım kızla konuşma cesareti bile vermeyecekse, beynimi uyuşturacak kadar sarhoş olmamın ne anlamı var?" diye sordu.

"Birkaç kez ona mahcup mahcup el salladın."

Ters ters baktı. "Casey nerede?"

"Duşta."

"Of, ben de duş almak istiyorum."

"Muhtemelen bu özel anını seninle paylaşmak istemeyecektir."

Bir kez daha ters ters baktı. "Saat kaç?"

"Öğlen oldu."

"Nasıl oldu da sekiz saat boyunca yerde uyuyabildim?"

"Onu bilmem ama şu armut koltukla resmen aşk yaşıyordunuz."

Daha yeni görmüş gibi armut koltuğa gözlerini dikti. Sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Pekâlâ." Gözlerini sıkıp kapadı.

"İyi misin?"

"Evet. Biraz başım dönüyor. Biraz da açım."

"Kafeteryaya gitmek ister misin?"

"Evet. Duş alıp lenslerimi çıkarır çıkarmaz gidelim."

Sonra Casey içeri girdi.

"Dostum," dedi Casey, yanından geçerken Gabe'in omzuna hafifçe vurarak. "Dün gece kafan bir milyondu. Seni hiç bu kadar sarhoş görmemiştim."

Gabe başını iki yana salladı. "Bir milyondan da fazlaydı bence."

Sarhoş geçirdiğimiz gecenin izlerini duş alarak üzerimizden attıktan sonra kafeteryaya doğru yola çıktık. Lea ve arkadaşları

üç masa ileride oturuyorlardı. Bunun tesadüf olduğunu söyleyecek kadar ileri gidebilirdim.

Kaşlarımı kaldırıp Gabe'e baktım ve masaya otururken Casey kısık sesle ıslık çaldı.

"Lütfen beni utandırmayın," diye tısladı Gabe.

"Söz veremeyiz," dedim menüye göz atarken.

Maxine (Garson)

Cumartesiler de hiç çekilmiyordu. Yılın hangi zamanında olduğumuza bağlı olsa da burası sabahtan gece geç saatlere kadar dolu oluyordu. Bugün de Cadılar Bayramı ertesi olduğu için kafeteryada her zamanki akşamdan kalma tipler vardı ve futbol maçı izliyorlardı. Her türden insan bir aradaydı.

Birkaç hafta önce gördüğüm kızla çocuk da buradaydı ve onları biraz dinleyerek isimlerini öğrenebildim: Gabe ve Lea. Güzel isimler; birlikte söylemeyi sevdim.

Tabii ki patron da buradaydı, bu yüzden oturma düzenine karışamıyordum. Onun yerine, çocukların yanına kahvelerini tazelemeye gittiğim sırada onlara böyle bakmaya devam edeceklerse, kızların yanına gidip onlarla sohbet etmelerini söyledim.

Gabe'in gözleri korkudan faltaşı gibi açıldı. "Hayır, hayır. Biz böyle iyiyiz. Hayır, teşekkürler."

Konuyu kapadım; bazı erkekler zamanı geldiğinde harekete geçmek isterler. Belli ki Gabe de onlardan biriydi. Ama işi ağırdan alırsa, inanın bana, bir gün araya girip sevimli çocuk yerine Lea'ya bir bardak taze sıkılmış, lezzetli bir portakal suyu ısmarlayabilirim.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

"Ee, şimdi ne yapıyorlar?" diye fısıldadı Lea.

Kafeteryanın arka tarafındaki aynalı duvarın karşısında sadece ben oturduğum için Gabe'in grubunu buradan tek görebilen de bendim.

"Hesabı bölüşüyorlar," dedim.

"Ee, Danny," dedi Bianca gözlerini kısarak. "Lea, Gabe'in gey olduğunu düşündüğünü söylüyor. Ama neden gey bir adam böyle giyinsin ki?"

"Farklı görünümde ve moda anlayışında pek çok gey olabilir," dedi sırıtarak. "Moda anlayışının çoğulu nedir?"

"Modalar anlayışı mı?" dedim.

"Modasal anlayışlar mı?" dedi Bianca.

"Moda anlayışları," dedi Lea.

Bianca iç çekti. "Ben de biliyorum birbirinden farklı moda anlayışları olduğunu. Sanırım Lea'yla birlikte olmalarını istiyorum, o kadar. Ama bunun bir anlamı yoksa, ikisinin bir araya gelmesine bel bağlamak saçma olur."

"Gerçekten de bir anlamı yok," dedi Lea. "Kızlardan hoşlanıyor olsa bile, kesinlikle yaratıcı yazarlıktan Hillary'yle ilgileniyor bence."

"Sanırım şu Hillary, Dalgakıran Diyarı'nın Sürtük Kraliçesi oluyor," dedi Danny tekdüze bir sesle.

"Çok ayıp," dedi Lea, kahkaha atmamak için kendini zor tutarak.

Bianca'yla ben kıkırdadık.

"Şimdi ne yapıyorlar?" diye sordu Lea.

"Sanırım hesaplamayla ilgili sorun yaşıyorlar," dedim. "Belki de gidip onlara yardım etmeyi teklif etmeliyim."

"Sakın!" dedi Lea.

Lea'ya takılmayı seviyordum.

Açık açık Lea'yı görmezden gelerek, "Arkadaşları çok tatlı," dedi Bianca.

"Arkadaşlar," diye yalvardı Lea.

"Ah, Lea, sakin ol. Oraya gitmeyeceğim. Ama dün gece çocuklardan biriyle –adı Sam'di sanırım– sohbet ettim. Gabe'in ağabeyiymiş. Eminim bize Gabe'in gey olup olmadığı hakkında bilgi verir."

"Kızlar bana güvenmeyi öğrenmelisiniz! Sizi asla yanıltmam," dedi Danny.

Bianca düşünceli bir şekilde başını yana eğdi. "Madem öyle diyorsun."

"Ah, öyle diyorum tabii," diye cevap verdi bilgiç bilgiç. Danny'yi tüm kalbimle seveceğimi şimdiden tahmin edebiliyordum ama bu konuda haksız olduğunu düşünüyordum. Onu, yanlış düşündüğünü söyleyecek kadar iyi tanımıyordum.

Gabe'in dün gece partide Lea'yı izleyişini görmüştüm ve Lea'dan gerçekten hoşlandığını düşünüyordum. Bunu Danny'ye onu rencide etmeden nasıl söyleyebileceğimi bilemiyordum sadece.

Grup yanımızdan geçip gitti.

"Onunla konuşmalıydım," dedi Lea, çenesini eline yaslayıp onların gidişini izlerken. "Ya da en azından el sallasaydım. Geçen

gün sınıftayken ödevimi bana uzattığında teşekkür ettim en son, o kadar."

"En azından kibar davranmışsın," dedim.

"Endişelenme," diyerek araya girdi Danny. "Yine de seni düğüne çağırırız."

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

Cole'la haftada bir kez bir araya gelip ofis saatleri ve sınıfla ilgili konuların üzerinden geçeriz. Onunla konuşarak her şeyin üstesinden gelebilmesini sağlamam gerektiğini hissediyorum. Fakat o çok ciddi ve sorumluluk sahibi bir adam olduğu için şu ana kadar bu konuda bir sorun olmadı.

Sanırım başta bu toplantıların ödevler ve not yönergesiyle ilgili bilgi paylaşımına dayalı olacağını sanmıştı. Bazen bu tür konular da gündeme geliyordu. Fakat bu toplantılar çoğu zaman Cole'a, Pam'le birlikte çıktığımız hafta sonu seyahatinden saçma hikâyeler anlatmamla ve öğrenciler hakkında ağır konuştuğumda Cole'un beni cesaretlendirmesiyle sonuçlanıyordu.

Cole, Gabe ile Lea'yı ne kadar çok sevdiğimin farkındaydı.

"O konuyu aklıma sen soktun!" dedi. "Bir iki hafta önce ofis saatlerinde peş peşe beni görmeye geldiler. Gerçekte sevgili olmadıklarını unutmuşum. Lea'ya erkek arkadaşını bekletmemesini söyledim."

Dik oturdum. "Ne oldu peki?"

"İkisi de acayip utandılar ve hatamı beceriksizce örtbas etmeye çalıştım. Bu durum benim için bile utanç vericiyse, onların nasıl hissettiğini düşünemiyorum."

"Hadi ya."

Başını evet dercesine salladı.

"Hillary'nin Gabe'i birlikte çalışmak için kandırdığına inanamıyorum," dedim başımı iki yana sallayarak. Hillary'ye olan gıcıklığım gün geçtikçe büyüyordu. Bu çocuklara ödev vermemin bir sebebi de günün çiftine iletişime geçme şansı vermekti. Daha fazla ne yapabilirdim ki? Onları kandırıp bir yerde buluşmalarını sağlamalıydım. Ofis saatlerinde odamı ziyaret etmenin zorunlu olduğunu söyleyip dünyadaki en romantik yemeklerle donatılmış masamı ortaya çıkarıp kapıdan sıvışabilirdim.

"Öyle, zekice bir teşebbüstü."

Başımı iki yana salladım. "Umarım birbirleri için yaratıldıklarını fark etmelerini sağlayabilirim. Zaman geçiyor! Dönem sonsuza dek sürmeyecek!"

"Onları Yaratıcı Yazarlık II dersini almaya ikna edebiliriz," dedi Cole.

Ona takdir eder bir bakış attım. "Seni boşuna sevmediğimi biliyordum. Asistanım olman bir tesadüf değil."

Gülümsedi.

"Bu konuda tam bir dâhisin, Cole. Sınıf içi aşk konusunda bu denli becerikli olduğunu kim bilebilirdi ki?"

"Kesinlikle bu becerimden haberim yoktu," dedi. "Sence bu becerimi özgeçmişime ekleyebilir miyim?"

"Senin için yazdığım her referans mektubunda bundan bahsedeceğimden emin olabilirsin."

"Teşekkürler," dedi.

"Pekâlâ, konuşmamız gereken bir konu daha var."

Çok ciddi bir şey söyleyecekmişim gibi bana baktı.

"Peki, Hillary'nin Yaratıcı Yazarlık II'yi almamasını nasıl sağlayacağız?"

Bob (Otobüs şoförü)

Şu ikisine bakıyordum da hep tek, hep ayrı, hep yalnızlardı. Keşke birlikte olsalardı. Bu kadar genç olan kimse yalnız gezmemeliydi.

Sanırım başka yerlerde arkadaşları da olmalıydı. Hayatlarının sadece küçük bir parçasına şahit oluyordum belki ama aynı doğrultuda hareket eden iki kişinin birlikte hareket etmesinden daha doğal ne olabilirdi? Ebedi aşktan söz etmiyordum tabii ki ama en azından arkadaş olmalarını isterdim. Bu o kadar zor olmamalıydı.

Bana biraz eşim Margie'yle geçmiş günlerdeki ilişkimi hatırlattıklarını kabul etmeliydim. Neden böyle hissettiğimi tam olarak bilemiyordum fakat ben de bir zamanlar uzun, sıska bir çocuktum. Belki de bu sebeptendi.

İçimi çöpçatanlık yapma veya birbirleriyle konuşmalarını sağlamak için bir yol bulma isteğiyle dolduruyorlardı. Belki bir gün otobüs çok kalabalık olurdu da yan yana dururlardı ve aniden fren yaptığımda Lea, Gabe'in kollarına düşerdi.

Belli ki yaşlandıkça aşırı duygusallaşıyordum. Belki de eşimi alıp Şükran Günü hafta sonunda filan Poconos'a gidebilirdim.

Sincap!

Kız geri döndü!

Yaşasın!

Oturduğu banka doğru koştum. Onun için tüylerimi yalayıp kuyruğumu kabarttım. Umarım beni hatırlar. Umarım daha fazla yerfıstığı getirmiştir.

"Selam ufaklık," dedi.

Biraz daha yaklaştım.

"Sen o hep konuştuğum sincap mısın?"

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama seni sevdiğimden eminim!

Çok yakın arkadaş olacağız. Belki de beni götürebileceği bir evi vardır, aylak aylak gezinmeme ve yatağında uyumama izin verir. Yataklar hakkında çok şey duydum ve harika olduklarını düşünüyorum.

"Simit sever misin?" diye sordu.

Doğrulup kızın gözlerinin içine baktım. Simidin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ama yemiş gibi bir şey olmalı.

Bir parça koparıp fırlattı.

Yemiş değildi bu. Ekmeğe benziyordu.

Bu hayal kırıklığına uğratıcı bir şeydi ama sadece bir anlığına çünkü aynı zamanda lezzetliydi de.

Bir parça daha fırlattı.

"Arkadaşımı bekliyorum," dedi. "Arkadaşın var mı? Peki ya ailen? Senin gibi bir sincap için hayat nasıl bir şey?"

Bir parça simit daha fırlattı ve ellerindeki kırıntıları silkeledi.

"Arkadaşım geldi! Bir dahaki sefere görüşürüz," dedi bana.

Ne kadar harika bir insan.

Danny (Lea'nın arkadaşı)

"Selam Azalea Fong!"

"Selam Danny!" dedi oturduğu banktan zıplayarak. "Bana Azalea diyebilecek tek kişi sensin. Bir de annem. Fakat son zamanlarda o kadar nadir haberleşiyoruz ki muhtemelen bahsetmeye değmez."

Somurttum.

"Can sıkıcı şeyler konuştuğumuz yeter. Senden n'aber?" diye sordu.

"Öncelikle, demin şuradaki sincapla mı konuşuyordun?"

Dönüp omzunun üzerinden sincaba baktı. "O, benim arkadaşım."

"Peki madem," dedim başımı sallayarak.

"Sincapları seviyorum," dedi omuz silkerek.

"Konuyu değiştiriyorum. Hava hakkında biraz söylenmek istiyorum."

"Devam edin lütfen," dedi büyük bir ciddiyetle.

"Bugün hava acayip soğuk! Daha geçen salı yazdan kalma bir gün gibi değil miydi?"

"Abartarak konuştuğunu biliyorum ama cidden geçen salı 24 derece filandı ve bugün ancak 4 derece. Dolayısıyla, doğru söylüyorsun, geçen salı bugünle kıyaslandığında gerçekten de yaz gibiydi."

"Sana teşekkür ederim gerçekten en sevdiğim insan."

"Bugünkü planlarımız neler?"

"Ee, seninle birlikteyken Gabe'i görme konusunda şanslı olduğumu düşünürsek, bugün belki onu takip etmek için harika bir gündür diye düşündüm."

"Harika," dedi parktaki yol ayrımında durarak. "Gerçi onun bir anda ortaya çıkmasını sağlayamadığımı biliyorsun tabii."

"Evet, biliyorum. Okuldaki posta kutumu kontrol etmem gerek. Oradan başlasak olur mu?"

"Tamam, haydi öyle yapalım kanka," dedi. Yürürken birkaç dakikalığına sessiz kaldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

İç çekti. "Yaratıcı yazarlıkta Gabe'in şu kızla çalışmasını kıskanıyorum. Onunla ben çalışmak istiyordum."

"Anlıyorum. Gabe onun etrafında nasıl davranıyor?"

"Kendisi gibi," dedi omuz silkerek. "Sessiz, kibar... Ona çok gülümsüyor."

"Gabe'in yapacağı türden bir şey gibi geldi bana," dedim postaneye girerken. "Vay canına. İyi insan lafın üstüne gelir!"

Lea gülümsedi ve posta kutusundan birkaç zarf çıkaran Gabe'i izledi. Ona baktığımızı hissetmiş olmalıydı ki bize doğru bakıp el salladı.

"Sanırım onunla arkadaş olmayı deneyebilirim. En azından onunla sınıfta filan konuşabilirim. Çok sevimli ve sessiz. Kibar... davranışları hoşuma gidiyor."

"Çok sevimli," diye mırıldandım.

"Kesinlikle," dedi Lea. "'Rüya gibi' desem yanlış olur mu?"

"Kesinlikle olmaz."

Gabe farklı bir yöne doğru ilerledi ve Lea'yla otobüs durağına geri döndük.

"Onu daha uzun süre takip edebilirdik," dedi.

"Hayır, bu kadarı yeterli, bazen sadece birazcık görmek istiyorum."

Gerçekten üzgün görünse de ne demek istediğimi anladığını biliyordum.

Gabe'in cinsel tercihi konusunda az da olsa kendimi kandırdığımı kabul etmeliydim. Ama etrafta başka bir erkeğin kot pantolonuna iltifat eden pek fazla heteroseksüel erkek yoktu.

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

Çocuklara, yazdıkları hikâye ve denemeleri sınıfta okuttuğumda bir yanım kötü hissediyor. Fakat diğer yanım bunun harika bir alışkanlık olduğunu biliyor. Eserinizi yüksek sesle okumak tüm ince ayrıntıları görmenizi sağlar. Konuşmakla yazmak arasında büyük bir fark vardır ve bunu öğrenmenin tek yolu yazdığımız şeyi duymaktan geçer.

Öğrencilere, yazdıkları denemeyi önce cansız bir nesneye okuyarak işe başlamalarını öneririm. Ardından arkadaşlarına veya annelerine okuyabilirler. Daha sonra sıra sınıfın karşısında okumaya gelir. Neredeyse her dönem birileri, birden fazla kişi olmasa da, yazdıklarını paylaşmıştı. Bunu yapmayan bir tek Gabe kalmıştı.

Yazdıklarını sınıfla paylaşma konusunda ne kadar endişeli olduğu üzerine hem Cole'la hem de benimle konuştu. Çocukluk anısı üzerine yazdığı denemeyi başkalarıyla paylaşmak onda sırasının

altına saklanma isteği uyandırmayana kadar denemenin üzerinde birlikte çalıştık.

Gabe, Hillary denemesini gözden geçirdikten sonra beni görmeye geldi ve dersi bırakmak istediğini söyledi. Hillary ona ilgi çekici bir yazar olmadığını söylemiş. Ben de Gabe'e, herkesin anlayamayacağı farklı bir tarzı olan yetenekli bir yazar olduğunu düşündüğümü söyledim. Kendimle gurur duyuyordum çünkü asıl söylemek istediğim şey, Hillary'yi ve onun temsil ettiği her şeyi aşağılama amaçlıydı.

Gabe'in sırasına doğru yürüdüm ve ders başlamadan önce ona gülümsedim.

"Dinle beni, eğer sınıfın önünde denemeni okumak istemezsen, senin yerine ben okuyabilirim," dedim. Gerçi böyle yapmamam gerekirdi. Şükran Günü'ne bir hafta kalmıştı ve Gabe, sınıfın önünde bir şey okumadan neredeyse bir dönemi geçirmişti.

"Hayır, hayır," dedi sırasının kenarını tutarak. "Yapacağım. Cesaretimi toplamalıyım."

"Harika bir hikâye. Metafor kullanımın tam kıvamında."

"Kusarsam çok dert etmeyin, olur mu?"

"Hayatında hiç sunum yapmadan ve bu konudaki hassasiyetini biraz olsun yitirmeden bu zamana kadar nasıl geldin?

"Doğruyu söylemek gerekirse, çok fazla sunum yapmam gerekti fakat düzeleceği yerde her seferinde daha da kötüye gidiyor."

Anlayışlı bir ifadeyle ona baktım ve sonra sınıfa seslendim.

"Gabe birkaç hafta önce çocukluk anısıyla ilgili yazdığı ödevini bizlerle paylaşacak. Bu yüzden lütfen onu dikkatle dinleyin."

İlk sıradaki sandalyelerden birine oturdum ve arkamda oturan Victor'ın, "Zamanı gelmişti. Nihayet!" dediğini duydum.

Gabe sınıfın önüne geçti, olduğundan küçük görünmek için o kadar çaba harcıyordu ki bu bir şekilde daha uzun ve yapılı görünmesine sebep oluyordu. Parmaklarını çıtlattı, sonra sınıfa gülümsedi. Elinde tuttuğu kâğıdın titrediğini görebiliyordum. Fakat korkularını bir kenara bırakıp okumaya başladı.

İnternette, bir bisikletin etrafında büyüyen bir ağacın fotoğrafı var. Hikâyeye göre bir çocuk, bisikletini bir ağaca yaslamış ve sonra savaşa çağırılınca bisikletini orada unutmuş. Aslında gerçek hikâye bu değil ama fotoğrafı hiç görmediyseniz, eve gidip Google'da aratmalısınız. Çok büyüleyici.

Bu fotoğraf bana hep altı yaşındayken annemle birlikte markete gittiğimiz o günü hatırlatır. Biraz da annem beni nadiren tek başıma bir yerlere götürdüğü için hatırlanmaya değer bir anı bu. Neredeyse her zaman ağabeyim veya küçük kız kardeşlerimden biri bizimle olurdu. Hastalandığım için mi okuldan eve gelmiştim, yoksa babam diğer çocuklara mı göz kulak oluyordu, bilmiyorum ama o gün diğerlerinden ayrılır çünkü annemle ben yalnızdık.

Yaşlı bir adam annemle konuşmaya başlamış ve bana adımı sormuştu. Yabancılardan çok korktuğum için annemin arkasına saklanmıştım. Sanırım anaokulunda yabancı tehlikesiyle ilgili pek çok video izlemiştik. Bu yüzden doğuştan utangaçlığıma bu da eklenince tanımadığım insanlarla konuşmamı neredeyse imkânsız kılmıştı.

Bu yaşlı adam korkutucu yaşlı adamlardan biriydi. Ya da en azından altı yaşındaki ben için böyleydi. Yüz derisi eriyor gibi görünüyordu ve tuhaf kokuyordu. Saçından geriye uzun ve dağınık bir tutam kalmıştı ve gömleğinin düğmeleri yanlış iliklenmişti.

Eve dönüş yolunda arabadayken annem bana neden o kadar korktuğumu sormuş ve korkacak bir şey olmadığını söylemişti. Yaşlı adamı tanıyordu, benim gibi küçük bir çocukken o adamın komşusu olduğunu söyledi. Altı yaşındaki sınırlı sözcük dağarcığımla anneme adamın cildinden, saçlarından ve darmaduman halinden bahsetmiştim.

Annem, "Ah, sorun değil Gabe. Büyüyünce bu korkunu yeneceksin. Yetişkinlerin etrafındayken her zaman bu kadar ürkek, bu kadar utangaç olmayacaksın," demişti.

O gün, her zaman bu kadar ürkek olacağımı ve nasıl ürkek olmamam gerektiğini bilemeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Zaman ilerledikçe sürekli o gün hakkında düşündüm. Ancak çok yakın bir zamanda annemin haklı olduğunu fark edebildim. Ama yine de onun düşündüğü şekilde değil.

Olgunlaştıkça ürkekliğimi ve korkumu biraz olsun üzerimden attım fakat utangaçlığımdan bir türlü tam olarak kurtulamadım. Düşünüyorum da ondan büyüyerek kurtulmam hiçbir zaman mümkün değildi. Benim hikâyem de ağaçla bisikletin hikâyesine benziyordu. Ben de o ağaç gibi büyüdükçe utangaçlığımın etrafında şekillendim ve o da benim bir parçam oldu.

Sunumunu bitirince başını kâğıdından kaldırmadan sınıfa göz gezdirip yavaşça sırasına döndü. Onu ayakta alkışlamamak için kendimi zor tuttum. Lea'ya şöyle bir baktım da, resmen gülümsemesini elleriyle gizliyordu ve gözlerinden çıkan kalpleri görebiliyordum. Âşık olmuş bir kız görüntüsü çiziyordu. Artık birlikte olmamalarının imkânı yoktu.

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Edebiyat binasının dışında Gabe'i bekliyordum. Sonunda Şükran Günü için eve gidebilecektik. Dersi asması için ona yalvarmıştım. Böylece paydos saatinden önce okuldan ayrılabilirdik ama Lea'yı görmesi gerektiği konusunda ısrar etti.

Lea, Gabe'den önce dışarı çıktı. Ona gülümsedim.

"Selam," dedi. Selam vermekten çok soru sorar gibi bir hali vardı.

"Merhaba," diye cevapladım gülümseyerek.

Hemen arkasından Gabe dışarı çıktı ve lafladığımızı görünce tutulup kaldı sanki.

"Şişt," dedim ona.

Yanımızdan uzaklaşan Lea'ya omzumun üstünden bakarken, "Selam," dedim Gabe'e.

"Lea'yla mı konuşuyordun?"

"O selam dedi, ben merhaba. Pek de yakın arkadaşlar olduğumuz söylenemez."

Belli ki nefesini tutmuştu. Nefes verdi ve birlikte otopark yönünde ilerledik.

"Yurda uğraman gerekiyor mu?"

"Evet. Kusura bakma. Ivır zıvırlarımı cidden sınıfa götürmek istemedim."

"Makul bir sebep ama trafikte geçirdiğimiz süre arttıkça, seçtiğim şarkıları daha uzun süre dinlemek zorunda kalacaksın ve bundan şikâyet edemeyeceksin."

Arabaya binerken gözlerini devirdi.

"Lea'ya onu yurda bırakmayı teklif etmeliydik."

"O yolculuğun ne kadar acı verici olabileceğini tahmin bile edemiyorum. Ben tek kelime edemezdim, o da..." Dünya dayanamayacağı kadar berbat bir yermiş gibi gözlerini sıkıca kapadı.

"Ne? Sorun ne?" diye sordum arabayı çalıştırırken.

Başını iki yana salladı. "Bugün utangaçlığımla ilgili yazdığım ödevimi sınıfın karşısında okudum. Artık muhtemelen benim tam bir ezik olduğumu düşünüyordur."

"Hiç de bile, böyle şeyler kızların hoşuna gider."

"Cidden mi? Böyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii, tüm bu hassas ve duygusal şeylere bayılırlar."

"Dünyada aynı kefeye koyulmaktan hoşlanacak tek bir kadın olduğunu düşünmüyorum. Belki ancak Hillary bundan hoşlanır. O kız dünyada yanlış giden her şeyin gülünç bir karikatürü gibi."

"Etkilendim Gabe."

"Neden etkilendin?"

"Feminist olduğundan ve 'karikatür' gibi kelimeler kullandığından haberim yoktu."

Koluma bir yumruk attı.

Kahkaha atarak, "Hey, şoföre dokunma!" diye şaka yaptım.

Yüzü bembeyaz kesildi.

"Gabe. Şaka yaptım. Abartılacak bir şey değil."

"Biliyorum, biliyorum." Şoför şakası yaptığım için kendime lanet ederken, Gabe başparmak tırnağını yedi ve camdan dışarı bakıp yanından geçtiğimiz binaları izledi. "Sadece... dikkatli ol."

ARALIK

Charlotte (Barista)

Kafe her zamanki gibi öğlen bu saatlerde ağzına kadar doluydu ama sıra şaşırtıcı şekilde kısaydı. Bu yüzden mola sıramı başkasına verdim. Böylece mola sırası bana geldiğinde kaotik bir ortam olacaktı ve ben de arkasında bomba patlayan Mel Gibson rahatlığıyla buradan uzaklaşacaktım.

Belki de Mel Gibson'dan daha karizmatik birini seçmeliydim.

Bunun üzerine düşüneceğim.

Keith ve Tabitha'sız bir vardiya daha. Tabitha olsaydı Lea bugün burada olduğu ve Gabe de her an içeri girebileceği için çok daha heyecanlı ve mutlu olurdu. İşte, Gabe de içeri girdi. Lea'ya doğru baktı ve sonra sıraya girdi.

Son zamanlarda onunla ilgili biraz daha tarafsız hissediyordum. Neden olduğundan emin değildim. Belki de Noel ruhuyla

dolu olduğum veya sonunda aklımı kaybettiğim için. İçeceklerden sorumlu olduğum için muhtemelen onunla konuşma şansım olmayacaktı. O klasik kahve seven biriydi. Biraz hayal kırıklığına bile uğramıştım çünkü onu bugünlerde daha normal olup olmadığı konusunda sınamak istiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde naneli sıcak çikolata sipariş etti. Onun içeceğini hazırlayacağıma o kadar şaşırmıştım ki kenarına aceleyle yazılmış "Gabe"i görür görmez az daha bardağı elimden düşürecektim. Tezgâhın sonuna yürüyüp yavaşça yoldan çekildi.

"Selam," dedim ona.

Başını salladı, ağzı kenetli bir halde biraz gülümsedi.

"Naneli sıcak çikolata, değil mi?" dedim.

Gözlerini dudaklarıma dikti. Sanırım kimse daha önce dudaklarıma böyle dikkatle bakmamıştı. Lise ikinci sınıfta beni takip eden çocuk bile.

"Burada güzel şeyler var; senin için biraz daha fazla nane aroması ekleyeceğim ve kahven daha da leziz olacak," dedim ona, tane tane konuşarak. Dudaklarıma bakmaya devam etti ama kafa karışıklığı içinde kaşlarını daha da aşağı indirdi. Muhtemelen buhar çubuğunun sesi yüzünden şu anda beni duyamıyordu.

"Dönem sonu nasıl geçiyor?" diyerek yeni bir konu açmayı denedim.

Omuz silkti.

"Evet, ben de senin gibi hissediyorum." Konuşma beklediğim kadar iyi geçmiyordu. Lea'yla Gabe için yeşerttiğim umudun azalıp kaybolduğunu hissediyordum. Beynimi yıkayan Tabitha'ya lanet olsun.

"Krema?" diye sordum.

Alnı daha çok kırıştı ve gözleri kısıldı. Pes etmiş gibi görünüyordu.

"Pardon?" dedi sonunda gözlerime bakarak.

"Krema ister misin?" diye sordum şişeyi havaya kaldırarak.

"Ha, evet." Durdu, dudaklarını yaladı. "Bazen buradayken söylenenleri duymakta zorlanıyorum."

"Sorun değil. İçerisi gürültülü."

İçeceğini alırken gülümseyip başını salladı. "Teşekkürler," dedi.

Sıra artık daha da sakinlemişti ve hazırlamam gereken başka içecek yoktu, bu yüzden ben de Gabe'i mekânın bir ucundan diğer ucuna yürürken izledim. Çok fazla boş masa yoktu. Lea'nın yanında iki kişilik bir masa vardı ve sanırım ona oturacaktı. Durdu, hatta masaya gözlerini dikti. Düşünceleri yüzünden okunuyordu; sandalyeye oturmasını sağlayacak imkânsız bir matematik problemini çözmeye çalışır gibiydi. Yönünü değiştirdi ve Lea'dan daha uzakta bir yere oturmayı seçti. Fakat otururken Lea başını kaldırdı.

Birbirlerine el salladılar.

Lea, Gabe'in oturmadığı iki kişilik masaya baktı. Bense aralarında neler döndüğünü merak ediyordum. Öyle aptalca dedikodu yaptığımız şekilde değil; birbirlerine baktıkları ama bunu pek kabul etmedikleri üzerine düşündüm. Bu üzücü sayılırdı. Yarın eskisi gibi onlardan rahatsız olacağıma dair kendime söz verdim ama şimdilik melankoliye kapılmak için kendime müsaade ettim.

Bunu hazırlanması gereken iki karamelli latte, venti boy beyaz çikolatalı mocha, yaklaşan bir mola ve kapıda şıngırdayan zil takip etti. İkisinin anı sona ermişti, benim de.

Frank (Çin restoranı kuryesi)

Bir başka teslimat için birinci sınıf öğrencilerinin kaldığı yurda dönme vaktiydi. Ciddi söylüyorum, şu ikisinin bir araya gelip aynı anda sipariş vermesi gerekiyor. Aynı gün içinde oraya ikinci kez gitmekten sıkılmaya başladım artık. İki ayda bu üçüncü aynı sipariş.

"Selam," dedim kız siparişini almaya geldiğinde.

"Selam," diye karşılık verdi parayı bana uzatırken.

"Ee, erkek arkadaşınla kavga mı ettiniz?"

"Kiminle?" diye sordu yan yan bakarak.

"Hani şu üst katta kalan çocuk."

"Gabe mi? O benim erkek arkadaşım değil ki," dedi çabucak. Bu hızlı inkârının ondan muhtemelen hoşlandığı anlamına geldiğini bilecek kadar gidip gelmiştim buraya.

"O da bir saat önce sipariş verdi. Geçen seferki gibi aynı şeyleri istediniz. Birlikte sipariş vermeye başlasanız iyi olacak."

"Ama biz birlikte değiliz," diye ısrar etti.

"Söylemek istediğim şey bu değil ki."

"Kafam karıştı."

"Ben Güzin Abla filan değilim ama... aranızda tuhaf şeyler dönüyor. Hissedebiliyorum. Üçüncü gözüm açıktır."

Bana hafiften iğrenir gibi bir bakış attı.

"İşte, olan biteni fark edebiliyorum. Ve sizde bir şeyler var. Bilmiyorum. İstersen bana deli de ama ondan seninle birlikte sipariş vermesini istesen, buna can atacağını düşünüyorum."

"Ben..." Durup başını iki yana salladı. "Teşekkürler."

Sonra uzaklaştı ve ben de tam bir eşek gibi hissettim. Ama bir şey söylemek zorundaydım. Söylemeseydim büyükannem bana çok kızardı. Bana üçüncü gözle ilgili şeyleri o öğretmişti.

Hillary (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Bu, dönemin son yaratıcı yazarlık dersi. Dönemin bittiğine inanamıyorum ve Gabe bana hâlâ çıkma teklif etmedi. Anlamadım gitti. Benden çok hoşlandığını düşünüyordum.

Inga sınıfa seslendi ve belli ki bir süredir biriktirdiği büyük bir kâğıt yığınını bize geri verdi. Bu dönem, sınıfta ödevlerini okumamış son iki kişiye de hikâyelerini okuttu. Okumayı bitirdiklerinde ellerini çırptı.

"Pekâlâ çocuklar, işte bu kadar. Son ödevlerinizi teslim etmek için bugünden itibaren bir haftanız olduğunu hatırlatmak isterim. Ödevlerinizi, teslim tarihini karıştırıp rastgele bir anda bana e-posta yoluyla göndermenizi değil, çıktı olarak ulaştırmanızı istiyorum. Haftaya salı saat on ila on iki arası ofisimde olacağım ya da dilerseniz ödevlerinizi o güne kadar istediğiniz zaman Edebiyat bölümündeki posta kutuma bırakabilirsiniz."

Victor sızlandı. Victor'a çok saygı duyduğumu kabul etmeliydim. Her zaman aklından geçeni söylüyordu.

"Bir sorun mu var Victor?"

"Ağaçları ziyan ediyoruz," dedi.

Inga ona ters ters baktı. "Son ödevlerinizi çıktı olarak teslim almak istiyorum."

"Öyle demek istemedim..." Durdu, gözlerini devirdi. "Her neyse."

Inga ona bir kez daha ters ters baktı. Umarım Victor böyle konuşmaya devam eder. Böyle atışmalar hoşuma gidiyor.

"Neyse, bu uzun bir ödev. Zaten eskiden e-postayla gönderilen ödevlerin çıktısını alıyordum. Size dinozor gibi görünebilirim ama eserlerinizi ekranda görmekle kâğıda basılı hallerini görmek arasında fark var. Sanırım kâğıt üzerinde daha iyi notlandırabiliyorum. Verdiğim notlar daha yüksek oluyor."

Victor kocaman, sahte bir gülümseme takındı.

"Başka diyeceği olan?" diye sordu Inga.

Çıt çıkmadı.

Gabe'in yerinde duramadığını, Victor'ın sandalyesini arkadan tekmelediğini gördüm. Victor'ın kulaklarından neredeyse duman çıktığını görebiliyordum. Tabii ki Inga bunun farkında bile değildi.

"O zaman ders bitmiştir. Biraz erken oldu biliyorum, o yüzden şimdi sorunuz varsa sorabilirsiniz; sorunuz yoksa bu vakti finaliniz üzerine çalışmada kullanabilirsiniz."

Inga sözünü bitirir bitirmez Victor oturduğu yerde arkasını döndü ve önce Lea'ya, ardından Gabe'e baktı.

"Beni dinleyin. Eğer birbirinizden çok hoşlanıyorsanız, çıkmaya başlasanız iyi edersiniz. Böylece etrafınızdakileri de uyuz etmeye bir son vermiş olursunuz."

Nefesim kesildi. Elimde değildi. Neredeyse kahkaha atacaktım. Victor nasıl olur da Gabe ve Lea'nın arasında bir şey olduğunu düşünebilirdi? Birbirlerine bir anlığına baktılar ve sonra Gabe neredeyse

sınıftan kaçarak uzaklaştı. Lea'nın eşyalarını toplaması uzun sürdü ve Victor anlaşılmayan bir ses tonuyla homurdanmaya devam etti.

Sanırım Gabe bana çıkma teklif etmeyecek.

Victor (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Geceyarısı kahvaltısı kesinlikle yılın en sevdiğim gecelerinden biriydi. Kahvaltılıklar neden sabah değil de geceyarısı daha lezzetli geliyordu bilmiyordum ama bu cidden harika bir fikirdi. Bütün geceyi tost, omlet ve mücver yiyerek geçirecektim.

O kadar heyecanlıydım ki sırada en sevmediğim insanlardan birinin önümde olduğunu fark etmedim bile. Fakat Zürafa buradaydı ve hakkından daha fazla üçgen şekilli mücver sipariş ediyordu.

Ve içecek sebiline doğru ilerlerken, ona yaklaşmakta olan Koca Ayak'la çarpıştı.

Tabii ya.

Kızın dolu tepsisiyle çocuğun neredeyse boş tepsisi çarpışarak yere düştü. Etrafa cam ve yemek parçaları saçıldı.

Tüm o mücverler için ağlıyorum.

Kenara çekildim.

Sebep oldukları dağınıklık benim yolumu kapatıyordu ve o anda gerçekten onlarla uğraşmak istemiyordum. En kısa sürede yetkili birinin gelmesini ve o ikisinin işlerine bakmasını diliyordum. Çünkü onlara daha önce söylediklerim konusunda kesinlikle kötü hissetmiyordum. Gerçi Koca Ayak'ı kadınının şerefini savunması için düelloya davet etmek istemiyor da değildim. O tam anlamıyla bu tür bir erkekti.

Geri çekildim, duvarla gazlı içecek sebili arasındaki boşlukta saklandım ve ikisinin birbirine cıvıldadığı özür sözlerini dinledim.

"Çok özür dilerim," dedi Lea.

"Hayır, hayır, asıl benim suçum," dedi Gabe.

Neden burada sıkışmış bunları dinliyordum ki? Bu ilahi adalet olmalıydı ama neyin cezasını çektiğimi bile bilmiyordum. Ben iyi biriyim! Bazen biraz sabırsız olabiliyorum ama kim olmuyor ki?

"Dizlerin şuruba batmış," dedi Lea. Sanki bu söylediği şey bir yastığa kanaviçeyle işlenebilecek bir aforizmaymış gibi tuhaf ve hırıltılı bir sesi vardı.

Gabe cevap vermemiş olmalıydı çünkü bir kez daha Lea'nın konuştuğunu duydum.

"Dizlerin."

"Ha, önemli değil," dedi Gabe sessizce.

Şuna bir son verseler artık! Bir kaçış yolu bulmaya çalışıyordum fakat yoktu. Etraflarından dolanmayı deneyebilirdim ama yolu tamamen kapatmışlardı. Sanırım herkes dağınıklık yüzünden bu noktadan geçmekten kaçınıyordu. Bu yüzden etrafta dikkatlerini başka yöne çekecek biri de yoktu.

"Dizlerine cam batmaması için söyledim," dedi Lea. Hâlâ kanaviçe sesiyle konuşuyordu.

"Yok, batmadı." Belki de Gabe'i düşündüğümden daha çok seviyorumdur. Her şeyi kısa ve öz, yerinde karşılıyor. Kenardan gizlice baktım, yüzünde üzgün bir ifade vardı. Önceki fikrimi geri aldım. Buradan çıkabilecek miydim acaba? Bir kez daha gizlice baktım.

"Sanırım şurada birkaç küçük cam kırığı var," dedi Gabe.

"Evet, ama sanırım her şey buraya bulaşmış."

"Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim. Sen?"

"Evet, kot pantolonum dışında..." dedi o budala gülümsemesiyle.

Görevli sonunda geldi ve sanırım şu ikisi artık yolumdan çekileceklerdi. Fakat aksine orada durup sohbet etmeye karar verdiler. Harika.

Önce kendilerini kışkışlayan ve "İyi halt ettiniz," diye azarlayan temizlik görevlisinden epey özür dilediler. İnsanlar temizlik görevlilerine karşı bu kadar nazik olmayı bırakmalıydı.

Tam bir aptallık anında Zürafa, Koca Ayak'a döndü ve kirpiklerini kırpıştırıp aşk dolu bakışlarla, "Ben Lea. Bundan yüz yıl önce tanışmamız gerekirdi sanırım."

Başımı duvara vurmak istiyordum. Neden buradan gitmiyorlardı?

"Gabe."

Başımı iki yana sallayıp gözlerimi devirdim ve bilincimi yitirip bayılmaktan kendimi zor kurtardım.

"Bir süredir seninle sınıfta konuşmayı istiyordum ama tuhaf geliyordu. Sanki birbirimizi çoktan tanıyormuşuz veya tanıyor olmamız gerekirmiş gibi. Bekledikçe bu daha da tuhaf gelmeye başladı ve sonra aynı binada yaşadığımızı öğrendim ve sen de pek konuşmak istiyor gibi görünmüyordun ve ben de seni rahatsız etmek istemedim. Artık konuşmaya bir son vereceğim."

Gözlerimi tavana dikmiş bakıyor, üstüme düşmesi için dua ediyordum.

"Ben, şey... ben de seni rahatsız etmek istememiştim."

"Eh, artık ikimiz de böyle söylediğimize göre, belki de birbirimizi rahatsız etmeye başlasak iyi olur."

Tepsimdeki çatalı aldım ve gözüme sokar gibi yaptım.

"Ben gideyim o zaman."

ŞÜKÜRLER OLSUN.

"Tabii tabii," dedi Lea.

"Sen de gidecek misin? Şey, birlikte yürüyebiliriz."

GİDİN ARTIK.

"Ah, hayır. Oda arkadaşım Maribel burada. Burada kalıp biraz daha çalışacağız. İkimiz için biraz daha mücver alıyordum zaten."

"Peki."

"Buralardasın, değil mi?"

"Evet, tabii ki."

Tam da buradan çıkmak üzereydim. Hapisten salıverilecek biri gibi hissediyordum. Bu olanlardan sonra yeri öpebilirdim.

"Gabe?"

Hayır, olamaz.

"Efendim?"

"Denemeni gerçekten çok beğendim. Şu utangaçlıkla ilgili olanı. Okuduğum tüm eserlerini beğenmiştim ama bu çok iyiydi."

Gabe bir şey söylemedi.

"Bahsettiğin ağacı internette araştırdım. Mükemmel bir şey."

Gabe kısık sesle garip bir kahkaha attı. Belki de onu bu durumdan kurtarmalıydım.

"Her neyse, görüşemezsek, iyi tatiller," dedi Lea.

"Sana da iyi tatiller."

Sonunda. Yokluğumun farkında bile olmayan arkadaşlarımın yanına geri döndüm. Ve tabii ki omletim soğumuştu.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

"Hey, nerede kaldın?" diye sordum masaya dönen Lea'ya. "Beni terk edip gittiğini ve tüm ıvır zıvırımızla tek başıma buradan sıvışmak zorunda kalacağımı düşündüm. Epey ıvır zıvırın var." Masaya şöyle bir baktım. Lea'nın bir yığın defteri, dizin kartı ve işaret kalemi vardı. Sanırım okul malzemelerine karşı ciddi bir düşkünlüğü vardı.

Başını iki yana salladı, gülümseyeceği belliydi. "Demin, olabilecek en güzel şey başıma geldi."

"Gerçekten mi? Ne? Smoothie mi yapıyorlar yoksa?" diye sordum yemek bölümünü görmek için ona doğru eğilerek. "Kafeteryada smoothie satılacağını duydum. Hem sen bize biraz daha mücver almaya gitmemiş miydin?"

"Maribel," dedi Lea ciddiyetle. "Gabe buradaydı."

"Ah! Harika!" dedim. Harika sayılırdı. Gabe pencereden dışarı filan bakarken Lea'nın ona nasıl da sevgi dolu bakışlarla dalıp gittiğiyle ilgili hikâyelerden biri olmalıydı bu. Bugünlerde Gabe'le ilgili anlattığı çoğu hikâye böyle sonlanıyordu. Yeni bir ilgi nesnesi bulması için Lea'ya tavsiye vermem gerektiğini düşünüyordum.

"Konuştuk," dedi gözlerini kocaman açarak.

Bunu beklemiyordum. "Ne oldu? Her şeyi bilmek istiyorum."

"Pekâlâ," dedi. Kendine gelip ellerini masanın üzerinde birleştirerek olanları anlatmak için bana doğru eğildi. "Şimdi, biraz daha üçgen şekilli mücver almak için sıraya girdim. Ne kadar lezzetli olduklarını düşünürken kimsenin önüne geçip geçmediğimi fark etmedim."

"Hiç senin yapacağın bir şey değil bu. Yaya trafik kurallarına titizlikle uyarsın, bir binanın içindeyken bile."

"Değil mi?" dedi. "İşte, diğer taraftan Gabe geldi ve çarpıştık. Tepsilerimiz yere düştü ve ortalığı batırdık."

"Ah, hayır!" dedim. Gerçi dağınıklıkla uğraşmam gerekmediği için içten içe rahatlamıştım. Bazen çok kötü bir arkadaş olabiliyordum.

"Anında yere eğildi ve tabak ile bardak parçalarını toplayarak temizlemeye başladı. Çöp kutusunu kaldırıp yaklaştırdım ve sonra dökülen içecekleri temizlemek için biraz peçete aldım. Yanına eğildiğimde özür diledi. Sonra ikimiz de defalarca özür diledik. Ardından dizinin akçaağaç şurubuna battığını söyledim, başta beni duymadı ve sonra önemli olmadığını söyledi."

Lea hikâyeyi anlatırken başımı sallıyordum çünkü bir yerlere vardığını hissedebiliyordum.

"Sonra temizlik görevlisi geldi ve 'Ben hallederim,' dedi. Gabe beni kaldırmak için elini uzattı!"

"Çok şeker," dedim. Yalan söylemiyordum. Sonra gülümsedim ve hikâyenin burada sonlandığını düşündüm.

"Ve sonra!" dedi Lea gözlerini kocaman açarak.

"Bir dakika, bir dakika, bir dakika, hikâyenin devamı da mı var?"

"Evet! Daha neler oldu bir bilsen!" diye çığlık attı. "Gabe ellerini silerken biraz oyalanınca, ben de oyalandım ve aslında bunu daha önce yapmadığım için kendimi tanıtmaya karar verdim. O da adının Gabe olduğunu söyledi. Sonra ben de önceleri onunla konuşmak istediğimi ama onu rahatsız etmek istemediğimi filan

söyledim. Ardından tam da utançtan öleceğimi düşündüğüm an o da beni rahatsız etmek istemediğini söyledi."

Durdu, yüzü sevinçle parıldıyordu. Bir kez daha hikâyenin burada sonlandığını düşündüm. Daha önce birbirleriyle hiç konuşmadıkları düşünülürse güzel bir hikâyeydi bu.

"Sonra onunla eve yürümek isteyip istemediğimi sordu!"

"Neden hayır dedin?"

"Çünkü sen buradasın ve seni yüzüstü bırakmak istemedim."

"O zaman lanet olsun bana! Keşke burada olmasaydım! İyi bir arkadaş olmasaydın da beni burada yalnız bırakaydın."

"Sorun değil, Mar. Kabul etseydim muhtemelen tuhaf bir deneyim olurdu."

"Belki de olmazdı," dedim.

"Sonra ona denemesini beğendiğimi ve bahsettiği ağacı internette araştırdığımı söyledim. Çok utanmış görünüyordu. Sadede geleyim, ona sarılmak istiyorum."

"Bakış açını sevdim," dedim sırıtarak.

"O kadar utangaç ki... Tabii ki utangaç olduğunu biliyordum ama bu kadar yakınken, yalnızca ikimiz varken, utangaçtan da öte bir hali vardı. Gergin ve korkmuş gibiydi. Burada kalmam gerektiğini söylediğimde adeta rahatladı."

"Onun hakkında anlattıklarına bakılırsa bu tavrı anlaşılabilir."

"Sonra tuhaf ve tutuk halime dönebilir, hatta daha da kötüsü sessizliğin yarattığı boşluğu doldurmaya çalışabilirdim. Korkunç bir yürüyüş olabilirdi."

Ona anlayışlı bir şekilde baktım. Bunlar onun sık sık içinde bulunduğu iki ruh haliydi.

Abartılı bir şekilde sağa sola sallanıp sandalyesine yığılırken, "Aman Tanrım, ondan çok hoşlanıyorum. Ne yapacağım ben böyle?" dedi.

"Sonunda harekete geçme zamanı geldi mi?" diye sordum yumruğumu masaya vurarak.

Lea dik oturdu. "Sanırım zamanı geldi. Fakat Danny onun kızlara ilgi duymadığını söyledi. Bunu değiştirmemiz mümkün değil."

"Bu konuda delile ihtiyacımız var. Yapbozun tek eksik parçası bu. Bunu çözeceğiz, tamam mı?"

"Bana çok iyi davranıyorsun. Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü," dedim omuz silkerek, "Bianca'yı da işin içine dahil edeceğiz. Bu konularda çok iyidir. Herkesin iyiliği için gizemli erkeklerin hayatlarına ait parçaları bir araya getiren olay yeri inceleme memuru gibidir."

"Ondan bu kadar hoşlanmam çok aptalca. O denemeyi sınıfın karşısında okuyana kadar iyi gidiyordum."

"Lea, sakinleş. Halledeceğiz ve çok mutlu olacaksın."

"Biliyor musun, normalde bu harika olur derim ama ya aşağılığın tekiyse? Ama aşağılık biri olmadığını biliyorum."

"Evet, aşağılığın teki olmadığı çok belli."

"Iy, asıl aşağılık kim biliyor musun?"

"Kim?"

Çenesiyle birkaç masa ilerisini gösterdi.

"O da kim?"

"Yaratıcı yazarlıktan Victor."

"Geçen gün size dangalaklık yapan çocuk o mu?"

"Evet."

"Adı batsın."

"Aynen."

Casey (Gabe'in arkadaşı)

Gabe'in yirmi birinci doğum günü final haftasının ortasına denk geliyordu. Kötü hissediyordum çünkü sınavların ortasında onunla çıkmamın imkânı yoktu fakat ucuz bir şeyler içmek için bir öğlen boş vakit bulabilmiştik.

Bira bardağımı onunla tokuşturmak için havaya kaldırarak, "Doğum günün kutlu olsun," dedim.

"Teşekkürler," dedi bir yudum almadan önce. "Sam'in gelememesi kötü oldu."

"Evet ama telafi edeceğine söz verdi."

"Sanırım korkuyorum."

Kahkaha attım. "Finallerin ne zaman bitiyor?"

"İki dersin sınavları sınıf içi yapıldı. Bu sabah bir sınavım vardı, sonra pazartesi günü istatistik dersinin sınavı var. Bir de yaratıcı yazarlık dersinin ödevini perşembe günü teslim etmem gerekiyor."

"Ödevi bitirmedin mi?"

"Daha başlamadım ki," dedi pizzasından bir ısırık alırken. "Önce onun dışındaki her şeyi halletmek istedim. Diğer dersler konusunda endişeliydim. Sanırım o ders cepte. Hâlâ istatistik dersini düşündüğümde panik atak geçirecekmiş gibi oluyorum."

"Bu hafta sonu sana yardım etmemi ister misin?"

"Evet, harika olur," dedi. "Kafam allak bullak oluyor."

Başımı salladım.

"Ben, şey. Dün gece Lea'yla konuştum," dedi.

"Ve bunu söylemek için bu ana kadar bekledin, öyle mi?!"

"Daha on dakikadır beraberiz."

"Olsun, on dakika uzun bir süre."

"O... çok hoş biri."

"Her zamanki gibi."

"Geceyarısı kahvaltısındaydık," dedi.

"Geceyarısı kahvaltısına niye davet edilmiyorum?"

"Gelmek istemezsin diye düşündüm."

"Bana mesaj atabilirdin."

"Peki, bir sonraki sefere aklımda bulunsun."

"Aferin. Öğreniyorsun."

"Resmen birbirimize çarptık. Daha çok benim hatamdı. Dirseğimi kontrol edemedim."

Anlayışlı bir şekilde başımı salladım. "O kahrolasıca dirseğin yok mu!"

"Hayatımı mahvetti sayılır," dedi gözlerini devirerek. "Ama şimdi en azından Lea'yla konuşmamı sağladı."

"Bardağın yarısı dolu."

"Her neyse. Etrafı temizledikten sonra, Lea o kadar... sevimliydi ki. Sanki birbirimizi tanımıyormuşuz gibi kendisini tanıttı. O kadar mütevazıydı ki."

Gülümsedim. "Tam senlik bir kız galiba."

"Ciddiyim. Sonra beni rahatsız etmek istemediğini filan söyledi ve ona yüksek sesle beni asla rahatsız edemeyeceğini söylememek için kendimi zor tuttum. Onun yerine ben de onu rahatsız etmek

istemediğimi filan söyledim. Sonra bir anlığına orada durduk." Başını iki yana salladı, utanmıştı. "Ona eve birlikte yürümeyi teklif ettim ama arkadaşı yanında olduğu için orada kaldı."

Gözlerini masaya dikti.

"Güzel bir etkileşim olmuş sanki."

"Öyle. Sınıfta okuduğum denemeyi beğendiğini söyledi."

"Çok iyi bir etkileşim."

"Sence onu eve bırakmayı söyleyerek aşırıya mı kaçtım?"

"Hiç de bile. Aynı binada yaşıyorsunuz. Düşünceli, hatta centilmence bir davranış olduğunu söyleyebilirim."

"Harika." Durdu ve başını kaşıdı. "Onu duymakta bayağı zorlandım."

Başımı salladım ama sesimi çıkarmadım çünkü bu konuyu ve dirsek mevzusunu açtığına göre önemli şeylerden bahsedebilirdi. Gabe geyik gibiydi; ani hareketler yapıp düşüncelerini kaçırmak istemiyordum.

"Şey, çok geriliyorum. Nereye bakacağımı bilemiyorum. Kulaklarım bana, 'Lea'nın dudaklarını izle,' diyor ve gözlerim de, 'Dudaklarından başka her yere bakabilirsin!' diyor! İnsanlara senelerdir bakmama alışkanlığımı kırmak çok zor."

Of, çok üzgün görünüyordu. Ona bu konuda nasıl yardımcı olacağımı bilmiyordum. Genelde böyle konuşmazdı, şimdi paniklemiştim ve ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Ben gelmiş geçmiş en kötü arkadaşım.

Belki de bir şaka yapmam iyi olurdu.

"Peki ya burnun? Burnun bu konuda bir şey söylüyor mu? Ya da ayak tırnakların? Ha, Gabe?"

"Kes sesini, adilik yapma," dedi ama şimdi en azından gülümsüyordu. Ve en azından ona takılmama darılmamıştı.

"Sanırım içindeki sesin de bir fikri var."

Kahkaha attı. "Saçma olduğunu biliyorum."

"Saçma filan değil," dedim omuz silkerek. "Biraz içinden geldiği gibi davranmalısın. Şu an sana kendini iyi hissettiren şeyleri yapmak zorundasın. Ama bunu dert etme."

"Evet, haklısın."

"Ben her zaman haklıyım."

"O... gerçekten çok güzel. Hatta yakından daha da güzel."

"Onu pek çok kez yakından gördüğünü belirtmek zorundayım."

"Evet ama bu kez başkaydı," dedi gülümseyerek. Sonra yüzünü acı çeker gibi buruşturdu ve burun kemiğini sıktı. "Denemem çok iyi değildi. Hani şu utangaçlığım hakkında yazdığım. Şimdi aptal gibi hissediyorum çünkü söylediklerimi hatırlıyor ve beni de bununla özdeşleştiriyor."

"Bence bu senin işine yarayabilir."

"Sam de aynı şeyi söylemişti sanki." Bana baktı, rahatladığı yüzünden anlaşılıyordu. "Neden peki?"

"Çünkü bu, Lea'nın çoktan senin çekingen olduğunu öğrendiği anlamına geliyor ve konuyu açtığına göre denemenin kötü olduğunu düşünmediği de ortada."

"Hımm, hiç böyle düşünmemiştim," dedi, etkilenmişe benziyordu. "Bir dilim daha ister misin?"

"Kesinlikle."

Masaya geri döndüğünde çenemi tutamadım. "Sana takılmamın sebebi harika biri olman, biliyorsun değil mi?"

"Hı hı, her neyse."

"Hayır, ciddiyim Gabe. Sorunlarını küçümsediğimi düşünmene sebep olduysam özür dilerim. Sadece kendine bu kadar yüklenmeni istemiyorum," dedim. Sözlerimi ölçüp tartarak seçiyordum.

"Biliyorum. Çabalıyorum zaten."

"Güzel."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Belki bana Lea konusunda yardımcı olursun, hı? Ne yaptığımın farkında değilim."

"Elbette," dedim. "Hem istatistik dersi hem de kız tavlamada sana koçluk edeceğim."

"Aptal herif," dedi. "Sormamışım farzet. Bailey'den yardım isteyeceğim."

"Olmaz!"

"Ya da Sam'den."

"Tek başıma, Bailey ile Sam'den daha çok kız tavlarım!"

Şüpheci bir bakış attı ve konuyu değiştirdik.

Sincap!

Kar yağacak gibi ve meşe palamutlarımı nereye sakladığımı hatırlayamıyorum.

Çocukla kız birbirlerine doğru yürüyorlar fakat henüz birbirlerini görmediler. Umarım gülümserler.

Sanırım gülümseyecekler.

Acaba meşe palamutlarımın nerede olduğunu biliyorlar mıdır?

Binanın kaldırımına vardılar ve soğukta durup bir anlığına birbirlerine baktılar.

"Selam, Gabe."

"Selam, Lea."

Sonra meşe palamutlarımı, çocukla kızı geçen sefer gördüğümde devasa bir çalılığın arkasına gömdüğümü hatırladım. Fakat çocukla kız onları en son gördüğümde birbirlerine hiçbir şey söylememişlerdi.

Belki şimdi arkadaş olurlar!

Meşe palamutları da benim arkadaşlarım!

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

Bir şey, okumakta olduğum ödevden başımı kaldırmama sebep oldu ve ofis penceremden bakınca Gabe ile Lea'nın dışarıda olduklarını gördüm. Yüzleri kızarmıştı ve gülümsüyorlardı. Aynı anda burada olduklarına inanamıyordum. Başım döndü, bu halimden utanmalıydım. Kimse kendininkinden başka bir ilişkiye bu kadar bağlanmamalıydı.

Sakin olmaya çalıştım ve koridordan geçip odama gelmelerini dakikalarca bekledim. Hiç bitmeyecek gibiydi. Sonra Gabe'in Lea'ya kapıyı açtığını gördüm.

"Selam çocuklar!" dedim içeri girerlerken.

"Merhaba," dedi Lea.

Gabe el salladı.

"Biz, şey. Demek istediğim, ödevimi teslim etmeye geldim. Gabe'in neden burada olduğunu bilmiyorum," dedi Lea. Yüzü daha da kızardı.

"Ben de aynı şey için buradayım," diye söze girdi Gabe.

"Birlikte gelmediniz mi?" diye sordum biraz olsun üzülerek.

"Hayır, hayır, dışarıda karşılaştık," diye açıkladı Lea. Fakat sırt çantasındaki dosyasını gözden geçiren Gabe'den hâlâ gözlerini alamıyordu.

Onları burada biraz daha tutmak için, "Kar yağıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi Lea başını iki yana sallayarak. "Ama yağacak gibi."

"Nasıl nasıl?" diye sordu Gabe, Lea'ya bakarak.

"Kar yağacak gibi," dedi Gabe'e.

"Kar yağacağından haberim yoktu."

"Kısa süreli bir kar yağışı olabileceğini söylediler," diye açıkladı Lea.

"Kar soğuğu var zaten," dedi Gabe.

Ne kadar alelade olursa olsun, konuşmalarını böldüğümü hissediyordum ama ikisi de hâlâ final ödevlerini sımsıkı tutuyorlardı ve onları rahatsız etmek istemiyordum. Kim bilir belki de şimdi ilk buluşma tarihlerini ayarladıklarını görme şansım olurdu. Wimbledon Tenis Turnuvası'nı izliyormuş gibi bir ona bir diğerine bakıyordum.

"Şey, finallerin bitti mi?" diye sordu Lea. Sakin ol kalbim, sanırım Lea gözlerimin önünde Gabe'e gerçekten de çıkma teklif edecek. Daha önce böyle özel bir ana dahil olma şansına sahip olmamıştım. Sakin ol, Inga, çıt çıkarma, onları korkutup kaçırma.

Gabe beresini çıkarınca dağılmış saçları ortaya çıktı. "Ben, şey, evet."

"Bu gece buralarda olacak mısın? Sanırım arkadaşlarımla birlikte dışarı çıkacağız."

Omuzları düştü ve kaşlarını çattı. "Geçen hafta doğum günümdü," dedi. "Anneme bu akşam yemeğe geleceğime söz verdim. Çünkü geçen hafta onları göremedim. Pasta filan yaptı. Ben, şey, ıı..." dedi ve durdu. Umarım Lea, onun ne kadar üzgün olduğunu ve bahane uydurmadığını anlar.

"Geçmiş doğum günün kutlu olsun," dedi Lea gülümseyerek.

"Teşekkürler," dedi Gabe. O da gülümsedi. Sonra uyuşukluğunu üzerinden attı. "Ödevlerimizi teslim etsek iyi olur."

"Ah, evet, tabii ya," dedi Lea kısa bir süre daha gözlerini Gabe'den ayırmadan.

"Sorun değil. Bu sabah ilk gelen sizsiniz," dedim onlara.

İkisi de gülümsedi ama bana ödevlerini verirken birbirlerine yandan yandan bakmaya devam ettiler.

"Umarım gelecek dönem ikiniz de Yaratıcı Yazarlık II dersini alırsınız. Harika yazarlar olduğunuzu düşünüyorum. Bence bu dersin ikinci kısmından yararlanabilirsiniz. İkincisi, birincisinden daha fazla atölye çalışması içeriyor. Arkadaşlarınızın yazdıklarını daha fazla gözden geçirecek ve tartışacaksınız."

Kızarma sırası Gabe'deydi. "Teşekkürler," dedi bana bakmadan.

"Teşekkürler; ben derse kaydoldum," dedi Lea.

Lea'ya dönüp, "Kaydoldun mu?" diye sordu Gabe.

"Evet."

"Ben de kaydolabilirim," dedi bana.

"Güzel, o zaman ocak ayında ikinizi de görmeyi dört gözle bekliyorum."

Sonra odamdan ayrıldılar ama kapının dışında durdular. Böylece ben de konuşmalarını biraz daha dinleyebilecektim.

"Bu gece sizinle çıkamayacağım için gerçekten çok üzgünüm," dedi Gabe. Sesinden ne kadar mahcup olduğu anlaşılıyordu. Yüzünün aldığı hali kesinlikle gözümde canlandırabiliyordum.

"Sorun değil."

Gabe boğazını temizledi. "Belki, şey, belki başka zaman çıkarız."

Lea gülümsedi. "Tabii, yani, dönem bitti ama gelecek dönem var."

"Evet, bir dahaki sefere belki Casey parti filan verirse seni orada görebilirim. Bu... güzel olur." O kadar kısık sesli konuşuyordu ki söylediklerini duymak çok zordu. Camı olmayan kapıma lanet ediyorum. Gerçi böyle düşünmemem gerekirdi çünkü bahçeye bakan bir pencerem olduğu için çok şanslıydım.

Sesleri koridorda yitip gitti.

Birlikte olmaları için hâlâ bir şans olduğuna dair içimde bir his vardı. Sadece bir araya gelmeleri beklediğimden biraz daha uzun sürüyordu, o kadar. Ama bu iş olacaktı.

Maribel (*Lea'nın oda arkadaşı*)

Bara doğru yürürken, "Bu gece sarhoş olmak istiyorum," dedi Bianca kararlı bir şekilde.

"Sarhoş olma yolundasın zaten," dedim.

Milyonuncu kez, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misiniz?" diye sordu Lea.

"Evet, tabii ki. Soruşturdum. Bu barda sahte kimlikler asla geri çevrilmiyormuş. Aşağıdaki daha büyük barlar kurallara daha

fazla uyuyormuş ama düzgün bir sahte kimliğin olduğu sürece, sana alkol satma derdinde oluyorlarmış."

"Kusacak gibi hissediyorum," dedi hep birlikte kapıya yaklaşırken.

"Zaten kusacak gibi görünüyorsun," dedim.

Eldivenli ellerini gergin bir şekilde büktü.

"Haydi ama. Daha kaç defa söylemem gerekiyor? Daha önce bir kez denemek için buraya geldim ve hiçbir sorunla karşılaşmadım. Gergin olduğunuzu belli etmeyin yeter."

İçeri girdiğimizde mekânın neredeyse tamamı doluydu. Güvenlik görevlilerini atlattıktan sonra yüzler denizinde kaybolmak kolay olacaktı. Adam bize eliyle içeri girmemizi işaret etmeden önce kimliklerimize şöyle bir baktı. Lea sırtına silah dayanmış gibi gülümsüyordu ama belli ki adam yüz ifadelerini okumada iyi değildi.

Arka tarafta, bardan uzakta bir masa bulduk ama dürüst olmak gerekirse bu kimin umurundaydı ki? En azından içeri girebilmiştik.

Kutlama için söylediğimiz ilk içkileri ben ısmarladım ve o anda Gabe'in arkadaşı Casey'yi barda tek başına oturmuş, barmenle sohbet ederken gördüm. Elimi sallamak yerine başımı geriye atarak onu havalı bir şekilde selamladım. Sonra da içkilerle birlikte kızların yanına döndüm.

"Casey burada," diye fısıldadım.

"Gabe'in arkadaşı Casey mi?" diye sordu Lea pipetinden bir yudum alırken.

"Evet."

"Ha-ri-ka!" dedi Bianca masaya yumruğunu vurarak. "Belki Gabe de buradadır." Bardaki herkesi tek tek görebilmek için kendi etrafında dönmeye başladı.

"Buraya gelmeden önce ne kadar içtin?" diye sordum Bianca'ya.

Çıldırmış gözlerle bana baktı. Sanırım, "Çok," demek istiyordu.

Kalkıp bir sonraki içkileri almayı teklif ettiğinde, Bianca'yı takip ettim. Casey'yle konuştuğunu fark eder etmez Lea'yla birlikte onun peşinden gittik. Bianca'nın ne söyleyeceği belli olmazdı.

Yaklaştığımızda, "Kim olduğunu biliyorum," diyerek Casey'yle cilveleşiyordu.

"Ya, öyle mi? Kimmişim?"

"Gabe'in arkadaşısın."

Gözleri parladı. "Doğru bildin. Ben Casey."

Tokalaşırlarken, "Ben de Bianca, bugün benim doğum günüm," dedi Bianca.

"Mutlu yıllar!"

"Doğum günü değil," dedi Lea ve gözlerini devirerek Casey'ye baktı. Casey'nin ağzı kulaklarındaydı, bu küçük oyunu devam ettirmek istiyor gibiydi.

Bianca, gülümseyip kirpiklerini kırpıştırarak, "Teşekkürler," dedi. "Seninle bir konuda konuşmak istiyorum ama bugünün doğum günüm olduğunu ve sarhoş olduğumu dikkate almalısın."

Casey, Lea'yla ikimize beklenti içinde bakıyor ve biz de ona omuz silkiyorduk. Lea başparmak tırnağını yiyordu.

"Pekâlâ, öyle yaparım," dedi Bianca'ya. Oturduğu yerde dikleşti, ellerini barın üzerinde birbirine kenetledi ve ciddi bir yüz ifadesi takındı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun sen?" diye sordu Bianca.

"Konuşmak istediğin şey bu muydu?"

"Hayır," dedi Bianca arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak.

"Belki birazcık dalga geçiyorumdur," dedi Casey.

Casey'nin sevimli olduğunu kabul etmek zorundayım. Uzun boylu bir leprikon[8] gibiydi. Çilleri ve kızıl saçları vardı. Böyle birinin tipim olacağını aklımın ucundan geçirmezdim.

"Ee, ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu Casey.

"Arkadaşım Lea," diye başladı Bianca.

Lea elleriyle gözlerini kapadı ve Bianca'yı oradan çekip uzaklaştırmayı denedi.

Lea'nın eline güçsüz bir şekilde vurup, "Hayır," dedi Bianca. "Tamam. Seninle arkadaşın Gabe hakkında konuşmak istiyorum."

"Tamam."

Lea kusacak gibi görünüyordu.

"Gabe gey mi?"

"Dur bir dakika, ne dedin sen?"

"Gabe. Homoseksüel mi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Casey sırıtarak. "Gey olmadığından gayet eminim."

"Ne kadar eminsin?"

"Çünkü hep kızlardan... bahsediyor." Casey'nin gözleri bir anlığına Lea'ya kaydı.

"Peki," dedi Bianca. "Bu bizim için yeterli. Gelişigüzel anketimize katıldığınız için teşekkür ederiz." Sonra reverans yapıp masamıza geri döndü.

Casey başını iki yana sallayıp Lea'yla benim aramızdaki bir noktaya baktı.

---

8 İrlanda mitolojisinde yer alan ve genellikle yeşil giyinen, kızıl saçlı ve sakallı betimlenen cüce. (ç.n.)

"Ben Lea ve bu da Maribel. Gerçi sanırım kim olduğumuzu zaten biliyorsun. Neden bu kadar tuhafım?" diye sordu bana dönerek. Omuz silktim.

Casey, Lea'nın tuhaflığını görmezden gelip her şey normalmiş ve hatta körkütük sarhoş arkadaşımız ona arkadaşının gey olup olmadığını sormamış gibi elimizi sıktı.

"İkinizle de resmi olarak tanıştığıma memnun oldum. Buralardaysanız görüşürüz," dedi paltosunu giyerken.

"Evet, tabii," dedim. Çok eziğim.

"Evimdeki partilere geliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, Maribel'in tanıdığı olan bir tanıdığı var," dedi Lea. Aslında Lea'nın sesi o kadar cilveliydi ki tuhaf bir şekilde Casey'nin yanında rahat davranmasını kıskanmıştım. Bu hissi bastırdım.

"Birbirimize numaralarımızı verelim, ne dersiniz? Aracılara hiç gerek kalmasın." Bunu doğrudan bana söylemişti ve kıskançlığımı içime gömmekle o kadar meşguldüm ki neredeyse o anı kaçırıyordum.

"Ah, tabii!" dedim telefonumu ona uzatarak.

Saniyeler içinde numaralarımızı almış ve Bianca'nın kontrol edemediği kikirdemeleriyle masaya dönmüştük.

"Ne var?"

"Sarhoş filan değilim," dedi. "Sarhoş taklidi yaparsam aradığımız bilgilere erişebiliriz diye düşündüm."

Lea başını iki yana salladı. "Sen kurnaz bir dâhisin."

OCAK

Casey (*Gabe'in arkadaşı*)

"Casey?"

"Gabe!"

"Beni neden arıyorsun?" diye sordu. Sanırım onu uyandırdım.

"Çünkü birkaç günlüğüne büyükannemde olacağım ve sana söylemem gereken çok önemli bir şey var. Ne kadar mesaj yazdıysam da hiçbiri söylemek istediğimi iletemedi."

"Peki..." dedi. Sesinden biraz daha ayıldığı ve dikkat kesildiği anlaşılıyordu.

"Dönemin son gecesinde Lea'yı ve tüm arkadaşlarını barda gördüm."

"İyi."

"Bir tanesi, Bianca, zil zurna sarhoştu. Lea ve oda arkadaşı Maribel belli ki onu kontrol altında tutmaya çalışıyorlardı."

"Korku filmi senaryosu gibi. Şu anda ne kadar korktuğumu sen düşün."

"Korkma!"

"Böyle demen işe yaramıyor."

"Tek bir şey var. Bianca senin gey olup olmadığını sordu." Bir yara bandını çıkarır gibi çabucak söyledim.

"Of," dedi. "Of. Gerçekten mi?"

"Evet."

"Hımm."

"İyi misin?" diye sordum, uzun bir sessizlikten sonra.

"İyiyim. Bu her şeyi açıklıyor."

"Ne gibi?"

"İşte, Lea genellikle beni görünce mutlu görünüyor. Sonra konuşmaya filan başladığımızda sanki can sıkıcı bir gerçeği hatırlamış gibi üzgün görünüyor. Ben de yazdığım bir şeyi beğenmediğini filan düşünüyordum. Ya da ne bileyim, benimle ilgili bir şey duyduğunu. Gey olduğumu düşündüyse bu davranışı mantıklı."

"Gey olmadığından emin olmalarını söyledim."

"Teşekkürler. Tabii alınmadım."

"Güzel."

"İşte şimdi taşlar yerine oturdu!" diye bağırdı. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi daha mutlu olmuştu.

"Yardımcı olabildiğime sevindim."

"Şimdi kapatıyorum çünkü telefonda konuşmaktan tiksiniyorum. Ama tebrikler, Casey."

"Teşekkürler dostum. Çabalıyorum."

Danny (Lea'nın arkadaşı)

Lea sömestrda buluşmak istedi. Bunda bir gariplik yoktu. Lea'yla sürekli takılırdık. Tuhaf olan attığı mesajdaki resmi havaydı.

İsteği üzerine yılbaşı ertesi pazartesi günü öğle saatlerinde semtimizdeki restoranda onunla buluştum.

"Merhaba, Daniel," dedi. Bir masaya çoktan yerleşmişti.

"Merhaba, Azalea." Ellerimi kavuşturarak onun ciddi duruşunu taklit ettim.

"Sana sormadan soslu, peynirli patates kızartması söyledim çünkü kötü haberlerim var."

"Neymiş o kötü haberler?"

"Gabe Cabrera gey değil."

"Hayır, olamaz," dedim.

Başını salladı. "Evet, gey değil."

Başımı ellerimin arasına aldım. Abarttığımı biliyordum. Biraz gerçekten üzgün olduğumdan, ama daha çok da Lea'nın abartılı açıklamasına ayak uydurmak için böyle davrandım.

Elimi hafifçe sıvazladı.

Dik oturdum. "Ee, deneyecek misin?"

"Evet."

"Harika. Gabe gezegendeki en harika, mükemmel ve özel çocuk ve ben onunla birlikte olamadığıma göre sen olmalısın."

"Teşekkürler, Danny."

"Ee, nasıl öğrendin peki?"

"Bianca dönemin son gecesinde sarhoş numarası yaptı ve Gabe'in arkadaşı Casey'ye doğru tökezleyip direkt Gabe'in kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığını sordu."

Başımı iki yana salladım. "Dâhice. Siz kızlar birer dâhisiniz."

"Plana dahil olduğumu söylemeliyim. Bianca, plan gerçekleşene kadar kendi planına dahil miydi bilemiyorum. Demek istediğim Bianca'nın, Casey'nin o saatte barda tek başına olacağını bilmesine imkân yoktu bence."

Başımı salladım ve sonra aklıma bir şey geldi. "O zaman kimlikler işe yaradı, değil mi?"

"Evet! Gerçi bilmiyorum, yirmi birine kadar beklemeyince bazı şeyler önemini yitiriyor sanki." Omuz silkti. "Kendiminkini ne kadar sık kullanacağımdan emin değilim."

"Biliyor musun, bana mantıklı geldi."

İki tabak soslu ve peynirli patates kızartmamız geldi ve yumulduk.

"Gabe konusunda üzgünüm," dedi Lea.

"Kızlardan hoşlanması senin suçun değil. Sen harika olduğun için heteroseksüel olmadı ya."

Kahkaha attı.

"Gerçekten de gey olduğunu düşünmüştüm. Bu kadar yanılabileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Belki biraz olsun bi'dir? Ya da panseksüeldir[9]?"

"Muhtemelen değildir," dedi Lea gülümseyerek.

"Biseksüel? Belki birazcık?"

"Senin için öğrenirim," diye söz verdi elimi sıvazlayarak.

"Ben de onu elde etmene yardımcı olurum," dedim göz kırparak.

---

9 Her cinsel yönelim ve kimlikten olanlara ilgi duyabilen kişi. (ç.n.)

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Bahar döneminin ilk günü işten çıkınca Gabe'i kütüphanenin dışındaki bankta otururken gördüm. Sömestr sessizliğini özleyeceğim.

Başını kitabından kaldırmayınca ayakkabısının tabanına vurarak, "Hey," dedim.

"Ah, selam."

"N'aber?"

"Benimle kafeteryaya gelmek ister misin?"

"Gelemem, beyzbol toplantım var."

"Beyzbol toplantısını kıskanacağım aklımın ucundan geçmezdi. Öyleyse sanırım diğer herkes meşgul."

"Evet, ama seninle o tarafa yürüyebilirim."

"Peki."

"Beni bu yüzden mi takip ediyordun? Tek başına yemek yemek istemediğin için mi?"

Omuz silkti. "Annem çalıştığını söyledi. İyi olur diye düşündüm."

"Kusura bakma."

"Önemli değil. Sanırım tatildeyken evde olmaya alışmışım. Yurt odam da küçük, sessiz ve..." Sessizleşti ve başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Çok aptalca."

Omuz attım. "Saçma filan değil. Ağabeyini çok seviyorsun, o kadar."

"Peki, öyle olsun."

Birkaç dakika konuşmadan boş boş dolaştık. Muhtemelen havanın buz gibi soğuk olmasından, insanlar yanımızdan hızla geçip gidiyordu.

Fakat Gabe acele etmiyordu.

"Çalışacak birini arayan birilerini tanıyor musun?"

"Paraya mı ihtiyacın var?" diye sordum.

"Tabii ki paraya ihtiyacım var. Danışmanlık pozisyonu çok iyi, en azından oturacak bir yerim oldu ama para vermiyorlar. Kafeteryada yemek yiyerek ve Kate teyzenin verdiği Starbucks hediye kartlarını kullanarak geçiniyorum neredeyse."

"Neden? Neden Kate teyze Starbucks'ı o kadar sevdiğimizi düşünüyor?"

"Bilmem ama param olmadığı için işe yarayabilirler. Mesela birine çıkma teklif etsem filan, en azından kızı Starbucks'a götürebilirim."

"Lea'ya çıkma teklifi mi edeceksin?"

"Bilmem. Bunun ne kadar gerçekçi bir fikir olduğunu bilmiyorum. Ama üzerinde düşündüğüm bir şey."

"Ee," dedim. "Paraya ihtiyacın varsa, kütüphaneye eleman aranıyor sanırım. Temiz, kliması ve ısıtma sistemi var, ayrıca üzerine hiç yağ veya beklemiş süt kokusu sinmez."

"Harika bir fırsatmış gibi konuşuyorsun."

"Onlara erkek kardeşimin iş aradığını söylesem, seni işe alırlar."

"Güzel."

Daha fazla şey söylemek istiyordum çünkü hep söylenecek daha fazla şey olurdu, fakat uzatmadım. Onu korkutmak istemiyordum. Tatildeyken iyiydi, mutlu ve uzun zamandan beri ilk kez kendisi gibiydi. Sanırım annemler Gabe'in kendisi gibi davrandığını görünce rahatlamıştı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Evet, iyi gidiyor," dedi. "Dönem başlangıcı, programları ve doğru kararlar verip vermedikleri konusunda endişeli bir sürü çocuğun bu hafta beni görmeye geleceği anlamına geliyor."

"Birinci sınıf öğrencisiyken bu konuları dert ettiğimi hatırlamıyorum."

"Sanırım kaldığım yurtta fazla başarılı tipler var."

Toplantımın yapılacağı binaya girmek üzereyken, "Al bakalım," dedim ve ona on dolar uzattım.

"Hayır, gerek yok."

"Al şunu, işe başladığın zaman geri ödersin."

Başını iki yana salladı.

"Mutsuzsan ve yalnız yemen gerekiyorsa, en azından git de düzgün bir şeyler ye."

"Peki, tamam. Ama borç alıyorum."

"Ah, endişelenme. Kenara yazarım."

Koluma yumruk attı ama en azından gülüyordu.

Maxine (Garson)

Şu iki tatlı çocuk geri döndü ama bu kez ayrı ayrı. Tek başlarına oturmaları ne kadar üzücü, neyse ki en azından bu kez gülümseyip birbirlerine el salladılar. Bence kız onunla otururdu ama ben yemeğini götürene kadar çocuğun burada olduğunu fark etmemişti.

Kızın ona baktığını gördüm, bugün de –beklenmedik bir şekilde– sakin bir pazar günü olduğu için araya girmeye karar verdim.

"Gidip onunla oturabilirsin," dedim.

"Ya yanına oturmamı istemezse?"

Eğilip biraz daha kısık sesle konuştum. "Şimdi, tuvalete gidebilir ve sonra masasının yanından geçerken birini bekleyip beklemediğini sorabilirsin."

"Tamam," dedi, gözleri kocaman açılarak.

"Eğer birini beklemediğini söylerse, ona eşlik edip edemeyeceğini sorarsın. Bahse girerim evet diyecektir. Hayır derse..."

"Utançtan ölürüm."

"En azından cevabını bilerek ölürsün."

"O gerçekten utangaç," dedi kız.

"Daha iyi ya, dizginleri ele alırsın işte."

"Meşgul görünüyor."

"Bir dergiye göz atıyor, tatlım," dedim. "Dinle beni, neden burada yalnızsın?"

"Acıkmıştım ve oda arkadaşım henüz kampüse dönmedi. Diğer arkadaşlarımı arayasım da gelmedi."

"Belki o da bu yüzden burada yalnız takılıyordur. Gelecek sefer buraya yalnız gelmene gerek yok, değil mi?"

Başını evet dercesine salladı ve ayağa kalkmadan önce derin bir nefes aldı.

Tezgâhın arkasında durup tezgâhı silerek iş yapıyormuş gibi görünmeye çalıştım.

"Selam, Gabe," dedi kız.

Çocuk gülümsedi ve başıyla kızı selamladı. Ah, utangaç çocuk.

"Birini mi bekliyorsun?"

Çocuk başını iki yana sallayıp kızardı. "Sana eşlik etmemi ister misin?"

"Tabii," dedi.

"Yemeğimi alıp geleceğim, tamam mı?" dedi kız.

"Tamam."

"Sorun olmaz, değil mi?"

Kızın boğazına sarılmak istiyordum. Belli ki çocuk, kızın istediği cevapları vermiyordu. Ama aynı zamanda hayır da demiyor, bahaneler üretmiyordu. Kız, çocuğa olan sevgisinden adeta kör olmuştu, onun çekingenliğine aldırmıyordu.

Çocuk başını iki yana sallayıp kıza baktı.

Kız çizburgerli servis tabağıyla geri dönüp oturdu. Çok huzursuz görünüyordu.

"Buranın burgerleri güzel," dedi çocuk kısık sesle.

"Güzel, evet."

Kız oturdu ve resmi bir şekilde yemeğini yedi. Birkaç dakika sonra çocuğun ızgara peynirini götürdüm.

"Bak sen, yer de değiştirirmiş," diye takıldım kıza. Keşke aralarındaki uzaklığa bir son verebilseydim. Birbirinden bu kadar korkan iki çocuk daha görmemiştim.

Çocuk parmaklarını büküyor ve kıza bakmıyordu. Gözlerini kızdan o kadar kaçırıyordu ki ona bakmamak için zorlandığını çok iyi görebiliyordum. Sanki kız onun kendisine baktığını görürse ondan ne kadar hoşlandığını anlayacaktı.

Kız bana gülümsedi, tezgâhın arkasına yürüdüm. Pazar günü öğleden sonrası için epey sessizdi.

Servis altlığını ters çevirip çantasından bir tükenmez kalem alırken, "Adam asmaca oynamak ister misin?" diye sordu kız.

Çocuk başını evet dercesine salladı, rahatlamış görünüyordu.

Birkaç el oynadılar ve sonra kızın telefonuna mesaj geldi.

"Oda arkadaşım gelmiş, şey... gitmeliyim," dedi. "Görüşürüz."

Çocuk başıyla onayladı ve el salladı. Sonra kız rüzgâr gibi çıkıp gitti. Çocuk servis altlığının arkasına on beş dakika boyunca bir şeyler karaladı, sonra kâğıdı buruşturup dışarı çıktı. Buruşturduğu kâğıdı düzeltip okumaktan kendimi alamadım.

Söyleyebileceğim ama söyleyemediğim şeyler:

1. *Nasılsın?*
2. *Tatil nasıl geçti?*
3. *Bu dönem Yaratıcı Yazarlık II dersini yine alacak mısın?*
4. *Bilgin olsun diye söylüyorum, kızlardan hoşlanıyorum.*
5. *Ben aptalın tekiyim ve sohbet edecek konu bulamıyorum.*
6. *Benimle oturduğun için teşekkürler.*
7. *Adam asmaca oynadığın için teşekkürler.*
8. *Bunu bir ara tekrar yapmalıyız. Sana telefon numaramı verebilirim ve sonra gelecek sefere bana mesaj filan atarsın. Ya da ben sana mesaj atabilirim. Mesajlaşabiliriz, aptalca davranmayı ve zavallı olmayı bırakıp seninle konuşabilirim. Gerçi ben hep aptal ve zavallı gibi hissediyorum. Sana söylemem gereken çok şey var, söyleyeceklerimi öğrenirsen benden hoşlanmayabilirsin. Ama belki de bu seni etkilemez.*
9. *Vampir Avcısı Buffy'yi çok seviyorum.*
10. *Görüşürüz. (Hoşça kal bile demedim. Neden bu kadar eziğim?)*

Kâğıdı tekrar buruşturup atmak için kendimi zorlamam gerekti çünkü onu kız için saklamak istiyordum. Böylece kız, çocuk üzerindeki etkisini öğrenebilirdi.

Maribel (*Lea'nın oda arkadaşı*)

"Az önce harika bir şey oldu!" dedi Lea yurt odamıza hızla girerken.

"Ne oldu?"

"Kafeteryada Gabe'le oturdum. Bir şeyler yiyip adam asmaca oynadık!"

"Daha çok ona bakıcılık etmişsin."

Yatağının üstüne çöküverdi, kızgın bir yüz takındı.

"Hayır! Çok tatlı demek istedim! Kızma!"

Ayakkabılarını çıkarıp birini bana fırlattı ama ıskaladı. Kahkahalar içinde kıyafetlerimi yerleştirmeye devam ettim. "Tam olarak neler olduğundan bahset ve hiçbir şeyi atlama."

"Şey, kafeteryadaki yaşlı garson var ya..."

"Maxine mi?"

"Evet!"

"Maxine'i seviyorum."

"Ben de! Sanırım Gabe'le... birlikte olmamızı istiyor. Onunla oturmam için bana tavsiyelerde bulundu. Sonra biz birlikte otururken bize bakıp gülümsüyordu."

Bunun üzerine bir an düşündüm. "Bu tuhaf ama iyi bir şey. Başkalarının da aranızdaki etkileşimi gördüğünü gösterir."

"Katılıyorum," dedi Lea. "Gabe sıcakkanlıydı ama sessizdi tabii. İşte, havadan sudan konuşmayacağını anlayınca biz de adam asmaca oynadık."

"Bence muhteşem bir fikir. Onu oyalamış ve olduğu gibi kabul ettiğini göstermişsin. Aferin."

"Teşekkür ederim, efendim."

Yere çöktüm. "Başka?"

"Ee, sonra sen arayınca kalktım."

"Kalktın mı?"

"Evet. Yemeğim bitmişti. Tuhaftı, daha uzun kalmam tuhaf olacaktı."

Alnıma bir şaplak attım.

"Of, abartma lütfen," dedi.

"Hayır ama, kalmalıydın! Birlikte gelebilirdiniz. Neden kalktın ki? Tam da ilerleme kaydetmeye başlamışken?"

"Ne bileyim!" dedi sinirle kollarını havaya kaldırıp. "Çünkü senin yaşam ve ilişki koçum olmana ihtiyacım var. Sana bir bluetooth kulaklığı almalıyım ve bir hata yaptığımda kulağıma fısıldamalısın."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "O zaman dışarıda çalıların filan arasında mı saklanacağım?"

"Yani, evet."

"Bu planın üzerinde çalışırız."

Casey (Gabe'in arkadaşı)

"Bianca'nın sana benim gey olup olmadığımı sorması ne anlama geliyor?" diye sordu Gabe kapıyı açtığım anda. Yemeğini bitirir bitirmez geleceğini söylemişti ama bu tam olarak dört dakika önceydi.

"Nasıl bu kadar çabuk gelebildin?" diye sordum, o içeri girip birlikte merdivenlere yöneldiğimizde.

"Uçan arabayla."

Televizyonun önünde yerlerimizi alırken, "Araba kullanmıyorsun ki," diye cevap verdim. Gabe de Xbox'ı çalıştırıyordu.

Bana yan yan bakıp derin bir nefes aldı. "Bir anlamı olması lazım, değil mi?"

Konuyu değiştirmesini kabul ettim. "Senin hakkında konuştukları anlamına geliyor."

"Evet, değil mi?" dedi dudaklarını yalayarak. "Ben de öyle düşünmüştüm ama kendimi kandırıp kandırmadığımdan emin olmak istedim."

"Yok canım, Bianca, Lea ve Maribel'in senin hakkında konuştukları çok belli. Konuşmanın ortasında kendisini tanıttığını söylemiş miydim?"

"Lea çok tatlı," dedi Gabe başını iki yana sallayarak. "Beni asla beğenmeyecek. Kafeteryada onunla birlikteydim ve beraber oturduk..."

"Hop, hop, hop. Geri sar biraz!"

"Elli üç saniyedir konuşuyor olmamıza rağmen bundan daha önce bahsetmeliydim, biliyorum."

"Ha şunu bileydin."

"Ama hiçbir şey söyleyemedim. En az yirmi dakika oturduk. Ancak iki kelime filan konuştum. Sanki aklıma söyleyecek bir şey gelmedi. Şimdi dokuz milyon sözcük geliyor ama."

"Dilimizde kaç sözcük var?"

"Konumuz bu değil."

"Pardon, haklısın." Dilimizdeki sözcük sayısını daha sonra Google'da aratacağımı aklımın bir köşesine not ettim. "Yapabilirsin. Demek istediğim, onu sınıfta göreceksin ve buradaki partilere geliyor..."

"Ama daha arkadaş bile olamamışken nasıl flörtöz olabilirim?"

"Konuş onunla."

"Ah, tabii, kolaydı sanki."

"Dostum, hiç ortak noktanız yok değil. Derste sohbet et onunla."

"Derste onunla sohbet mi edeyim?" diye sordu. Robot gibi ses çıkararak benimle dalga geçiyordu. "Bilgi işlenemedi."

"Biliyor musun, insanlar hep, 'Ah, Gabe çok kibar,' diyorlar. Ben de, 'Hayır, değil. Bana çok kötü davranıyor,' diyorum."

"Bir şekilde içimdeki pisliği ortaya çıkarmalıyım."

"Her neyse. Lea'yla ilgili bu sorunu çözeriz. Bunun üstesinden gelmek için önümüzde koca bir dönem var. Seni beğenmemesinin imkânı yok. Senden hoşlandığı belli. Hatta o gece sana dışarı çıkmayı teklif ettiğini söylemiştin. Hiçbir kız hoşlanmadığı birine böyle söylemez."

"Peki ya bana acıdığı için çıkma teklif ettiyse?"

"Neden sana acısın ki?"

"Bilmem, belki de acıdığından değildir." Gözlerini yere dikti.

"Hiçbir şey bilmiyor," dedim, konuşulmayan konunun etrafından dolanarak.

"Biliyorum. Haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Ben senin Yoda'nım."

"Hayır, değilsin."

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

"Bir dönemlik eğlenceye daha hazır mısın?" diye sordum yeni dönemin ilk dersinden önce ofisime gelen Cole'a.

"Ah, tabii ki."

"Sıkıcı konuları halledelim, sonra dedikodu yaparız, olur mu?" dedim.

Yaklaşık yarım saat boyunca ofis saatlerini bölüştürmekten bahsettik. Dersle ilgili ayrıntılı fikrimi aktardım. Her derste atölye çalışması yapacağımızı, kısa ödevler olacağını ve daha fazla sınıf içi eleştiri olacağını söyledim.

Her zaman olduğu gibi, "Kulağa iyi geliyor," dedi. O, kuşkusuz gelmiş geçmiş en iyi asistanımdı.

"Ee, tatil nasıl geçti?" diye sordum.

"İyiydi. Arkadaşlarımızı görmek için kız arkadaşımla yılbaşında Boston'a gittik. Senin nasıl geçti?"

"İyi," dedim ve sonra sırıtmaktan kendimi alamadım. "Daha fazla çenemi tutamayacağım. Bak bu dönem derse kimler kayıt yaptırdı?" İsim listesini ona gösterdim.

"Oo! Gabe ve Lea!"

"Bu dönem, Cole. Bu dönem birlikte olacaklar. Ne yapmam gerektiği ya da bu süreçte kimi ortadan kaldırmam gerektiği umurumda değil."

"Listede Hillary'yi de gördüm."

"Biliyorum, aldırış etmemeye çalışıyorum."

"Yaratıcı Yazarlık II'yi almak istemesine şaşırdım doğrusu."

"İnan bana, onu vazgeçirmeye bile çalıştım. Fakat onu ikna etmenin imkânı yoktu. İtirazlarım onu gerçekten teşvik etmiş olmalı."

"Ne yazık. Gerçi, Inga," dedi ve şeytanın avukatlığını yapacağını biliyordum, "O iyi bir yazar."

"Bir mankafa için iyi tabii," dedim. Pes edesim yoktu.

"Bir mankafa için," diye bana katıldı.

Victor (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Arkadaşlarım iki şehir ötedeki yerli müzik grubunu görmeyi teklif ettiğinde, grup üyelerinin her yaştan olduğunu söylemeyi unutmuşlardı. Nasıl olduysa bu grubun on altı yaşında çığlık çığlığa kadın hayranları vardı.

En kötüsü Koca Ayak ve Zürafa'nın da bu grubun hayranlarından olmasıydı.

Birbirlerini hemen gördüler mi bilmiyorum ama ayrı ayrı çekilmezlerdi ve birlikte olmaları gerekiyordu. Birbirlerini hak ettikleri çok belliydi. Şu ikisiyle birlikte aynı ortamda bulunmak zorunda olduğum dört ay boyunca onlara bir şeyler öğretmem gerekseydi bu akıllarını başlarına toplamaları ve çıkmaya başlamaları olurdu. Aslında gerçekten önemsemiyordum ama bu saçmalık canımı sıkıyordu.

Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım. Arkadaşlarımın benden hoşlandığını söyledikleri Lilla adlı kıza yazıyordum. Gerçi ne zaman onunla konuşmaya çalışsam kahkaha atıp uzaklaşıyordu. Komik şeyler söylemediğim zamanlarda bile.

Konserin yarısına doğru bara çıktım. Pek bir şey yoktu, likör veya kokteyl yoktu ama en azından fıçı biraları vardı. Soğuk olduğu sürece seçici davranmayacaktım.

Şansıma sırada baş düşmanlarımın arkasına düşmüştüm.

Barmen, "Altı dolar," dedi Koca Ayak'a.

"Bir şişe su mu altı dolar?"

"Ah, kız arkadaşınla birlikte ödeyeceksin sanmıştım," dedi adam Zürafa'yı işaret ederek. Zürafa'nın kızardığını loş ışıkta bile görebiliyordum.

"Ha." Koca Ayak ceplerini karıştırmaya başladı ve Zürafa devreye girdi.

"Sorun değil," dedi. "Benden olsun."

"Hayır..." Koca Ayak başlamıştı.

"Önemli değil," dedi Zürafa ona gülümseyerek. "Sonra sen de bana ısmarlayabilirsin."

Alınlarını birbirine vurmak istiyordum. Belki bu onları uyandırırdı. İkisi de nasıl bu kadar kör olabiliyordu?

Kız ödedi ve sonra çocuğa pahalı suyu uzattı.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye mırıldandı Koca Ayak.

"Ya da sadece teşekkür edebilirsin," dedi Lea. Sözleri alaycı olsa da yüz ifadesi hoştu.

"Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Döndü ve uzaklaştı.

Koca Ayak bana döndü, kötü kötü baktı ve arkadaşlarının yanına geri gitti.

En azından kavga etmek istemedi.

İri ayaklarıyla atacağı bir tekmeyi karşılamamın imkânı yoktu.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

Dans pistinde Bianca'yla bana katılan Lea'ya, "Hangi cehennemdeydin?" diye bağırdım.

Bir şişe suyu havaya kaldırdı.

"Eksik olma!" dedim şişeyi kavrayıp bir yudum alırken. "Oh, şükürler olsun!"

Şarkının sonlarına doğru gelirken Lea, Bianca'yla beni bir kenara çekti.

"Gabe burada!" dedi.

"Pek hoşuna gitmedi herhalde!" dedi Bianca.

"Bazen malozun teki olmasa daha mutlu olurdum!"

"Maloz da ne?" diye sordu Bianca.

"Mal gibi, ama daha kötüsü," dedi Lea kollarını kavuşturarak.

"Peki neden maloz?" diye sordum.

"Barmen yanlışlıkla sularımızı birlikte yazdığı için ben ödedim ve neredeyse teşekkür bile etmeyecekti."

Bianca başını salladı. "Erkeklik gururuyla oynamışsın!"

"Hayır, oynamadım! Ceplerini karıştırıyordu. Zaten on doları çoktan çıkarmıştım. Bırak, ben ödeyeyim, maloz."

"Bırak artık maloz olmayı!" diye bağırdım Gabe'in olduğu yöne doğru.

Bu yaptığım Lea'yı güldürdü.

"Bana hemen âşık olmayacağını biliyorum. Ama en azından kibar davranabilir. Bir şişe suyun karşılığında çok büyük bir mutluluk beklemiyorum ama o kadar telaşlıydı ki bunu benim ödememem gerekiyordu..."

"Lea, bir tanem, oda arkadaşım, kıymetli dostum," dedim ellerimi omuzlarına koyarak. "Sakinleşmelisin. Söz konusu bu çocuk olunca hiç yapmayacağın şeyler yaparak gerçekten iyi iş becerdin. Ben çok iyi gittiğini düşünüyorum ve eğer seni beğenmiyorsa, defolsun gitsin!"

"Teşekkür ederim."

"Çünkü bu çocuğa aşırı tatlı davranıyorsun ve o da çoğunlukla..."

"Uzak duruyor, değil mi?" dedi.

"Evet, uzak."

"Biliyorum ama sanırım bunun benimle ilgisi yok, mizacı böyle. Böyle davranıyor bence."

"Ve," diye ekledi Bianca, "elimizde kanıt olarak utangaçlığıyla ilgili yazdığı denemesi var."

"Bence ilerlemeye devam etmeliyim."

"Ah, sana bırakmanı söylemeyecektim zaten. Olanları değerlendiriyordum sadece."

Bana sarıldı ve sonra dans pistine geri döndük.

Casey (Gabe'in arkadaşı)

Gabe bir şişe su aldıktan sonra yaklaşık on beş dakika boyunca omuzları düşük bir halde oturdu. Daha fazla dayanamayacaktım.

"Ne oldu?"

"Ha?" dedi gözlerini kısarak.

"Sorun ne?" diye bağırdım kulağına.

"Ah, Lea. Bunu bana o aldı," dedi elindeki boş su şişesini işaret ederek.

"Harika!"

"Pek değil. Bana acıdığı için aldı. Barmen birlikte ödeyeceğimizi sanmış ama ikisini ödeyecek kadar param yoktu. Sanırım ceplerimi karıştırdığımı gördü ve çok ezik göründüğüme eminim."

"Ee, gelecek sefer de sen ödersin. Artık kütüphanede tatlı bir işin var."

"Hangi gelecek seferden bahsediyorsun? Bir anlamı yok."

Ona küçümser bir bakış attım, sonra bir yarım saat daha somurtmaya devam etti.

Lea'yla arkadaşlarının bardan çıktığını görünce, Gabe'e gidip onunla konuşmasını işaret ettim ama başını iki yana salladı. Gabe'i kolundan tuttum ve onlar çıkmadan önce önlerine geçtik.

"Ona gelecek sefer senin ödeyeceğini söyle," dedim.

Ben onu Lea'nın duyabileceği mesafeye doğru onu iterken, "Gelecek sefer ben ödeyeceğim!" diye bağırdı.

Üç kız da ani bastıran soğuk havaya çıkarken Lea ona şaşkın bir bakış attı.

"Çizgi filmlerdeki kötü adamlara benziyordum. Benden korkuyor olmalı."

"Söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrar etmeni kastetmemiştim."

"Bu konuda berbat olduğumu söylemiştim sana."

"Dinlemeliymişim."

Sincap!

Önce çocuk geçti ama onu takip edemeyecek kadar açım.

Sonra kız bahçeye çıktı, ben de beni fark edip konuşacağını umarak oturdum. Tabii yemek vermesini de diliyordum.

Yine meşe palamutlarımı bulamıyorum ve yakında kar yağacak.

O zaman meşe palamutlarımı hiç bulamayacağım.

"Selam ufaklık," dedi kız beni görünce.

Durdum, dikleştim, kuyruğumu kabarttım ve ona göz kırptım.

"Bugün hiç yiyecek bir şeyim yok."

Kaşlarını çatarak bana baktı.

"Bir deri bir kemik kalmışsın."

Ben de ona kaşlarımı çatarak bakmayı denedim.

"Gelecek sefer sana yiyecek bir şeyler getireceğim. Söz veriyorum."

Rüzgâr sert esince, bir yaprak takla attı. Şansıma, aç olduğum için dikkatim dağıldı. Onu kovalamaya karar verdim.

Charlotte (Barista)

Gabe ile Lea'yı burada görmeyeli uzun zaman olmuştu. Senenin hangi zamanında olduğumuzu da düşünürsek onları az gördüğüm söylenemezdi. Fakat Gabe'in bir salı günü öğleden sonra içeri girdiğini görünce neredeyse mutlu olmuştum. Kahve söyledi ve ödevinin başına oturdu. Yaklaşık on dakika sonra, kapıdan içeri Lea girdi. Gözleri parlıyordu ve zarif görünüyordu. Bu da ondan nefret etmeme ve aynı zamanda onun gibi olmayı dilememe sebep oluyordu.

"Merhaba," dedim tezgâha yaklaşıp.

"Selam," dedi Lea. Çok mutlu görünüyordu ve sanırım henüz Gabe'in burada olduğunu fark etmemişti. Gabe de beni duymuş gibi hemen kızın yanında bitti.

"Selam," dedi Lea'ya.

Lea şaşırmış görünüyordu. "Selam."

"Bu seferki benden olsun," dedi Gabe.

"Ah, gerek yok, gerçekten."

"Hayır, ödemek istiyorum," dedi derin bir nefes alarak. "Geçen gece sarhoşken çizgi filmlerdeki kötü karakterlere benzediğimden eminim."

"Biraz benziyordu, evet."

Gördüklerim karşısında şaşkına dönmüştüm. Geçen ay ikisinin arasında mutlaka bir şeyler olmuş olmalıydı çünkü onları burada en son birlikte gördüğümde, neredeyse birbirlerine selam bile vermiyorlardı. Şimdiyse Gabe ona içecek ısmarlıyordu. Keith'in molasının bitmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Bunu kaçırdığı için beni çok kıskanacaktı!

"Bana içecek ısmarlaman için sana içecek almadım," dedi Lea. "Öyle oluverdi işte."

"O zaman neden öyle..." Sesi kısıldı, başını iki yana salladı. "Dinle, teyzem bana her fırsatta Starbucks hediye kartları verir. Bu elli dolarlık kartı da Noel için verdi. Burada hisse sahibi falan olabilir, gerçekten. O yüzden izin ver de sana bir içecek ısmarlayayım."

Lea'nın ağzı açık kaldı. "Seni sınıf dışında bu kadar konuşurken ilk kez görüyorum."

Bunu söylemesi belli ki pek doğru olmamıştı çünkü Gabe ağzını sıkıca kenetledi ve kulaklarına kadar kızardı. Omuzları gerildi ve gözleriyle mekânı şöyle bir taradı. Konuşma eğlenceliden üç saniyeliğine bile izleyemeceğim bir şeye dönüştü. Kenarından köşesinden dahil olduğum utanç ortadaydı.

"Özür dilerim," dedi Lea, Gabe'in koluna dokunup. "Kötü anlamda söylemek istemedim. Konuştuğunu duymak iyi bir şey."

Uzun bir nefes aldı ve sonra gözlerini devirdi. "Sorun değil, bunu çok sık duyuyorum. Çok konuşkan biri değilim. Neyse."

"Fark ettim."

"Sana bir içecek alayım," dedi Gabe başını sevimli bir şekilde eğerek.

"Peki." Lea bana döndü. Bu tuhaftı çünkü iki saniye önceki gerginlik, Lea'nın pes edişiyle sihirli bir şekilde kaybolmuştu. "Büyük boy naneli latte alayım."

Lea içeceğinin hazırlanmasını beklerken Gabe de onunla birlikte bekledi. Lea'ya, "Şey, belki, ıımm, istemeyebilirsin tabii. Belki, istersen, benimle oturabilirsin," dedi. Ellerini ceplerine sokup ayaklarıyla yerdeki döşemeye vuruşunun ve Lea'ya bakamamasının çok sevimli olduğunu kabul etmem gerek. Tüm bu sohbetin ziyan olduğunu hissediyordum. Keşke başkaları da burada olup izleseydi.

Lea'ya bakmaması çok yazıktı çünkü kızın yüzündeki sevinç ifadesi yavru köpekleri öldürecek cinstendi. Dünyadaki en mutlu kızdı sanki, hayatının en güzel gününü yaşıyordu.

"Seve seve," dedi Lea.

Gabe kıza bakıp gülümsedi. "Öyle mi?"

"Öyle."

Gabe ile Lea otururken, Keith ön kapıdan içeri girdi.

"Vay canına!" diye çığlık attı. "Beraber oturuyorlar!"

Kahkaha atıp olanları anlattım.

Yaklaşık bir saat boyunca kafenin camının önünde çok konuşmadan ama kitaplarının üzerinden birbirlerine bakarak oturdular. Sözcükler olmadan flörtleşiyor gibiydiler.

Sevimli olmasaydı iğrenç bir şey olurdu.

(Bahçedeki) Bank

Lanet olasıca kış boyunca şu aptal sincap dışında kimse üstüme oturmadı. Şimdi de kar yağıyor ve haftalarca karla kaplı kalacağım. Sonra sırılsıklam olacağım ve bu süre zarfında tek bir popo bile göremeyeceğim.

Şu nankör züppeler saatler, günler, haftalar boyunca yanımdan geçip durdular. Biri bile dönüp bana bakmadı, aralarında doğru dürüst üstüme oturacak bir kişi bile yoktu.

Kimsenin kışın banklara ayıracak vakti yoktu.

Elimde olsa üzerimden dikenler çıkarırdım. Bu da kuşlar cıvıldayıp, güneş ortaya çıkıp bahar geldiğinde onlara gününü gösterirdi. Üzerime oturduklarında yuvarlak popolarının ortasına sivri dikenler batırırdım. O zaman beni çantada keklik sanmayı bırakırlardı.

ŞUBAT

Pam (Inga'nın eşi)

Inga sınıfın kapısındaki pencereden beni görünce kuşkuyla bana baktı. Eliyle içeri girmemi işaret etti.

"Hey," dedi bana doğru yürüyerek. Biraz paniklemiş görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, dışarıda bekleyecektim. Öğle yemeğine çıkmak ister misin?" Sınıfa şöyle bir baktım. Öğrenciler birlikte çalışırken alçak sesli mırıldanmalar oluyordu. Inga'nın bu grubu neden bu kadar çok sevdiğini görebiliyordum.

"Belki favori çiftimi de gözetleriz, hı?" diye fısıldadı dişlerinin arasından.

"Evet, belki onu da yaparız."

Aptal bir surat ifadesi takındı. "Kim olduklarını bulabileceğinden eminim."

Sınıfa şöyle bir göz attım ve Inga haklıydı; haklarında duyduğum onca şeyden sonra onları seçmek çok kolaydı. Sıraları birbirlerine yaklaştırmışlardı, sesleri etraflarındaki gruplardan biraz kısık çıkıyor ama vücut dilleri çok şey söylüyordu.

Inga'nın neden onları seçtiğini görebiliyordum.

"'Gülücük' sözcüğü kaç hece?" diye sordu çocuklardan biri.

"Haiku[10] projesi üzerinde çalışıyorlar," diye açıkla Inga.

Inga dersin bittiğini sınıfa duyurmadan önce birkaç dakika Gabe ve Lea'yı izledim.

"Harikalar," dedim kapı kapanırken.

"Öyleler. Lea gerçekten de onu güldürebiliyor ve Gabe de Lea ne zaman bir şey söylese neşeleniyor."

"Sonunda," dedim.

"Sonunda," dedi Inga.

Bob (Otobüs şoförü)

En sevdiğim iki çocuğu gördüğümde moladaydım ve öğrenci merkezinin önünde oturuyordum. Son zamanlarda hiç otobüse binmiyorlardı. Onları buralarda görmek iyi oldu.

Çocuk içeri girerken kız kapıdan çıkıyordu.

"Selam, Gabe," dedi kız.

"Lea," diye karşılık verdi çocuk.

---

10 Japon şiir türü. (ç.n.)

Artık isimlerini öğrendiğim için mutluydum, Margie'ye onları anlatmak artık daha da eğlenceli olacaktı.

İçeri giren ve çıkan öğrencilerin arasında durmuş sadece birbirlerine bakıyorlardı.

"Sen..." diye söze başladı kız. Aynı anda çocuk, "Ben..." dedi.

Ne söyleyeceklerini hiçbir zaman bilemeyecektim çünkü o anda biri çocuğa çarptı ve ikisi de söyleyeceklerini unutmuşa benziyordu.

"Sanırım ben..." dedi çocuk diğer yönü işaret ederek.

Kız başını salladı ve öğrenci merkezinin girişine uzandı.

Bu çocuklar kesinlikle bana Margie'yle ikimizi hatırlatıyordu. Sadece üç farkları vardı. Biz bir go-go barında tanışmıştık, çok da eğitimli insanlar değiliz ve Margie Asyalı değil. Ama bunların dışında bize çok benziyorlardı. Margie'ye bu çocukları anlatmıştım ve artık onlarla ilgili hikâyeler anlatmam hoşuna gidiyor. Onları bir süredir görmediğim için bazen hikâyeler uyduruyorum.

Fakat artık Margie'ye onları gördüğümü ve birbirlerini gördüklerine ne kadar çok sevindiklerini, mahcup ve tuhaf ama mutlu göründüklerini söyleyebilirdim. Hiç kimsenin bilmediği, küçük pembe dizimiz olmuşlardı adeta.

Artık gitmişlerdi, ikisi de gözden kaybolmuştu ve ben de gazetemi okuyarak dışarıda donmaya devam ettim. Otobüste uzun süre tıkılı kalınca hep biraz temiz hava alma ihtiyacı hissederim.

Haftanın ilerleyen günlerinde kar yağacağı belliydi. Son yıllardaki en büyük kar yağışı olacağını söylüyorlardı. Umarım okulu tatil ederler çünkü bu külüstürü sürmekten nefret ediyorum. İsterseniz bana kötü veya tırsak şoför deyin ama kimse hava bu kadar kötüyken yollarda olmamalı.

Casey (Gabe'in arkadaşı)

Gabe'in yurdunun lobisindeki asansöre onu aramadan gizlice girip dokuzuncu kat düğmesine bastım. Koridordan aşağı yürüdüm ve burada olmasını umarak kapısını tıklattım.

"Selam," dedi kapıyı açarken.

"Kar yağıyor."

"Biliyorum."

"Hep birlikte futbol oynamaya filan gideceğiz ve buraya özellikle seni sürükleyip götürmeye geldim."

Sol kolunu sıvadı ve dirseğine sarılı sargı bezini gösterdi.

"Ne oldu?"

"Hafta sonu iğneleri çıkardım. Söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyor musun sen?"

"Sanırım hayır," diye kabul ettim. "Bu, hiç dışarı çıkamayacağın anlamına mı geliyor?"

Gözlerini devirdi. "Muhtemelen dışarı çıkabilirim ama atış yaptığım kolumda dikişler varken oynamamalıyım."

"E o zaman sen de amigoluk yaparsın. Lea'nın oralarda olabileceğini duydum," dedim.

Bunu duyunca canlandı ama sonra somurttu. "Giyecek bir şeyler bulayım."

Ufak odasına adım attım. Aslında bir keşiş için inşa edildiği belliydi; okulun yatakları, çalışma masaları ve şifoniyeri ancak sığardı. Gabe üstünü değiştirirken ben de mantar panosuna tutturduğu fotoğraflara baktım.

Hazır olduğunda, üzerinde eşofman altı ve liseden kalma beyzbol üniformasının üstü vardı.

"Kat kat giyindim ve dirseğime de birkaç bir şey daha sardım."

"Seneye nerede kalacaksın? Bunu düşündün mü?" diye sordum.

Omuz silkip kayak montunu giydi. "Belki yine burada kalırım. Bu konuda başarılı olup olmadığımı bilmiyorum ama okulun, kaybettiğim bursu kısmen telafi etmesi güzeldi. Galiba bunda gerçekten iyiyim."

"İşe yaramazsa, eminim bizim evden birileri taşınır. Sen de Sam'le benim yanıma taşınabilirsin."

"Mezun olduktan sonra da buralarda mı olacaksın?"

"Bilmem, muhtemelen öyle olacak. Seni haberdar ederiz."

"Pahalıya mal oluyor," diye mırıldandı.

"Parayı bu kadar dert etmek için çok gençsin."

Eldivenlerini takıp beresini cebine sokuştururken kahkaha attı.

"Pekâlâ, haydi gidelim."

"Dirseğini unuttuğum için özür dilerim," dedim asansördeyken.

"Önemli değil."

"Şu anda acıyor mu?"

Omuz silkti. "Baştaki kadar kötü değil. Çoğunlukla iğneleri çıkardıkları yerlerdeki kesikler acıyor."

"Hatırlayamadığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

"O konuyla ilgili artık pek konuşmuyorum." Rastgele ıslık çalmaya başladı ve konuyu değiştirmem gerektiğini anladım.

Dışarı çıktık, saat öğlen iki olmasına rağmen alacakaranlık gibiydi.

"Genellikle kar her şeyin parlak görünmesini sağlıyor," dedi yürürken etrafına bakarak.

"Sanırım bulutlar çok yoğun olduğu için böyle oluyor."

"Teşekkürler, Al Roker[11]."

"Ondan bahsetmen komik oldu. Bu fırtına boyunca bulutların özellikle yoğun olacağını söyleyen de oydu zaten."

"Meteoroloji uzmanı olma şansını kaçırdın bence."

Bahçeye yürümek, yirmi santim yüksekliğindeki kardan dolayı normalden on kat daha uzun sürüyordu.

"Ee, Lea'yla neler oldu?"

"Pek bir şey olmadı."

"Ona çıkma teklifi filan etmeyecek misin?"

"Nasıl yapılır bilmiyorum ki."

"'Hey, Lea, bir ara dışarı çıkalım,' diyeceksin."

"Arabam yok."

"Ne olmuş?"

"Onu sinemaya filan götüremem ki."

"Biraz olsun farklı açıdan bak, Gabe. Kendinden şüphe ediyorsun. Kendine bunu yapma."

"Bugün buradaysa bakarız."

Bahçeye çıktığımızda aralarında Bailey ve birkaç oda arkadaşımın bulunduğu bir grup insan çoktan toplanmıştı.

Bailey bize doğru koştu.

"Futbol oynamaya hazır mısınız?" diye sordu.

Gabe'i işaret ederek, "Sorunlu dirseğini unuttuk," dedim Bailey'ye.

---

11 Amerikalı meteoroloji uzmanı. (ç.n.)

"Of," deyip alnına bir şaplak attı. "Senin burada ne işin var? Seni baloncuklu naylona sarıp yatağına göndermeliyiz."

"Annem gibi konuştun."

"Evet, Bayan Cabrera'nın bu fikrimin büyük savunucularından olacağını sanıyorum."

Gabe gözlerini devirdi. "Şey, buradayım çünkü belki..." Etrafa bir göz attı ve cümlesini bitirmeden gülümsedi. Lea ve arkadaşları karşıdan bize doğru ağır ağır ilerliyorlardı.

"Bailey bunu senin için ayarladı. Birkaç hafta önce Bianca'nın numarasını almıştı," dedim Gabe'in omzuna vurarak.

"Hayalarım donacak," diye söylendi.

"Merak etme, Lea senin hayalarını sıcak tutar," dedim.

"Şimdi iyi bir amigo ol ve şu banka otur," diye ekledi Bailey.

"Tamamen karla kaplı bankı mı diyorsun?"

"Evet. Temizlersin. Belki kızlar da sana eşlik eder."

Sızlansa da oraya doğru yürüdü, beresini taktı ve banktaki karı küremeden kapüşonunu başına geçirdi.

"Birazcık kötü hissediyorum," dedi Bailey.

"Bu konuyu sorun etmiyor gibi görünüyor," dedim, Gabe'e düşünceli bir şekilde bakarken. "Haydi, başlayalım."

Sam hızla yanımıza geldi.

"Neden Gabe'in dirseğindeki iğneleri çıkarttıracağından bahsetmedin?"

Yüzünü buruşturdu. "Tamamen unutmuşum. Gelmiş geçmiş en kötü ağabeyim ben."

Bianca çocukların yanına geldi ve oynamak istedi ama Maribel ile Lea Gabe'in yanına oturdular. Lea'nın Gabe'in yanına oturduğunu

görünce sevindim. Ne yazık ki Gabe ondan olabildiğince uzakta oturuyor, neredeyse bankın kolçağına sarılıyordu.

Oyun sırasında onları takip etmemiştim ve herkes futbol kurallarına uymak yerine kartopu savaşı yapıyor gibiydi. Banka doğru şöyle bir baktığımda Gabe tek başına oturuyor ve görünüşe bakılırsa bir sincapla konuşuyordu.

Onun için biraz kaygılıydım.

(Bahçedeki) Bank

Bak sen şu işe. Anlaşılan sonunda birileri beni temizliyor. Muhtemelen karı kartopu veya kale filan yapmak için kullanacaklar. Fakat en azından rüzgârı hissetmek güzel; haftalarca buz altında kaldıktan sonra ferahlatıcı bir etkisi var.

O da ne? Cidden üstüme de oturuyorlar mı şimdi? En sevdiğim popo mu oturuyor acaba? Bu gün güzelleşti. Bugünün de bu topraklarda geçirdiğim yalnız günlerden biri olacağını düşünmüştüm oysa.

Biraz gergin görünüyor.

Kahretsin, gerginliğinin sebebi hanım arkadaşlarının ona eşlik etmesi olabilir. Felaket. Dengeyi bozuyorlar ve onu rahatsız ediyorlar. Gidin buradan hanımlar, en harika popoyu mahvediyorsunuz.

"Selam, Gabe," dedi ikisi de farklı düzeylerde heyecanla. Bu harika popolu çocukla konuşacaksanız, en azından biraz heyecanlı olun.

Çocuk cevap vermedi ama en azından el salladığını filan düşünüyorum.

"N'aber?" diye sordu kızlardan biri.

Cevap yoktu.

"Futbolla pek aran yok herhalde?" diye sordu diğeri.

Omuz silktiğini hissedebiliyordum ama konuşması gerektiğini ona söylemek isterdim. Tabii şu kızları sevmiyorsa bilemem; belki bu yüzden o kadar gergindir.

Çok uzun, cevap vermek için fazla uzun bir süre bekledikten sonra, "Dirseğimi incittim," dedi.

"İyi misin?" diye sordu bir kız. Sesinden endişeli olduğu anlaşılıyordu.

Çocuk yine cevap vermekte gecikti. Nesi vardı bunun?

Umarım kızlar kısa sürede buradan gider de çocuk da rahatlar ve birlikte keyifli vakit geçirebiliriz.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

Lea, Gabe'le konuşmak için gerçekten çok çabalıyordu ve Gabe buna imkân sağlamıyordu. Fark ettiğimden çok daha tuhaf olduğunu düşünmeye başladım. Ya o tuhaftı ya da seslerimiz rüzgârda kayboluyordu. Lea için üzülüyordum.

"Hangi ödevi seçtin?"

Suratını buruşturur gibi oldu ve başını iki yana salladı ama bunu yaparak Lea'nın sorusuna cevap mı vermişti yoksa burnuna kaçan kartanesini mi çıkarmaya çalışıyordu emin olamadım.

"Ee, lisede beyzbol mu oynuyordun?" diye sordu fermuarı açık montunun altından görünen eşofman üstünü işaret ederek. Ona yüksek sesle fermuarını kapamasını söylemeliydim, hava dondurucu soğuktu.

Kollarını kavuşturup Lea'ya gülümsedi.

"Evet, softbol oynamıştım," diye mırıldandı.

Onu rahatsız ettiğimizi düşündüm ama Lea'ya çok fazla bakıyordu. Sanki Lea'nın söylediklerini duymak yerine zihnini okumaya çalışıyor gibiydi.

"Çok soğuk," dedim. "Haydi, oynayalım."

Gabe'e ümitsiz bir bakış attı ve sonra grubu işaret etti. "Biz gidip oynayacağız."

Hayali şapkasıyla bize çok tatlı bir selam verdi. Artık en azından bir kişiliği olduğunu biliyordum.

Grubun yanına giderken, "Bu çok üzücüydü," diye mırıldandı Lea.

"Farkında olmana sevindim."

"Hayal dünyasında yaşamıyorum, Mar," dedi. Kendimi kötü hissediyordum çünkü buraya gelirken çok heyecanlıydı ve yerinde duramıyordu. Şimdi iyice kafası karışmıştı. Hoşlandığınız çocuk kafanızı asla bu kadar karıştırmamalı.

Bir kartopu yapıp Casey'ye fırlattım. Yalandan şaşırmış gibi baktı ve o da bana kartopu fırlattı. Sonra durup omzumun üzerinden baktı. Gözlerini takip ettim ve Gabe üzgün, ufalıp kalmış ve bir sincapla konuşuyor gibi görünüyordu.

Sincap!

Birileri gelip bahçede oyun oynamayalı çok uzun zaman olmuştu ve tüm bu insanlar burada oyun oynuyorlardı. Bense meşe palamutlarımın nerede olduğunu merak ediyordum.

Etraflarında deli dana gibi dolandım, arkadaşım gibi üstüme basılmaması için dikkatli davrandım. Kuyruğu hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Tüm ağaçlara tırmanıp aşağı indikten ve onları uzun süre oyun oynarken izledikten sonra içlerinden birinin tek başına oturduğunu fark ettim.

Kızdan hoşlanıyordu, bunu anlayabiliyordum. Kız onun yanında oturuyordu ama şimdi gitmişti ve çocuk üzgün görünüyordu.

Zikzak çizerek ona yaklaştım ve bankın üstüne zıpladım. Bir süre oturdum. Bu benim en sevdiğim banktı. Tüm bu insanlar burada olduğu için mutluydum ama bu çocuk çok mutsuz göründüğü için üzgündüm.

"Bu çok kötü," diye mırıldandı.

Yoksa benimle mi konuşuyordu?!

Başımı kaldırıp ona baktım, o da bana baktı.

"Ne var ne yok, küçük sincap?"

Ağzım kulaklarımdaydı! Oley! Bir arkadaşım daha olmuştu. Belki meşe palamutlarımı bulmada bana yardımcı olabilirdi.

"Sen Lea'nın hep konuştuğu sincap mısın?"

Aradığı cevabı vermek için kuyruğumu kabarttım.

"Bahse girerim ki sincap olmak o kadar da kötü değildir. Kesinlikle benden daha havalısın. Mesela hoşlandığın kız yarım saat boyunca seninle bir bankta otursa, kesin onunla konuşursun. Fakat ben hoşlandığım kızın ne dediğini beremden, kapüşonumdan ve rüzgârdan dolayı duyamadım. Yer değiştirmek istedim çünkü böylece daha kolay olacaktı ama arkadaşı oradaydı ve bunu dikkat çekmeden yapmanın başka bir yolu yoktu. Sonunda her şeyi ona

açıklamak zorunda kalacağım ama bana acımasını istemiyorum. Ne olursa olsun, o konu hakkında hâlâ konuşmayı sevmiyorum."

Ona gerçekten bakabilmek için başımı yana çevirdim. Neden bahsettiğini bilmiyorum ama belli ki bahsettiği konuyla ilgili çok üzgündü. Onu mutlu edecek bir yol düşünmeye çalıştım.

"Gitmeye hazır mısın?" diye sordu arkadaşlarından biri. Belki de ağabeyiydi. Birbirlerine ikiz gibi benziyorlardı. Fakat insanların hepsi bana aynı görünüyordu.

"Evet."

"Yeni kankan sincaba veda etmek ister misin?"

"Oğlum, bu sincap iyi bir dinleyiciymiş."

"Bana da bir şans versen, ben de iyi bir dinleyici olabilirim."

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Gabe birkaç dakika boyunca hiç konuşmadı ve okul sonrası için yayın yapan özel programlardan birindeymişiz gibi hissettim.

"Dinleyeceğini biliyorum."

"Eh, bu da bir şeydir."

"Söyleyecek bir şeyim yok."

Başımı salladım. "Önemli bir şey söylemen gerekmiyor. Geçen yıl her şey berbattı, biliyorum ve bunun için üzgünüm."

"Teşekkürler."

Yavaş yavaş evime yürüdük. Oda arkadaşlarıma önden gidip biz gelmeden pizza almalarını söylemiştim. Gabe'in aklında bir şeyler olduğu belliydi.

"Geçen gece yangın tatbikatı sırasında uyudum."

"Ciddi misin?"

"Evet."

"Bunu nasıl başardın?"

"Kulaklığımı taktım ve diğer kulağımın üstüne yattım."

"Oğlum ya..."

"Biliyorum. İyi bir şey değil tabii. Ne kadar kötü olduğunun farkında olduğumu sanmıyorum."

"Yani... ölebilirdin."

"Birilerinin dışarıda olmadığımı fark etmesini ve benim için itfaiyecileri içeri göndermelerini umardım."

"Gabe, dilbazlığın zamanı değil."

"Dilbaz filan değilim. Kendime moral vermeye çalışıyorum."

Ne söyleyeceğimi bilmez bir haldeydim.

"El feneri sonunda beni uyandırdı ve herkes içeri girerken ben yangın çıkışından çıktım."

"Şunu kontrol ettirsen iyi olur."

"Bu gerçeği kabullenme sürecindeyim."

"Aç mısın?"

"Tabii ki."

Benim sokağıma girmek üzereydik ama onun yerine sandviççinin olduğu yöne doğru yürüdük. En azından çocuğa köfteli sandviç alabilirdim.

Sipariş vermek için içeri girmeden önce beni kenara çekti.

"Her şeyi kafamda netleştirmem gerekiyor. Bazen bunalıyorum ve kafam karışıyor. Sonra hissediyorum. Çok fazla... duygu hissediyorum. Bundan nefret ediyorum."

Başımı salladım. Aynı anda çok fazla duyguya maruz kalmıştım.

"Hâlâ terapiste gidiyorum ve daha iyiye gidiyor."

"Güzel."

"Ama bugün Lea'yla yaşadıklarım berbattı. Sanki yanlış olduğunu bildiğim her şey fena halde gün yüzüne çıktı."

"Seninle bayağı konuştu."

"Söylediği hiçbir şeyi duyamadım."

"Gerçekten böyle olması gerekmiyor."

"Ben de aynı sonuca vardığımı söylediğimde bana inanmanı istiyorum."

"Güzel. Ağabeylik taslayıp olaya el koymak zorunda kalacaktım yoksa."

Beni yolundan çekti ve kapıdan içeri girdi. Ben farkına varamadan arkasından kapıyı çekip kapadı.

"Boyum seninkini geçtiğinden beri, yani ortaokuldan beri, ağabeylik taslayamıyorsun," diye mırıldandı, sırada arkasına geçtiğimde.

Bir şey söylemedim.

"Sessiz kalarak kabullendiğini farz ediyorum," dedi ciddiyetle.

Kahkahayı bastım. Küçük kardeş konusunda şansım yaver gitmişti sanırım.

Danny (Lea'nın arkadaşı)

"Kütüphanede çalışıyor!" dedim Lea'ya, sarılmak için onu kendime doğru çekerken.

"Gabe mi?" diye sordu.

"Evet." Gabe'in benim olamayacağını kabullendiğimden Lea'nın onu tavlaması için elimden geleni yapacağım. "Haydi gidip onu gizlice izleyelim."

Lea'nın koluna girdim ve kütüphaneye doğru yürüdük.

"Pek heyecanlı görünmüyorsun," dedim ön kapıdan girerken.

"Son zamanlarda onda tuhaf bir şeyler var."

"Ne kadar tuhaf?"

"İşte, bir süredir gerçekten iyiydi. Eğlenceli ve normal davranıyordu; ne zaman onu görsem konuşuyorduk ve hatta takılıyor gibiydik."

"Ama..."

"Ama onu tipi sırasında gördüm; dirseğini incittiği için kartopu oynayamıyordu. Ben de bankta onun yanına oturdum," dedi.

"Dirseğini incitti ha, ne kadar da narin," dedim elimi kalbimin üstüne koyarak.

Gülümsedi. "Onunla konuştum, bir sürü soru sordum ama cevap bile vermedi. Omuz filan silkti ama hiç konuşmadı. O evreyi aştığımızı sanıyordum, anlatabiliyor muyum?"

En anlayışlı yüz ifademi takındım.

"Neyse, söylenmekten nefret ediyorum. Yanlış bir şey yapmadı ki. Fakat Starbucks'ta bana borcunu ödediği günü unutamıyorum. Şimdiyse benimle hiç konuşmak istemiyor." Omuzları düştü. Asansörün yanında duruyorduk.

Çenesinin altına parmağımı götürüp başını kaldırdım. "Bu kadar üzülme."

Daha da abartılı bir şekilde somurttu ve elimi itti. Elini tuttum ve onu asansöre bindirdim. "O çocuğu bulacağız ve seninle konuşmasını sağlayacağız."

"Gözdağı vermiş gibi oluruz," dedi.

"Tamam, o zaman balkonda onu görebileceğimiz bir masa belirleriz ve onu uzaktan izleyebilirsin."

"Bu fikri daha çok sevdim."

Binanın ortasındaki uzun avluya bakan bir masa bulduk. Bir süre çalıştık, boş boş oturduk ve çene çaldık. Bir ara Lea aşağıya, birinci kata baktı ve dondu kaldı.

"Baksana," diye fısıldadı.

Gabe bir araba dolusu kitapla orada duruyordu. Arabayı ittikçe omuz kaslarının aldığı hali izlemekten kendimi alamadım.

"Sanırım dirseği hâlâ acıyor," dedi.

"Bir taraftan daha çok destek alıyor gibi."

Lea çenesini eline dayayıp Gabe gözden kaybolana kadar onu izledi.

"Ondan çok hoşlanıyorsun," dedim.

"Evet," dedi. "Ama bu çok aptalca. O benden bu kadar hoşlanmıyor. Birinden hoşlanıyorsan ve dondurucu soğukta onun yanında otuz dakika oturup ağzını bıçak açmıyorsa, o işte bir tuhaflık var demektir. O zaman derste de benimle konuşmasın ve beni her yerde görmezden gelsin."

Başımı onaylarcasına salladım. Haklıydı.

"Haydi gidelim buradan," dedi. "Onu takip ettiğim için kendime acıyorum."

Eşyalarımızı toplarken arkamızdaki asansörden ses geldi. Bir de kimi görelim? Gabe dışarı çıkıverdi.

Lea onu bir anlığına izledi ve Gabe de ona el salladı. Lea ona doğru adım atar gibi oldu ve sonra yavaşça başını iki yana salladı.

Bana döndü ve kolumdan tuttu. "Haydi gidelim."

Merdivenlerden aşağı koşarken ve binadan çıkarken sesimi çıkarmadım.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum dışarı çıktığımızda.

"Bilmiyorum. Sanırım artık kendime onunla eziyet etmeyi bırakmak zorundayım."

"Seninle konuşmak istediği çok belliydi."

"Belki de yine ben konuşurdum ve o da beni umursamazdı. Artık bu oyundan hoşlanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak ona baktım ve sonra onu çekiştirerek öğrenci merkezine götürdüm. "Bence senin donmuş yoğurda ihtiyacın var."

Casey (Gabe'in arkadaşı)

"Biri köpeğini öldürmüş gibi görünüyorsun," dedim kütüphanedeki vardiyasından dönen Gabe'e. Akşam yemeği için buluşmuştuk. Yemek hakkını cömertçe benimle paylaşmıştı.

Yemekhaneye doğru yol alırken, "Biri köpeğimi öldürmüş gibi hissediyorum zaten," dedi kaşlarını çatarak.

"Konuşmak ister misin?"

"Lea başka bir çocukla birlikte kütüphanedeydi," dedi, sorumun üzerinden milyon senelik sessizlik geçtikten sonra.

"Ee?"

Omuz silkti. "İşte beni gördü, ben de el salladım, sonra dönüp gitti."

"Of," dedim. Der demez pişman oldum. Gabe gibi moralimi bozmayacaktım. "Belki onu bir sonraki görüşünde çocuk hakkında bir şeyler sorabilirsin."

"Bilmiyorum. Yakın görünüyorlardı. Çocuğu çok iyi göremedim ama Lea'nın yüzünü okşadı ve ona sarıldı."

"Bu, çıktıları anlamına gelmez. Arkadaş olabilirler."

"Bilmiyorum, arkadaştan fazlasıydı bence." Yemekhane görevlisine kartını verdi ve misafir yemeği de alacağını söyledi. Kadın da kartı iki kez geçirdi.

Yemeğimizi alırken, masa seçip yemek yemeye başlarken pek konuşmadı.

"Günüm gerçekten güzel geçiyordu," dedi bıçağı tavuklu böreğine batırırken.

"Böreğe şiddet uygulamanın sebebi nedir?" diye sordum. Cevap olarak yüzünü ekşitti ama yorumumu umursamadı.

"Bugün uyandığımda keyfim yerindeydi. Başarabilirim diye düşünüyordum. Hayat mükemmel değil ve bazen berbat oluyor ama daha da kötü olabilirdi. Para kazanıyorum. Arkadaşlarım var ve bu dönem derslerim daha iyi. Yurttaki işimi bile seviyorum. Birinci sınıf öğrencilerine yardımcı olmanın bana da yardımı oluyor."

Gabe konuşurken Sam'e Gabe'in *konuştuğunu* ve anlamlı şeyler söylediğini haber vermek için mesaj atmak istedim. Gabe'in söylediklerine ne gibi bir karşılık vereceğimi bilemiyordum ama. Duygusal konularda çok kötüydüm.

"Seni tüm bu düşüncelerimle boğmak istemiyorum. Sanırım sonunda Lea'yla aramızda bir şeyler olacağını düşünüyordum. Sonra kütüphanede başka bir çocukla sarmaş dolaş takıldığını gördüm."

"Çok kötü. Elimden gelseydi bunu kesinlikle değiştirirdim."

"Evet, biliyorum. Sağ ol. Onunla aramda bir şeyler olacaksa, kendimle ilgili tüm acınası şeyleri ona söylemek zorunda kalacağımı düşünüp duruyorum."

"Acınası değil."

İç çekti. "Biliyorum. Sanırım ben böyle hissediyorum, benim zavallının teki olduğumu düşünmesini istemiyorum... Aklım o kadar karışık ki. Olanlardan ona bahsettiğimi düşünemiyorum bile."

"Belki de işe insanlara anlatmakla başlayabilirsin. Olanları başka insanlara anlatabilirsin. Belki bu konudaki hassasiyetini ortadan kaldırır."

Soran gözlerle bana baktı.

"Kızlarla tanışmak için anormallik psikolojisi dersi alıyorum da."

"O zaman kesinlikle senin sözünü dinlemeliyim."

"Duyarsızlaşmanın geçerli bir terapi türü olduğunu söylüyorum sadece."

Bana bir bezelye fırlattı.

MART

Sincap!

"Selam," dedi çocuk. "Sen geçen gün konuştuğum sincap mısın yoksa? Beni hatırlıyor musun acaba? Sincapların hafızası var mı?"

Sandviçinden biraz ekmek kırıntısı fırlattı. Haftalardır meşe palamudu yemediğim için bu kırıntılar çok leziz gelmişti. Başka yiyecekler de yemiştim ama hiçbiri ekmek kırıntısı kadar lezzetli değildi.

"Hocama kendimle ilgili bir konudan bahsetmeyi düşünüyorum." Dirseklerini dizlerine dayadı ve sonra birden geri çekti. "Dirseğimi unutup duruyorum. Genelde biraz ağrıyor ama iğneleri çıkartmak zorunda kaldığım için şu anda dirseğime baskı yapamıyorum."

Gözlerimi dikip ona baktım.

"Aslında bu kadar abartılacak bir şey değil. Kafamda bunu büyük bir sorun haline getirmiş olmamdan nefret ediyorum. İnsanlar devamlı araba kazası geçiriyor."

Banka koşup çocuğun yanına oturdum.

"Ama sanırım her zaman bu kadar çok şey kaybetmiyorlar."

Ona bakmak için kafamı çevirdim, bankın üzerine biraz daha kırıntı bıraktı.

"Ya da benim kaybettiğimden daha çok şey kaybediyorlar."

Ayağa kalktı.

"Pekâlâ, gidip Inga'yla konuşma vakti geldi. Sanırım hazırım."

Bana bakmak için geri döndü.

"Sen gerçekten de çok iyi bir dinleyicisin."

Pam (Inga'nın eşi)

Gece kapıdan içeri girerken, Inga beni hemen oturma odasına sürükledi, koltuğa oturttu ve bana bir kadeh şarap verdi.

"Bugün Gabe'le ilgili büyük bir gelişme oldu," dedi. Sesinden heyecanlı olduğu anlaşılıyordu.

"Onun terapisti olmadığının farkındasın, değil mi?" dedim.

Bana alaycı bir bakış attı.

"Sadece emin olmak istedim."

Bakışlarındaki alaycılık arttı.

"Kimseye bu kadar zaman harcadığını hatırlamıyorum."

"O kadar sevimli çocuklar ki," dedi.

Başımı salladım ve şarabımdan bir yudum aldım.

"Neyse, olanları sana anlatmak için sabırsızlanıyordum. Neredeyse seni işten arayacaktım."

Oturduğum yerde doğruldum, dinlemeye hazırdım.

"Her neyse, bugün ofis saatleri içinde beni görmeye geldi," dedi. Coşkusu o kadar ortadaydı ki bulaşıcıydı. "Bana derste iyi olup olmadığı hakkındaki düşüncemi sordu."

"Tabii sen de onun başarılı olduğunu düşünüyorsun."

"Evet. Geçen sene olanlar yüzünden branşı onaylanmamış."

"Ne olmuş?" O anda kendimi en az Inga kadar bu konuya dahil hissettim.

"Kötü bir araba kazası geçirmiş. Anlaşılan bir kulağı sağır ve dirseği paramparça olmuş."

Elimi ağzıma götürdüm. "Bu çok korkunç."

"Öyle. Daha da kötüsü bir daha asla beyzbol oynayamayacak."

"Beyzbol mu oynuyormuş?"

"Evet, bursu da varmış."

Başımı üzüntüyle iki yana salladım. Bilemiyordum ama bu işte bir adaletsizlik vardı.

"Gerçi yardım alıyormuş. Başta kalıcı işitme kaybı olmak üzere, kaza sonrası ortaya çıkan etkileri kabullenmekte sorun yaşadığı için bir terapiste gidiyormuş."

"Zavallı çocuk."

"Güzel olan şu ki konaklama masrafı olmaması için okul ona birinci sınıfların yurdunda bir görev vermiş. En azından bu da bir şey."

"Üstesinden gelmesi kolay olmasa gerek."

"Biliyorum ve bu durum pek çok şeyi açıklığa kavuşturuyor."

"Öyle. İşte, Gabe de Edebiyat bölümünde okumasının değip değmeyeceği hakkındaki görüşümü merak ediyormuş. İş olanakları ve hayattan beklentileri üzerine konuştuk. Kazadan önce beden eğitimi bölümünde okuyormuş çünkü beyzbol antrenörü olmayı çok istiyormuş, fakat bu artık onun için mümkün değil."

"Artık beyzbol oynayamayacaksa ciddi bir kaza olmalı."

"Biliyorum. Buna çok üzüldüm."

"Karar verebildi mi peki?"

"İlginç bir şey oldu. Çünkü biraz daha konuştuktan sonra bir tür danışman olabileceği üzerine düşünmeye başladı. Yurtta ilgilendiği çocukları ve bu işten gerçekten zevk aldığını anlattı. Onu bu konuda coşkulu görmek güzeldi."

"Güzel bir gün geçirmişe benziyorsun."

"Gerçekten de güzel bir gündü."

Casey (Gabe'in arkadaşı)

"Selam!" dedim, Gabe'i bahar tatilinden sonraki pazartesi günü ofislerin olduğu bir binadan çıkarken görünce. Ona yetişmek için hızlandım.

Beni duymadığını fark edince, "Selam!" diye tekrarladım ve koluna dokundum.

"Ah, selam," dedi gülümseyerek.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Ium, şey, burası terapistimin ofisi," dedi belli belirsiz bir yeri işaret ederek.

"Ya." Başka ne söylemem gerektiğini bilemediğimi hissettim. "Terapi nasıl gidiyor?"

Bir dakikalığına düşündü. "Çok iyi gidiyor."

"Güzel."

"Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Yeni park iznine ihtiyacım var ama parklar müdürlüğünün orada güzel park yeri yok. Ben de buraya yürümek zorunda kaldım, şimdi de geri dönüyorum."

Başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi. "Park müdürlüğünün orada park yeri eksikliği ha? Bazen burası çok kötü olabiliyor."

"Şimdi ne yapacaksın peki?"

Elindeki sarı Starbucks kartını gösterdi.

"Kate teyzen yine kart saçmaya mı başladı?"

"Kadın bana Starbucks hediye kartları göndermeyi seviyor. Starbucks'ın kahvesine de o kadar bayılmıyorum aslında. Bu kadar sık kahve içmeyi de sevmiyorum. Fakat sanırım yavaş yavaş hoşuma gitmeye başladı. Ayrıca Starbucks'ın hamur işlerine de bağımlı oldum sanırım."

"Haydi gidelim," dedim. Yürüyüş kısa sürdü ve çarçabuk kafeye girdik.

Siparişi verme sırası bize gelince, "Selam," dedi Gabe, tezgâhın ardındaki kıza. Yaka kartında CHARLOTTE yazıyordu. "Seni görmeyeli uzun zaman oldu."

Kız gözlerini devirdi ama gülümsedi. "Buza basıp ayağımı kırdım."

"Geçen sene trafik kazası geçirdim, dirseğim parçalandı ve artık sol kulağım duymuyor."

Kız çok şaşırdı. "Rekabet mi ediyoruz?"

Gabe kahkaha attı, ben afalladım. Onu hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Seansları boyunca terapistinin onu ilaçla tedavi edip etmediğini merak ettim. Belki de hipnotize edilmiştir ve terapisti onu kendine getirmeyi unutmuştur. İçeceklerimizi aldık ve uygun bir masaya doğru ilerledik.

Ona gün gibi soruyu sormadan önce, "Terapistimle şu duyarsızlaştırma konusunu denemeyi konuştum," dedi.

"Biliyorsun, fikir benden çıktı."

Dudağını ısırdı ve tekrar iyice düşündü. "Tamam. Şöyle olacak," dedi. "Son zamanlarda işitme kaybım üzerine çok düşündüm. Doktorum iyiye gidebileceğini söyledi. Sihirli bir şekilde geçmeyecek ama işte gencim ve düzelebilir. Diğer kulağım eksikliği kapatmaya başlayabilirmiş. Dudak okumada iyiye gideceğimi düşünüyordum ama anlaşılan daha vakit var. Onun yerine insanların dudaklarına bakmakta çok fazla zaman harcıyorum ve ilerleme kaydedemiyorum."

Başımı salladım. "Diğer tüm duyuların iyileşse ne güzel olurdu. Daredevil gibi. Koku alma duyun nasıl, Gabe'ciğim?"

"Daredevil kör, geri zekâlı."

"Yine de, olabilir bence."

"Ben de kendime bunu hatırlatıp duruyorum. Gerçi kazanın üzerinden bir sene geçti ama yine de günlük hayatımı etkiliyor. Okulu ve insanlarla konuşmayı zorlaştırıyor. Zaten insanlarla konuşma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım ama onları duyamıyorken bu imkânsız hale geliyor."

"Annenler ne düşünüyor?"

İç çekti. "En son eve gidişimde onlarla bu konuyu konuştum. İşlerin harika gitmediğini sonunda kabullenmem onları rahatlattı diye düşünüyorum."

"Ee, şimdi ne olacak?"

"Bahar tatilinde gitmek için bir odyologdan randevu aldık. Program nasıl olacak bilmiyorum ama bu da bir başlangıç."

Başımı onaylarcasına salladım. "İyi bir fikir gibi geldi."

"Çok masraflı bir şey. Bu yüzden kendimi suçlu hissediyorum. Tüm hastane masraflarımı filan ödemek için bankadan ikinci kez ipotek karşılığı para aldılar."

"Sigortaları yok mu?" diye sordum.

"Tabii ki var ama tüm bu şeylerin sigortayla bile pahalıya mal olduğu ortaya çıktı."

Konuşmaya devam etsin diye elimden geldiğince ilgili görünmeye çalışıyordum.

"Peki, işitme cihazı ne kadarmış?" diye sordum.

"Bin dolar filan, belki daha fazladır. Neye ihtiyacım olduğuna bağlı. Fakat sıradan bir işitme cihazının bana faydası olacağından emin değilim. Sesi sağır kulağından işiten kulağına aktaran başka bir işitme cihazı var."

"Bayağı araştırmışsın."

"Evet, eh, artık kütüphanede çalışıyorum. Becerilerimi geliştirmem gerektiğini düşünüyorum."

"Bunlar kulağa güzel haber gibi geliyor."

"Güzel haberler. Çok güzel. Kablosuz olanları var, zar zor görülebilen ufacık olanları var. Yine de zor, bu fikre alışmak zorundayım. İşitme cihazına ihtiyacım olduğu gerçeğine."

"Büyütülecek bir şey değil."

"Değil. Ama benim için öyle. Ben sağır bir insanım. Bir sorunum var, insanlar bunu görebiliyor ve bunu gizleyemiyorum."

"İşte bu yüzden bu konu hakkında konuşmak istemiyordun," dedim. Sonunda sersem kafama dank etmişti.

"Evet. Ben her şeyin normal olmasını istiyorum. Fakat normalleştirmeye çalıştıkça daha kötü olduğumu hissediyorum. Suçluluk duygusu hissediyorum çünkü hayattayım ve gerçekten iyiyim. Kimse ölmedi. Tekerlekli sandalyeye mahkûm değilim, kör de değilim. Biraz sağır oldum sanki ve artık beyzbol oynayamıyorum. O kadar önemli değil."

"Yine de üstesinden gelmen gereken çok şey var," dedim.

"Bunu söylediğin için teşekkürler. Bazen ben de böyle düşünüyorum ve bazen de çocukluk ettiğimi düşünüyorum. Bir başkasından bunu duymak güzel bir şey."

"Peki. Öyleyse." Bu sorunları bir bir saymaya başladım. "Elimizde inkâr, masraf, suçluluk hissi var. Başka?"

"Yok. Temel olarak bunlar var."

"Çeşitli faydalarının yanı sıra işitme cihazın olursa insanlar neden cevap vermediğinin farkında olacak biliyorsun, değil mi? Onları sürekli umursamadığını düşünmeyecekler."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Bence kesinlikle böyle düşünmelisin," dedim sandalyeme yaslanarak. "Bir sonraki konuşmanızda bu harika karamelli macchiato için Kate teyzene teşekkürlerimi ilet."

"Hay hay, iletirim."

"Peki madem, Gabe ve Casey'nin bu toplantısını sonlandırmış bulunuyorum."

Maribel (*Lea'nın oda arkadaşı*)

Kimya laboratuvarından geri döndüğümde beyaz tahtada bir not vardı. Belli ki Bianca, "Yüzünü gören cennetlik," diyordu. Eşyalarımı yatağıma fırlattım ve ne işler çevirdiğini öğrenmek için yukarı çıktım.

"Selam," dedim açık kapıya yaklaşıp kapı dikmesine vururken.

Gülümsedi ve oturup yatağın üzerinde zıplamadan önce kulaklıklarını çıkardı. "Güzel haberlerim var!"

"Neymiş?"

"Bailey bu geceki planımı sormak için bana mesaj attı."

"Evvet! Devam et."

"Ben de yalan söyleyerek arkadaşımla sinemaya gideceğim dedim."

"Neden?"

"Bilmiyorum! Paniğe kapıldım. Planım yoktu ve 'saçlarımı yıkayacağım' gibi aptalca bir şey söylemek istemedim."

Oda arkadaşının yatağına otururken, "Akıllıca," dedim.

"İşte o da eşlik etmek istediğini söyledi."

"Ama aslında sinemaya gitmiyorsun."

Kocaman gülümsedi; bu işin sonunda plana dahil olacağımdan adım gibi emindim. "Şey, sonra sakıncası yoksa bize katılabileceğini söyledi. Yani, sen de gelmek istersen sinemaya gitmeyi düşünüyorum."

"Dış kapının mandalı gibi sen ve Bailey'yle sinemaya gitmek için mi kandırıyorsun beni?"

"Arkadaşını getireceğini söyledi."

"Gabe'i mi getirir sence?" diye sordum.

"Bilmem. Kim olduğunu söylemedi. Belki de Lea'yı götürmemiz gerekir, ne dersin?"

"On dakika filan önce Danny bahar tatili için onu eve götürmeye gelmiş. Onlarla otoparkta karşılaştım."

"Çok kötü."

"Sence Gabe ondan hoşlanıyor mu?" diye sordum. Üçümüz birlikte o kadar çok vakit geçiriyorduk ki Bianca'yla ikimiz Lea'nın Gabe'e olan aşkı hakkında hiç konuşma fırsatı bulamamıştık.

"Bence ikisi de epey âşıklar ama bu konuda bir şey yapamayacak kadar da aptallar," dedi Bianca.

"Evet, sana katılıyorum," dedim. "Sinemaya nasıl gideceğiz peki?"

"Bailey beni saat sekizde alacağını söyledi."

"Peki. O zamana kadar ne yapacağız?"

"Kestirelim mi?"

"Her zaman için mükemmel bir fikir."

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Yurtlar bahar tatilinde kapalı olduğu için annemin ricası üzerine Gabe'i eve götürmem gerekiyordu. Fakat Gabe kaldığı binanın yanındaki, tatillerde de açık olan markette durmamız için ısrar etti. Canı Twix ve kök birası çekmiş.

"Neden özellikle ikisini beraber istiyorsun?" diye sordum.

"Denemeden eleştirme," diye ısrar etti.

Arkadaşım Antonio kasada çalışıyordu; geçen gün olduğumuz kalkülüs vizesi üzerine konuşmak için durdum.

"Berbattı," dedim.

"Zor bir sınavdı," dedi. Fakat dikkatini bana vermiyordu. Konuşmamız sırasında bir ara Lea içeri girmiş, fark etmemiştim bile. Arkadaşım mağazada dolaşan kardeşimi ve Lea'yı izliyordu.

"Şu ikisini izlesene," dedi.

"Neden?"

"Çünkü arada bir buraya geliyorlar, Lea bir köşeye gidiyor, Gabe başka bir köşeye. Sonra mağazanın içinde bir araya gelip ayrılarak dolaşıyor, paraboller çiziyorlar. Yeryüzündeki en tuhaf çift bu ikisi. Onlar üzerine matematik denklemleri yazmak istiyorum."

Ona en şaşkın bakışım olduğunu umduğum bir bakış attım. "Sanırım istatistik kitabınla fazla zaman geçiriyorsun."

"Hayır, gerçekten, bak. Çekim yörüngeleri bir denklem gibi."

Bir kâğıt çıkarıp grafikler çizmeye ve sayılardan oluşan uzun satırlar yazmaya başladı. Bunu yaparken bir yandan da konuşuyordu ve çok geçmeden Gabe ile Lea da onu izlemeye başladı.

Seyircileri olduğunu fark edince durdu. "Eğer paylaşmak isterseniz bir torba dolusu Twix'imiz var."

Lea ve Gabe ona boş boş baktılar.

"Siz birlikte değil misiniz?"

"Birlikte mi?" diye sordu Lea.

"Evet."

Kardeşime bir bakış attı. "Biz birlikte değiliz."

"Ama istatistiksel olarak... aranızda bir çekim varmış gibi görünüyor."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en tuhaf konuşma," dedim Antonio'ya.

"Bu bize çok sık oluyor," dedi Gabe. Ben ise onun Lea'nın önünde gerçekten konuşmuş olmasını kutlamamak için kendimi tutuyordum.

Antonio omuzlarını silkti ve Lea'nın aldıklarını kasadan geçirdi. "Doğru, işin matematiği ortada."

"Lea, canım," dedi kapıdan bir çocuk. "Dışarısı tam ana baba günü."

Lea kıkırdadı. "Ana baba günü mü? Kim var ki?"

"Çocuğunu almaya gelmiş ve park yerimde gözü olan tüm anne babalar."

"Peki," dedi Lea.

Bize gülümseyip gitti.

"Gördün, değil mi?" dedi Gabe bana.

"Evet."

"Çocuğun da ne dediğini duydun."

"Evet."

Antonio başını salladı. "Anlamıyorum. Hesaplarıma göre siz birbiriniz için yaratılmışsınız."

Danny (Lea'nın arkadaşı)

"Çok garipti," dedi Lea ikimiz birlikte arabama doğru yürürken.

"Önce konumuzla ilgilenelim," dedim. "Twix'imi getirdin mi?"

Bana bir torba uzattı.

"Sağ ol, tatlım. Ee, neler oluyordu orada?"

"Markette çalışan çocuk, bana ve Gabe'e izlediğimiz yörüngeleri çizerek aramızdaki çekim düzeyini tahmin edebileceğini ve alışveriş yaparken bir parabol oluşturduğumuzu söyledi."

Ona bakakaldım.

"Biliyorum," dedi.

"İlginç," dedim. "Bu teorinin elle tutulur bir yanı var mı merak ediyorum. Matematik ve aşkı buluşturan bir kişisel gelişim kitabı yazsak milyonlar kazanabiliriz sanki."

"Evet, Danny. Orada olanlardan çıkarmamız gereken şey tam da bu zaten."

Kaldırımdan uzaklaştık ve Lea iç geçirip telefonuna baktı.

"Harika, Maribel ve Bianca bu akşam Gabe'in arkadaşlarıyla dışarı çıkıyormuş. Ne konuşacaklarını çok iyi tahmin edebiliyorum."

Fikrimi belli etmediğimi umarak bir ses çıkardım.

Lea gözlerini devirdi. "Ya Gabe de orada olursa? Benim hakkımda konuşmamaları için onlara yemin ettirmeliyim." Telefonunda hızlı hızlı bir şeyler yazdı.

"Belki de şey yapmanın faydası olur..."

"Bilmiyorum. Bıktım artık. Devamlı utanmaktan gerçekten bıktım. Uğraşıp hiçbir yere varamamaktan da."

"En azından uğraşıyorsun," dedim. Ne yazık ki ona verecek hiçbir tavsiyem yoktu. Tavsiye vermeyi çok seviyordum ve bu durum bana kendimi tamamen işe yaramaz hissettiriyordu.

"Off," diye homurdanıp yüzünü elleriyle kapadı. "Ben ne zaman bu kadar bencil biri oldum?"

"Emin ol, hiç bencil değilsin. Harika birisin. Herkes seni seviyor. Arkadaşların da öyle. Ve Gabe'in arkadaşlarıyla senin hakkında konuşurlarsa kötü hiçbir şey söylemezler."

"Biliyorum, biliyorum. Haklısın." Telefonunu bardaklığa koydu.

"Aferin."

Casey (Gabe'in arkadaşı)

"Yani Gabe doğrudan gelmeyeceğini söyledi, öyle mi?" diye sordu Bailey, ikimiz birlikte arabayla kampüsün içinden geçerken.

"Evet, ona mesaj attım. Sam'in onu bahar tatili için alıp eve götürmek üzere yola çıktığını bildiğim halde. Lea'yla takılma fikri belki onu bu gece kalmaya ikna etmek için yeterli olur diye düşündüm."

"Peki Bianca ve arkadaşıyla çıktığımızı ona söyledin mi?"

"Evet."

"Peki Bianca'nın arkadaşının Lea olabileceğini?"

"Eee, asla Lea olamayacağını çünkü onun erkek arkadaşıyla kampüste dolaştığını söyledi."

"Lea'nın bir erkek arkadaşı olduğundan emin miyiz?"

"Kendinden emin gibiydi," dedim. "Yarın odyologla randevusu var..."

"Kulağıyla filan mı ilgili?"

"Evet."

"Ha, tamam, iyi o zaman."

"Ayrıca o konudan emin olana kadar Lea'yla ilgili bir şey yapmak da istemiyor ve bu da iyi. Ama onu yine o çocukla gördüğü için canı pek sıkkındı."

Yurdun önüne park ettiğimizde Bianca ile Maribel dışarıda bekliyorlardı. Onlar arabaya binmeden Bailey'ye döndüm.

"Gabe ve Lea'dan bahsetmemeye çalışsak gerçekten iyi olur."

"Pekâlâ. Elimden geleni yapacağım." Kızlar arka koltuğa geçtiler.

"Merhaba, hanımlar," dedim.

Selamlaşıp bir iki lafladıktan sonra hepimize bir saat gibi gelen ama aslında en fazla üç dakika süren bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ," dedi Bailey, kırmızı ışıkta durduğumuzda dönüp arka koltuğa bakarak. "Hepimizin bilip de konuşmadığı o konuya gelelim."

"Bailey," dedim, teyzeme saçının cart turuncu olduğunu söylediğimde annemin sesinde beliren o uyarı tonunu verebildiğimi umarak.

"Lea ve Gabe. Nedir ikisinin olayı?"

"Bunu konuşmalı mıyız emin değilim..." dedim.

Fakat Maribel yine de konuşmaya başladı. "Ne kadar şey söylememiz gerektiğini bilmiyorum ama o ikisinin kendilerine çekidüzen vermesi gerekiyor. Yani etraflarındaki herkes bunu görürken onlar nasıl göremez?

"Kafeteryadaki garsonu biliyor musunuz?" dedi Bianca.

"Maxine mi?" diye sordum.

"Evet. Onlara bayılıyor. Geçen gün oradaydık ve Lea'ya, 'Senin delikanlı nasıl?' diye sordu."

"Evet, Gabe'e de aynısını yapıyor," dedi Bailey. "Yalnız ona Lea'dan bahsederken 'sevdiceğin' diyor."

"Çin restoranı kuryesiyle olanları duydunuz mu?" diye sordu Maribel.

"Ah, tabii. Kelimesi kelimesine hem de."

"Lea'nın erkek arkadaşı var mı?" diye sordu Bailey.

"Hımm, hayır."

"Gabe onu bazen bir çocukla gördüğünü söylüyor."

Kızlar birbirlerine baktılar. "Danny'yi kastediyorsunuz herhalde," dedi Maribel.

Bailey ve ben omuz silktik. "Adını bilmiyoruz," dedim dikiz aynasına bir bakış atarak.

"Danny onun liseden arkadaşı," dedi Maribel.

"Kendisi bir erkek ve Lea'nın arkadaşı, ama *kesinlikle* onun erkek arkadaşı değil," diye ekledi Bianca.

"Bahsettiği çocuk o olabilir," dedi Bailey.

"Peki ne yapacağız?" diye sordu Bianca asıl konuya gelerek.

"Gabe'in..." deyip duraksadım ve Bailey ile bakıştık. "Sorunları var. Ve bunları gerçekten Lea'ya kendisinin anlatması lazım."

"Lea'nın sorunları yok ama dünyadaki diğer herkes gibi bir sürü güvensizliği, takıntısı ve çekincesi var," dedi Maribel. "Ayrıca Gabe'le işinin bittiğini söylüyor. Çünkü devamlı uğraşıp durduğu halde onun kendisine ilerlemesini sağlayacak bir şey vermediğini hissediyor. Özellikle de son zamanlarda."

"Sanırım yapabileceğimiz çok fazla bir şey yok," dedi Bailey.

"Yüzlerini birbirine yapıştırıp onları öpüşmeye zorlamak dışında," dedi Bianca.

Ona bakarak ciddiyetle başımı iki yana salladım ve Maribel de aynısını yaptı.

"Bence iyi bir fikir," dedi Bailey, Maribel ile benim ona katılmadığımızın farkında olmayarak.

"Gerçi şöyle bir şey var," dedi Maribel. "Lea bizden açıkça bu konudan size söz etmememizi istedi."

"Tamam, kimseye bir şey söylemeyiz. Sam'e bile." Bailey'nin dinlemediği çok belliydi, o yüzden koluna dokunarak, "Bu konuşmadan Sam'e bahsetmeyeceğiz, anlaşıldı mı?" dedim.

"Ha? Yoo. Sam zaten tüm hafta evde kalıyor."

Maribel başını öne doğru salladı. "Sanırım planımız onları doğru yönde cesaretlendirmek olmalı. Onları teşvik etmeliyiz," dedi.

"Yollarından sapmamalarını sağlamalıyız," dedim.

Bailey ile Bianca dikiz aynasından birbirlerine çeşitli suratlar yapıyorlardı ve bu son söylediğimizi hiç dinlemediklerini hissettim.

"Bianca'nın dudak büzmesinden bize katıldığını anlıyorum," dedim.

Maribel omuz silkti. "Ben de hep öyle yapıyorum."

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Bahar tatilinden sonra ikimiz beraber okula dönerken Gabe rahatlamış, hatta mutlu görünüyordu.

"Keyfin yerinde," dedim.

"Öyle. İşitme cihazı konusunda içim gerçekten çok rahatladı, henüz ortada bir şey olmasa da."

"Peki, nasıl olacak?"

Omuz silkti. "Önce hangi çeşidin bana uygun olduğuna karar vermem lazım. Sonra da taktırmaya gideceğim."

"Lea'yla ilgili planın ne?" diye sordum. "Artık kendi derdinle başa çıktığına göre belki de bir plan yapmanın vakti gelmiştir."

"Plan falan yok."

"Ciddi misin?"

"Şimdilik sadece şu işitme konusuna odaklanmak istiyorum," dedi bana bakmadan. Mırıldanarak radyoya eşlik ediyor, ilgisiz görünmeye çalışıyordu. "Zaten onun benden hoşlanması mümkün değil."

"Belki de karşısında konuşmadığın için senin ondan hoşlanmadığını düşünüyordur."

"Belki de bir erkek arkadaşı vardır ve tüm bunları konuşmak anlamsızdır."

"Belki de sen kızın yanında olduğun anların hiçbirinde ona en ufak bir ilgi göstermemişsindir ve bu yüzden gidip kendisiyle konuşmaktan kaçınmayan bir erkek arkadaş bulduğu için onu suçlayamayız."

Başını çevirip ayaklarıma baktı. "Ne diyeceğimi bilmedikten sonra ne önemi var?"

"Önemli olan... ondan hoşlanıyor olman," dedim. "Önemli olan devamlı ondan söz ediyor olman ve onun yanında olmak istemen. O yüzden ne diyeceğini düşün ve konuş onunla."

"Tabii, o kadar kolaydı çünkü."

"Pekâlâ, şöyle yapsan... Başka bir kızla konuşarak alıştırma yapsan? Aslında hoşlanmadığın ama tanıdığın bir kızla?"

"Bilmiyorum. Ne diye uğraşacağım ki?"

"Alıştırma olsun diye, aptal. Dinlemiyor musun beni?"

Bana imalı bir bakış attı.

"İyi. Biliyorum, bazen duymuyorsun falan filan... Ama ben ciddiyim, Gabe, başka bir kızla konuşmaya çalış. Belki özgüvenin biraz yerine gelir."

"Fazla seçeneğim yok," dedi. Aklından kendisiyle bir arada bulunmak isteyebilecek kızların listesini tarıyormuş gibi yüzü düşünceli bir ifadeye büründü.

"O zaman bundan sonra katıldığımız ilk partide biriyle konuş."

"Yani, bu pek..."

"Ya da yaratıcı yazarlık dersindeki diğer kıza ne dersin? Şu garip ve sinir bozucu görünen kız?"

"Hillary mi?"

"Evet. Onunla konuşmayı dene."

"Hımm, biliyor musun, aslında bu işe yarayabilir," dedi başını sallayarak. "Bu pek güzel tavsiye ile Casey'nin duyarsızlaştırma hakkında söylediği tüm o şeylerin arasında sanırım siz geri zekâlılar sonunda dişe dokunur bir şeyler yapmaya başladınız."

"Böyle konuşmaya devam edersen inip yürüyerek gidersin."

"Anneme söylerim."

NİSAN

Hillary (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Gabe ve Lea son zamanlarda pek konuşmuyorlar. Neredeyse bahar tatilinden beri. Yarıyıl başlangıcında aralarında önlenemez bir çekim vardı ama onları en son aptal televizyon dizilerinden alıntılar yapıp bunlarla ilgili kendi aralarında yaptıkları esprilere gülerken görmemin üzerinden en az iki üç hafta geçti. Artık yan yana bile oturmuyorlar. Fena halde kavga ettiklerine bahse girerim.

Bunun araya girmem için bir fırsat olduğunu biliyordum. Saçımı ve makyajımı kontrol edip biraz daha dudak parlatıcısı sürecek, Inga'nın susmasını bekleyip hamlemi yapacaktım. Basit bir başlangıç yapmayı düşünüyordum. Onu korkutup kaçırmak istemiyordum. Biraz utangaç bir çocuktu.

"Selam, Gabe," dedim saçımın bir tutamını kıvırarak.

"Selam," dedi. Ona bir el bile sallamadan giden Lea'ya bakıyordu. Ben de Lea uzaklaşırken arkasından bakıp, "Dikkat et de çıkarken kapı kıçına çarpmasın," diye geçirdim içimden.

"Ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi defterini kapayarak.

"Yiyecek bir şeyler almak için öğrenci merkezine gidecektim." Bana bakışı, dudaklarımın hareketini dikkatle izleyişi hoşuma gidiyordu. Berry Bloom renkli dudak parlatıcısı sayesinde olmalıydı. Öyle baştan çıkarıcıydı ki Gabe bile gücüne karşı koyamıyordu.

"Ha, peki. Ben de, ıı, oraya gidiyordum zaten," dedi.

"Harika." Çok tatlıydı.

Merdivenleri çıkarken onunla konuşmaya çalıştım ama bana cevap vermedi. Dışarı çıktığımızda final ödevi için ne çalıştığını sordum. Ama sıkıcı bir cevap verdi. Ben de yeni bir konu açmayı denedim.

"Bahar tatilinde ne yaptın?"

"Hiçbir şey. Çalıştım, ağabeyim ve bazı arkadaşlarımızla bir gece Atlantic City'ye gittik."

"Çok kötü olmalı," dedim.

"Aslında eğlenceli sayılırdı," dedi.

"Ha, güzel, iyi o zaman. Ben Negril'e gittim. Bir ara mutlaka Jamaika'ya gitmelisin."

"Pek bana göre değil," dedi.

Konuyu kapadım çünkü anlamayan biriyle konuşması sıkıcı bir konuydu. "Seneye mezun oluyor musun?" diye sordum.

Öğrenci merkezine girmek üzereydik ve hâlâ dudaklarımdan gözlerini alamadığını fark ettim. Keşke biraz daha dudak parlatıcısı

sürmek için bir saniyem olsaydı. Çok konuştuğum için parlatıcımın uçup gittiğini hissediyordum. Bir fırsatını bulup lavaboya filan gitmeliydim.

"Şey, hayır. Aslında ders kredisi bakımından hâlâ ikinci yılımda sayılırım. İkinci yılımın çoğunu kaçırdım çünkü..." İlgimi kaybettim. Pek merak uyandıran bir anlatıcı sayılmazdı. Beyzbol bursunu kaybetmekle ilgili bir şeyler söylediği sırada tekrar onu dinlemeye başladım.

Salatamın parasını ödemeyi bile teklif etmedi. Hayal kırıklığına uğradım. Ama tatlı çocuktu, o yüzden şimdilik bunu görmezden gelecektim.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

"Lea," diye fısıldadım telefonuma.

"Maribel?"

"Gabe tam şu anda, öğrenci merkezinde Dalgakıran Diyarı'nın Sürtük Kraliçesi Hillary'yle yemek yiyor!"

"HAYIR!"

"EVET!"

"Lanet olsun."

"Aynen."

"Bunu neden yapıyor ki? Ondan hoşlanmasına imkân yok. Çok yavan bir kız."

"Yavan, harika bir kelime."

"Değil mi?"

"Kesinlikle."

"Pekâlâ, ne oluyor aralarında?"

"Hım, bekle, bakayım fark edilmeden biraz daha yaklaşabilecek miyim..."

"Renk verme, Mar. Seni görmese iyi olur."

Masaların arasından ve köşelerin ardından bakarak öğrenci merkezinin yemekhane alanı boyunca gizli gizli ilerledim ve şüphe uyandırmamak için elimden geleni yaptım. Gözetlemek için iyi bir nokta bulduğumda nefes nefese kaldığımı fark edip biraz şaşırdım. Egzersiz yapmaya başlamam gerekiyordu.

"Tamam, şimdi tam köşede sayılırım ve orayı görebiliyorum. Görünüşe bakılırsa Hillary konuşuyor ve Gabe hiçbir şey söylemiyor."

"Evet, tam Gabe'e göre bir davranış," dedi Lea, sevgisi sesinden anlaşılıyordu.

"Şimdi Hillary'nin eline dokundu!"

"Ne? Hayır!" dedi Lea. "Mümkün değil. İnanmıyorum."

"Gerçekten dokundu."

"Bu çok kötü, Mar," dedi Lea. "Şimdi ne oluyor?"

"Hillary gülüyor ve Gabe de gülümsüyor. İkisi de yemek yiyor sanırım. Aman Tanrım, ayağıyla Gabe'in ayağına dokunuyor."

"Doğru çifte baktığından emin misin?"

"Evet, aptal değilim."

"Neden böyle hissediyorum? Onu unutmaya çalıştığımı sanıyordum."

"Bilmiyorum," dedim ona dürüstçe.

"Bu korkunç bir şey, Maribel. Kendimi çok kötü hissediyorum. Onun resmen ellerimden kayıp gitmesine izin verdiğime inanamıyorum." Lea'nın yerine derin bir iç çektim.

"Belki de benden hoşlanmıyordur. Öyle olmalı. Eminim, tüm işaretleri yanlış okuyordum. Benimle konuşmasının tek nedeni ödevimi kopyalamak istemesi filan olmalı."

"Yaratıcı yazarlık ödevini nasıl kopyalasın ki?"

"Bilmiyorum. Duygularım kontrolden çıkıyor. Böyle bir zamanda mantıklı olmam beklenemez herhalde!"

"Belki de yanlarına gidip konuşmalarını bölmeli ve nasıl tepki verdiğini görmeliyim, ha?"

"Evet, telefonu da kapama ki dinleyebileyim."

"İşte arkadaşlığın gerçek anlamı," dedim ona.

"Teşekkür ederim, Maribel. Benim için yaptığın bu iyiliği ve casusluğu yıllarca unutmayacağım."

Masalarına gittiğimde hoparlörün onlara dönük olmasını sağlayacak şekilde telefonumu elimde tuttum ama bunu yaparken hoparlörü onlara tutmaya çalıştığımı belli etmedim.

"Selam, Gabe," dedim yaklaşırken.

"Selam, Maribel," dedi.

"Nasıl gidiyor?"

"Gayet iyi," dedi olabildiğince masum bir gülümsemeyle. "Hillary'yi tanıyor musun?"

Hillary'ye baktım ve o da bana dünyada görülmüş en sahte gülümsemeyle baktı.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?"

"Gabe'e birlikte öğle yemeğine çıkmayı teklif ettim, o da kabul etti," diyerek eline dokundu. YİNE.

Gabe ise pek heyecanlı görünmüyordu.

"Evet. Zaten buraya geliyordum," dedi.

"Ama bence bunu bir ara mutlaka tekrar yapmalıyız," dedi Hillary.

Kendimi çok garip hissetmeye başladım ve Gabe biraz ürkmüş görünüyordu.

"Aslında, yemeğim bitti," dedi birden ayağa kalkarak. "Sen nereye gidiyorsun, Maribel?"

"Mmm," dedim kaşlarımı kaldırıp Gabe'e yardım edip etmemek arasında karar vermeye çalışarak. Ama aynı zamanda Lea'dan da bir şekilde kurtulmam gerektiğini biliyordum. Telefonumda "kapat"a bastım ve Lea'nın beni anlayacağını umdum. "Eve gidiyordum." Gabe bana gülümseyip eşyalarını topladı.

"Güzel, ben de seninle çıkayım," dedikten sonra Hillary'ye, "Görüşürüz," dedi.

Hillary olanlara inanamayarak başını sallıyor, tiz sesiyle ancak, "Iıı, ııı," deyip duruyordu.

"Özür dilerim," dedi ikimiz öğrenci merkezinden çıkarken. "Onunla bir on saniye daha duramazdım."

"Olsun, kullanılmak benim için sorun değil."

Gülümsedi. "Lea seninle mi?"

"Evde."

Başını salladı. "Pekâlâ, ben işe gideyim, oradan kurtulmama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Tabii, ne demek," dedim. "Her zaman."

Giderken arkasından baktım ve Lea'dan dört cevapsız aramamın olduğunu fark ettim. Telefonumun sessizde olması iyi oldu, yoksa bu çok şüphe uyandırırdı. Lea'yı geri aradım.

"Son üç dakikada beni dört kez arayacak zamanı nasıl buldun?"

"Neler oluyor? Dayanamıyorum!"

"Her şey yolunda, tatlım," dedim. "Sürtük kraliçeden kurtulmak için benim varlığımdan yararlandı. Şimdi de işe gitti."

"Yine de bundan hoşlanmadım," dedi.

"Yemin ederim, sorun yok."

"Peki, anladım, sağ ol."

"Yine seni sordu," dedim ona.

"İlginç," dedi.

"Değil mi?"

"Arkamdan hep beni sorup benimle yüz yüze gelince konuşmaması ilginç. Sonra Hillary'yle buluşması da."

"Bu kadar öfkelenen biri değildin gerçekten."

İç çekti. "Biliyorum, biliyorum. Bu kadar üzüldüğüm için kendime kızıyorum. Böyle dönüp dolaşıp aynı yere gelmekten bıktım. Çok da utanıyorum."

"Neden utanıyorsun? Sen utanılacak hiçbir şey yapmadın. Bir çocuktan hoşlanıyorsun, normal bu," dedim.

"Sanırım onu unutmaya odaklanmalıyım. Bu duygusal iniş çıkışlar bana göre değil."

"Anlıyorum. Yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Bir tür program uygulayacağız. On iki kolay adımda Gabe'i unutmak."

"Sağ ol, Maribel. Harikasın."

"Biliyorum. Az sonra evde olacağım."

"Ben de rehabilitasyon programı üzerinde çalışmaya başlarım."

Charlotte (Barista)

"Lea geldi," diye fısıldadım Keith'e, o içeri girerken.

"Evet!" dedi. "Onu çoktandır görmüyordum."

Lea hızlıca sıraya girdi, buzlu bir mocha söyledi ve her zamanki yeri olan pencere kenarındaki köşeye geçti. Dakikalar sonra, Gabe göründü. Zamanlaması harikaydı.

"Sanki onu takip ediyor," diye mırıldandım Keith'e.

"Cidden. Zamanlaması acayip."

Gabe kapıdan içeri adımını attı, Lea'yı aradığı belliydi. Onu gördü ama o Gabe'i hemen görmedi. Kulaklıkları takılıydı, o yüzden hiçbir şeyin farkında olmaması normaldi.

Gabe sıraya girip her zamanki büyük boy kahvesini söyledi. Ben seçenekleri sunmadan, "Pike Place," diye ekleyerek gülümsedi.

"Bugün neşeli görünüyorsun," dedim. Aslında söylemek istememiştim, gerçekten. Artık kendime engel olamıyordum.

Utanarak gülümsedi. "İşler iyiye gidiyor," dedi omuz silkerek.

İkisi de iyi insanlar ama yollarını kaybetmişler ve belli ki normal bir ilişkiye başlamakta sorun yaşıyorlar. Yine de buraya devamlı uğrayan diğer birçok insana göre nazik ve tatlılar.

Kahve siparişlerini fazla ciddiye alan insanlardan çok daha iyiler. Öylelerinin, içecekleri kahvenin miktarı konusunda bile bir türlü kurtulamadıkları duygusal sorunları oluyor.

Gabe'e kırılan ayağımdan bahsettiğimde bana ne kadar iyi davrandığını ise söylememe bile gerek yok. Ayrıca geçirdiği araba kazasıyla ilgili bana anlattıkları, onu daha da çok sevmemi sağladı. Çünkü bunu benimle paylaşmak zorunda değildi, *istediği* için paylaştı.

Ona kahvesini verdim, gidip süt ve şeker ekledi. Bu sırada hep Lea'yı gözlüyordu. Birkaç defa iyice yutkundu ve sonra kulağına dokundu. Sanırım ona baktığımı hissedebiliyordu çünkü dönüp bana gülümsedi. Başparmaklarımı kaldırarak ona destek verdim.

"Keith," dedim. "Sanırım bir şeyler olmak üzere."

Keith, chai latte hazırladığı yerden başını kaldırıp köşeye baktı. Şu sıkıcı asansör müziğini kısmayı çok istiyordum ama müşterilerle ilgilenmeye devam etmem gerekiyordu. Neredeyse olan biteni duyabilmek için yaşlı bir kadına çenesini kapamasını söyleyecektim.

Gabe, Lea'nın masasına doğru yürüdü ama kız hâlâ kulaklıkları takılı olduğu için onu fark etmedi. Gabe onun omzuna dokunduğunda başını kaldırıp baktı.

"Hanımefendi?" dedi sıranın önündeki adam. Ona sessiz olmasını işaret ettim. Orada olan biteni duymak için sadece iki saniyeye ihtiyacım vardı. Keith süt doldurmayı bırakmış ve yemin ederim Starbucks'ın ses sistemi bile nefesini tutmuştu.

Sanırım Gabe ona merhaba dedi ve o da karşılık verdi. Çocuk, kızın karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti ve kız da sanki davetten çok teslim olmayı andıran bir hareket yaptı. Bu iyiye işaret değildi.

"Tabii, buyur," dediğini duydum Lea'nın. Sesi yüksekti. Gabe'in o iyi niyetli ricasına karşılık fazla duygu yüklüydü. Sonra Lea kitaplarını kapayıp çantasına attı ve gitti. Gabe'in şoka uğradığı çok belliydi.

Keith'e baktığımda o da neredeyse benim kadar üzgün görünüyordu.

"Pekâlâ, ne istersiniz?" diye sordum yaşlı adama.

"Biraz hizmet!" dedi kızgınlıkla.

Adama kahvesini verdim ve sonra Keith'e, gidip Gabe'le konuşacağımı işaret ettim. O anda sırada kimse yoktu ve umuyordum ki ben gelene kadar da öyle kalacaktı. Bu işe karıştığıma gerçekten inanamıyordum ama çocuk o kadar üzgün görünüyordu ki ona en azından iyi olup olmadığını sormam gerektiğini hissediyordum.

Masasına yaklaştım, bu sırada masaları siliyormuş gibi görünmek için elime bir bez aldım. Ona baktığımı gördüğü anda, "İyi misin?" diye sordum.

"Neyi yanlış yaptım bilmiyorum."

"Belki de fazla bekledin?"

Tırnağını ısırırken bana bakarak başını salladı.

"Üzgünüm," dedim içtenlikle.

"Teşekkür ederim. Burada oturup darmadağın olmuş egomun parçalarını toplayacağım."

"Bir dilim bedava cheesecake iyi gelir mi?"

"Bedava cheesecake muhtemelen her şeye iyi gelir."

"Hemencecik dönüyorum."

Bu konuya karıştığım için kendimden nefret ediyordum. "Hemencecik" kelimesini söylediğim için de.

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Gabe ve Bailey partinin başlamasından saatler önce geldiler.

"Yemek ve içki lazım, haydi," dedi Gabe selamlaşma niyetine.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim.

"Gabe'in kafası bozuk," dedi Bailey. "Takma sen onu."

"Ne oldu?" diye sordum ona dönerek.

"Kafam bozuk değil, karışık ve biraz üzgünüm," dedi Bailey'ye. Ama benim sorumu tamamen duymazdan geldi.

"Gabe'in nesi var?" diye sordum Bailey'ye.

"Haydi, gel," dedi. "Yemek ve içki alırken sana anlatırım."

"Gidip Casey'yi bulayım. Sanırım arabayı o kullanacak."

Dördümüz benim arabama bindik, Gabe somurtarak arka koltuğa oturdu ve McDonald's'ın arabaya servis bölümüne geldik. Bailey bizi olan biten her şey hakkında bilgilendirdi. Casey arabayı park etti ve ben yemeği dağıtmaya başladım.

"Demek Gabe bu akşamki partiden Lea'ya söz edecek kişinin kendisi olması gerektiğine karar verdi. Ama onu her gördüğünde tereddüt etti ve korkak tavuk gibi kaçtı."

"Kaçmıyordum," diye homurdandı. "Sınıfta, Hillary'nin önünde söylemek istemedim ve evet, pekâlâ, bir öncekinde kaçtım. Ama yine o çocukla birlikteydi!"

"Tamam. Bir kere kaçtı. Sonra onu dün Starbucks'ta görüp cesaretini topladı, biraz oyalandı ve tüm baristalar arkasından tezahürat yaptı..."

"Hikâyeyi tamamen yanlış anlatıyorsun," dedi Gabe.

"Peki," dedi Bailey. "Sen anlat."

Gabe, Big Mac'inden kocaman bir ısırık alıp öne doğru kaydı. "Oradaki baristaları devamlı görüyorum ve genelde gayet iyiler, arada bir gıcıklık yapan bir tanesi hariç. Ama dün o bile iyi davranıyordu. Neşeli göründüğümü söyledi. Öyleydim de. Hava ısınmıştı ve Dış Siyaset makalemden A almıştım. Lea'yı görmeyi umarak Starbucks'a gitmiştim ve şansıma oradaydı."

"Tamam," dedim. Casey de başını salladı.

"Ona yaklaştım, kulaklıkları takılıydı, ben de omzuna dokundum. Kulaklıklarını çıkardı. Merhaba, dedim. O da merhaba dedi."

"Buraya kadar iyi gibi."

"Evet, sonra masada oturabilir miyim diye sordum ve o da, 'Tabii, buyur,' dedi. Sonra kalktı ve gitti."

"Öylece gitti mi?"

"Öylece," dedi Gabe.

"Bu pek Lea'nın yapacağı bir şeye benzemiyor."

"Biliyorum. Ama şu bazen gıcık olan barista Charlotte bile benim için o kadar üzüldü ki bana bir dilim bedava cheesecake verdi."

"Tebrikler."

"Bu da olayın tek iyi tarafı," dedi omuz silkerek.

"Ne yapacaksın?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi.

"Daha dün hoşlandığı kız tarafından reddedilmiş biri için pek neşeli görünüyorsun. Yani önceki somurtkanlığını bir kenara koyarsak."

"Eh, artık işitme cihazım var." Bana kulağını göstermek için döndü.

"Aa, evet, annem söylemişti," dedim.

Sonra Gabe dönüp kulağını diğerlerine gösterdi.

"Neredeyse görünmüyor," dedi Bailey.

"Ben bir şey göremiyorum," dedi Casey gözlerini kısarak.

Gabe küçük plastik parçasını kulağından çıkardı ve şaşkınlık içinde cihazı inceledik.

"Geçen hafta ölçü alındıktan sonra bana postayla gönderdiler. Bugün elime ulaştı." Cihazı kulağına geri taktı. "Hâlâ bundan

bahsetmekten hoşlanmıyorum ama duyabilmek gerçekten moralimi yükseltti."

"Evet, orası pek şaşırtıcı değil," dedim.

"Bana bak, istersem bir buçuk sene boyunca oturup duyabilmenin ne kadar güzel olduğundan bahsederim, bu benim hakkım," dedi, ama gülümsüyordu.

İçki dükkânına girdik; bu sırada hâlâ Gabe için bir çözüm bulmaya çalışıyorduk.

"En azından bu gece duyabileceksin," dedim, votka bölümünde onun yanına yaklaşarak.

"Sanırım faydası olacak."

Bailey, Gabe ile bana yaklaştı. "Bianca'yla konuşup onun Lea'yla konuşmasını sağlayabilirim," dedi.

"Biliyorum, teşekkür ederim ama sanırım bunun çaresine kendim bakmalıyım."

Bailey onaylarcasına başını salladı. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Ardından hep beraber benim evime döndük ve odamızda takıldık.

Parti başladığında hepimiz iyice sarhoş olmuştuk. Lea ve arkadaşları geldiğinde oda etrafımda dönüyordu. Kızlar bodruma indi ve biz de peşlerinden gittik. Bailey ile Bianca neredeyse anında ortadan kaybolup kuytu bir köşe buldular.

Gabe, odanın diğer ucundaki Lea'ya bakararak, "Ona bakınca... kendimi kaybedecek gibi oluyorum," dedi bana ve Casey'ye. "Bağırmak istiyorum."

"Bağırmak pek sana göre değil," dedi Casey.

"Sakin ol, oğlum. Ona bağırmana gerek yok," dedim.

Birasından bir yudum aldı. "Neden bir senedir bu aptal, boktan oyunu planlıyoruz?"

"Enerjini odakla, öfkeni dizginle," dedi Casey. "Gerçekten sarhoş ve kavgacı biri gibi mi davranıyorsun? Sana hiç yakışmıyor."

"Sadece anlamak istiyorum." Lea'ya bakmaya devam etti. Sonunda o da Gabe'e bakıp kaşlarını kaldırdı. Bu da Gabe'in bütün düşüncelerini dışavurması için bir işaret oldu.

Maribel (Lea'nın oda arkadaşı)

"Hey, Lea," dedi arkamdan bir ses. Lea'nın ağzı açık kaldı, o yüzden ben de dönüp baktığımda Gabe'i görünce çok şaşırmadım. Tüm bunların er ya da geç nihayete ereceği belliydi. Bunun bu gece olabileceğini düşündüm. Biraz da bu gece olmasını umuyordum.

"Erkek arkadaşın bu gece nerede?" diye sordu Gabe.

"Benim erkek arkadaşım yok," dedi Lea yüzünde hafif bir iğrenme ifadesiyle.

Gelmeden önce bayağı içmiştik. Lea'yı buraya gelmeye ikna etmek de epey zor olmuştu. Gabe'le işinin bittiğini ve onunla oyunlar oynamaktan bıktığını söylemişti. Fakat Bianca gelip Bailey'yle takılmayı çok istiyordu. Sonra Lea'yı sarhoş ettik ve o da Gabe'i görmesi gerektiğine karar verdi, sırf onu unuttuğunu kendine kanıtlamak için.

Şimdi onun yüzüne bakınca Gabe'i kesinlikle unutamadığından emindim.

"Öyle mi? Seni kampüste devamlı birlikte gördüğüm o çocuk kim? Şu uzun, zayıf, gözlüklü çocuk?" diye sordu Gabe. Sarhoş

olduğu çok belliydi ama Gabe'in sarhoşluğu tehditkâr bir sarhoşluk değildi. Elini, kolunu kontrol edemeyen uzun, sıska bir kukla gibiydi.

"Arkadaşım Danny mi?" diye sordu Lea, hâlâ şaşkın görünüyordu. Sonra Lea öfkesini tamamen serbest bırakıp parmağıyla Gabe'in göğsünü dürterek onu duvara kadar itti. "Konuşması gereken sensin!"

Gabe'in gözleri büyüdü.

"Sen ve senin şu ayak oyunları yapan flörtün, Dalgakıran Diyarı'nın Sürtük Kraliçesi Hillary."

Gabe dehşet içindeydi. Onu korumam gerektiğini hissediyordum ama tüm bu olanlarda Lea'nın tarafında olmam gerektiğinden emindim. Casey ve Sam'in benim yanımda durmak üzere geldiklerini gördüm.

"Hey," dedim ağzımın kenarıyla. "Sizce bunun için endişelenmeli miyiz?"

"Sanırım kendi aralarında hallederler," dedi Casey.

"Evet, Gabe oldukça kararlı görünüyordu," diye ekledi Sam.

"Sonunda," dedim.

Gabe bize baktı. "Sizi duyabiliyorum, haberiniz olsun."

"Aa, artık her şeyi duyabiliyorsun!" dedi Lea.

"Evet. İşitme cihazım var," dedi Gabe ona, gururla başını yukarı kaldırarak.

"Aferin sana!" dedi Lea ellerini havaya kaldırarak. "Bana tüm bu şeyleri çok daha önceden anlatabilirdin, o zaman ben de bunca zaman tüm bu şeyler hakkında meraklanmazdım ve belki bir şeyler yapıyor olabilirdik."

"Ne kadar çok 'şey' dedi," diye fısıldadı Casey.

"Ben de sizi duyabiliyorum," dedi Lea, hızla dönüp öfke dolu gözlerle Casey'ye baktı.

Casey teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

"Biliyor musun," dedi Gabe, "dün sana nazik davranmaya çalışıyordum. Seni bu partiye davet edecektim ama sen beni tamamen umursamazlıktan geldin."

"Seninle konuşmak istemedim," dedi Lea sesini kontrol ederek.

"Ama neden? Ne yaptım ki?"

"Bilmem, arkadaşlarıma devamlı beni sorup benimle hiç konuşmaman? Birbirimizi gördüğümüz yerlerde bana merhaba bile dememen? Ama yine de bazen, olağanüstü bir şekilde, her nasılsa benimle arkadaş olmak istemen? Fakat bunu sadece kendin için uygun olduğu anlarda yapman..."

Gabe ona bakıp gözlerini kırpıştırdı.

"Bunlardan herhangi biri bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Sadece benim için uygun olduğu zaman değil..."

"Ortada çok fazla karışık sinyal var, Gabe. Önce aynı anda tatlı, kibar, ilginç ve iyi anlamda garipsin, ama hemen sonra bakıyorum ki pek kibar olmadığın gibi mesafeli ve kötü anlamda garip oluyorsun."

"Hiçbir zaman kötü anlamda garip olmak istemiyorum," dedi Gabe sessizce. "Yani, hep kibar ve tatlı olmak istiyorum. Diğer şeylerin hiçbiri olmak istemiyorum. O şeyleri yapmaya çalışmıyorum. Ama belki de gerçekten öyleyimdir çünkü o şeyleri yaptığımın farkında bile değildim."

"Yine bir sürü 'şey'," dedi Sam. "Belki bundan bir içki içme oyunu icat etmeliyiz."

Geriye doğru küçük bir adım attım. "Sanırım bunu dinlememiz gerekiyor," dedim ona.

"Şişşt," dedi Casey, beni geri çekerek. "Bizim bu muhteşem olayı hatırlamamıza ihtiyaçları olacak çünkü ikisi de çok sarhoş."

"Ben o kadar sarhoş değilim," dedi Lea dönüp bakmadan.

"Ben sarhoşum," dedi Gabe. "Haberiniz olsun."

"Peki, kendini savunmak için ne diyeceksin bakalım?" dedi Lea, tekrar onu parmağıyla göğsünden dürterek.

"Lütfen göğsüme vurmayı bırak," dedi Gabe.

Lea kollarını iki yana bırakıp yumruklarını sıktı. "Tamam, kabul."

Gabe ona baktı, yüzünde nasıl anlamlandıracağımı bilemediğim bir ifade vardı ve bir an için eğilip onu öpebileceğini düşündüm. Bu konuda endişeliydim çünkü eminim şu an öyle bir şey yapsa Lea dizini onun kasıklarına geçirirdi.

"Tüm bu şeyler doğru, eğer ben normal olsaydım ve kötü anlamda garip olmasaydım sana bazı şeyleri anlatırdım ve beraber bir şeyler yapıyor olurduk," dedi Gabe.

"Buradaki belirsizlik hoşuma gidiyor," diye mırıldandı Casey. "'Şey' kelimesini bu kadar fazla kullanmaları olağanüstü."

"Cidden, ben artık 'şey' kelimesini her kullandıklarında içmeye başladım," dedi Sam.

"Neler oluyor?" diye sordu Bianca yanıma gelerek.

"Sanırım Gabe ile Lea ya efsanevi bir yumruk kavgasına tutuşacak ya da muhtemelen öpüşmeye başlayacaklar," diye açıkladım, ona ve Bailey'ye bakarak.

Bailey, "Öp, öp, öp," diye sessizce tezahürat yapmaya başladı.

Gabe hiç dönüp bakmadan, sadece eliyle onu işaret ederek, "Kes sesini," dedi.

Bailey sustu.

"Ee," dedi Lea. "Bu kadar mı? Gerçekten tüm söyleyeceklerin bu kadar mı?"

Gabe kaşlarını çatarak ona, sonra sırayla hepimize baktı. Tekrar Lea'ya döndü. "Bunu burada, bu kadar kişinin önünde yapabileceğimi sanmıyorum. En azından dışarı filan çıkabilir miyiz? Olur mu?"

Lea'nın tekrar bağırmaya başlamasını bekledim ama içindeki kavga etme isteği tamamen bitmiş gibiydi.

"Evet, tabii, olur," dedi kollarını önünde kavuşturarak.

Bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum ama yanlışlıkla onu kararından vazgeçirmek de istemiyordum. Gerçekten konuşmaya ihtiyaçları vardı.

"Emin misin, Lea?" dedi Bianca aklımı okumuşçasına.

"Evet, iyiyim ben. Eğer size ihtiyacım olursa mesaj atarım."

Hepimiz öylece birbirimize baktık. Sonra dönüp arkamıza baktığımızda partinin neredeyse tamamen durduğunu ve herkesin olan biteni izlediğini gördük. Lea ile Gabe daha fazla konuşmadan merdivenlere doğru ilerlediler.

Müzik tekrar yükseldi ve herkes konuşmaya başladı. Casey bize kendi zulasından bira getirmeye gitti.

Lea ve Gabe merdivenleri çıkıp gözden kaybolduğunda hemen Casey'ye dönüp, "Beklemek istemiyorum," dedim. "Onları gizlice dinleyebileceğimiz bir yer var mı?"

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye sordu surat yaparak.

"Dostum," dedi Bailey. "Bunu yapmak istememen imkânsız. Bırak şimdi asil davranmayı, şu an onları dinleyebileceğimiz en iyi yeri bulmalıyız."

Merdivenlerden oturma odasına çıktık, ön pencereyi açtık fakat evin diğer tarafına daha yakın olmalılardı.

"Belki de banyoya girmeliyiz," dedi Casey, sonra hepimiz onu takip ettik. Bailey ardımızdan kapıyı kilitledi.

"Bu kadar önemli bir gözetleme operasyonu sırasında rahatsız edilmesek iyi olur," diye açıkladı.

Casey pencereyi açtı ve temiz hava içeri doluverdi. Işığı kapalı bıraktık ve hepimiz mümkün olduğunca sessiz nefes alıyorduk.

"Üzerine bir mont alsan iyi olur," dediğini duyduk Gabe'in.

"Tam Gabe'in söyleyeceği bir şey," dedi Sam.

"Monta ihtiyacım yok," dedi Lea. "Ne konuşmak istiyordun?"

"Bilmiyorum. Orada düşünemiyordum sadece. Sanki partideki herkes bizi izliyor ve dinliyordu. Ve o şekilde sergilenemeyecek kadar çok şey söylemek istiyordum."

Lea kollarını bağladı. "Söyle o zaman."

"Sanırım, öncelikle, özür dilemeliyim. Bu tür şeylerde gerçekten hiç iyi değilim."

"Ne tür şeylerde? Bu gece ikimiz de 'şey' kelimesini fazla kullanıyoruz. Sanki belirli bir şey söylemekten o kadar korkuyoruz ki hiçbir şey söylemiyoruz."

"Bailey, kapıya vuran kimse durmasını söyle, dinlemeye devam etmemiz lazım," diye fısıldadım.

Bailey banyo kapısını hızla açtı.

"Eğer girmeme izin vermezseniz mutfağa işeyeceğim," dedi Antonio.

"Antonio'nun işemesi gerekiyormuş," dedi Bailey. Banyodan çıktık ve evi dolaşarak önceki kadar iyi bir dinleme noktası bulmaya çalıştık. Kendimizi üst kattaki bir yatak odasında bulduk ama sesleri çoğunlukla rüzgârdan duyulmuyordu. Lea'nın arada bir bağırdığını duyabiliyorduk ama hepsi o kadardı.

"Sanırım sabah onların anlatmasını bekleyeceğiz," dedim.

Victor *(Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)*

Canımı kurtarmak istercesine Gabe ve Lea'yla karşılaşmaktan kaçınıyordum. Yaklaşık son üç aydır, ne zaman ikisinden birini görsem tam anlamıyla ters yöne kaçıyorum. Çünkü biri neredeyse diğeri de onu yakından takip ediyor. Ve ben onların bu küçük "anlarına" yakalanıp durmaktan çok sıkıldım.

Oda arkadaşlarımla katılacağım bu geceki ev partisine giderken Gabe ve Lea aklımdan bile geçmiyordu. Bu benim hatamdı çünkü elbette orada olacaklardı. Ve elbette bodrum katında tuhaf bir olay çıkardılar. Bu kargaşaya kimin neden olduğunu anlar anlamaz dışarı çıktım ve yan bahçede takılıp orada peş peşe sigara içmeye karar verdim.

Bir de ne oldu dersiniz? Daha ilk sigaramdan iki nefes çekmiştim ki evin önünden onların sesini duydum. Burada da rahat yoktu. Sigarayı söndürmeyi düşündüm ama ziyan etmek de istemedim. O yüzden gökyüzüne bakarak onları duymazdan gelmeye karar verdim.

Onların seslerini kıyıya hafifçe vuran küçük dalgalarmış gibi düşündüm. Yıldızlara ve ayın önünden geçen küçük bulutlara odaklandım. Sonra bu beni iyice sersemletmeye başladı. Lanet olsun, sarhoştum.

Gabe'in mırıltıları kulağıma geliyordu fakat sözcüklerini duymuyordum.

Olan biteni izlemeden duramayacak kadar meraklı olduğuma karar verdim. O yüzden ayağa kalktım ve gölgede kalmaya çalışarak evin yan tarafından ilerledim, ta ki onları çalıların arasından görene kadar. Bu noktaya nasıl geldiğimden emin değildim. Dünyada en çok nefret ettiğimi söylediğim iki insanı resmen gözetliyordum. Kabahati içkide buluyorum.

Lea'nın elleri belindeydi ve Gabe sanki ondan milyonlarca metre uzakta duruyordu. Ellerini ceplerine iyice sokmuştu ve sanki her an kaçmaya hazırmış gibi hafif yana dönüktü.

"Haydi, Gabe, bana en azından elle tutulur bir şey söyle."

"Hillary'yle çıkmak istemiyordum."

"O zaman onunla arkadaş mı olmak istiyordun?"

"Hayır."

"İyi, çünkü o iğrenç biri."

"Çok zavallıca bir şey, benim zavallının teki olduğumu düşüneceksin, söyleyebileceğimi bile sanmıyorum." Gabe ona bakmak yerine gökyüzüne baktı.

"Neyi?"

"Hillary'yi alıştırma yapmak **için kullanıyordum."**

"Ne alıştırması?" diye sordu **Lea ona bir adım yaklaşarak.**

Gabe gözlerini devirdi. "Kızlarla konuşmaya alışmak için onu kullanıyordum."

Kahkaha atmamak için kendimi tutmam gerekti. Lea hiçbir şey söylemedi.

"Utangaç olduğumu anladığını sanıyordum. O yüzden sınıfta o makaleyi okumayı seçmiştim. Bunu anladığın için belki bana karşı daha sabırlı olmaya çalışırsın diye düşünmüştüm..."

"Onu anladım zaten. Hâlâ da anlıyorum, senin bu yönünü kabul ediyorum," dedi Lea. "Ama o altı ay önceydi!"

"Yavaş davranıyorum."

"Bu çok çok yavaş, Gabe."

"Geriliyorum ve fazla düşünüyorum."

"Şu an o kadar gergin görünmüyorsun."

"Çünkü şu an sarhoşum!" dedi Gabe.

"Yani utangaçsın ve kızlarla konuşmada iyi değilsin. Hillary'yle de bu yüzden öğle yemeğine çıktın, öyle mi?"

"Sadece öğrenci merkezinde öğle yemeği yedik. Nişanlanmadık. Neden buna bu kadar takıldın ki?"

"Çünkü... onun eline dokunuyordun ve masa altından ayaklarınızla oynaşıyordunuz."

"Onun eline mi dokunuyordum?"

"Evet, tüm bu olanlar sırasında Maribel sizi izliyordu ve ben de telefondaydım. Bana her şeyi anında aktarıyordu."

Vay canına! Bundan kurtulmasının imkânı yok.

"Bunun biraz çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?" diye sordu Gabe. "Arkadaşına beni o şekilde izletmek falan?"

"Yani, belki. Ama yine de... benden hoşlansaydın öyle yapmazdın."

"Lea, Hillary'yle olanların seninle hiçbir ilgisi yoktu, gerçekten. Ayrıca sen de kendi duyguların hakkında o kadar açık değildin. Sanki seni anlamak için bir dekodere ihtiyacım var. Bir gün benimle kafeteryada otururken, birkaç gün sonra kütüphanede bir çocukla flört ettiğini, bana yüz vermediğini görüyorum."

Lea başını iki yana salladı. "Sadece yorulmuştum. Ve utanıyordum. Kendimi korumaya almıştım."

"Evet, o hissi biliyorum," dedi Gabe. O sırada sigaramın alevini görmüş olmalı. "Kim var orada?"

Lea dönüp baktı.

Evin yanından çıkıp göründüm. Yüzlerindeki ifadeye bakılırsa fena hırpalanacaktım ama yine de gülümsemeye çalıştım.

"Hey! Nasılsınız, arkadaşlar?"

"Victor," dedi Lea.

"Görüşmeyeli çok oldu," dedim dost gibi görünmeye çalışarak.

"Ne yapıyorsun burada?" diye sordu Gabe.

"Arkadaşlarımla birlikte partideydim."

"Bizi mi gözetliyorsun?" diye sordu Lea.

"Evet, tıpkı senin Gabe'i gözetlediğin gibi," dedim gülerek.

Kayıtsızca burnunu kaşıdı. "Off, laf mı soktun şimdi?"

Gabe küçümser bir ifadeyle yüzünü benden çevirdi. "Ben gidiyorum."

"Ne? Öylece gidecek misin?" diye sordu Lea.

"Evet, şu anda bunu konuşmak için fazla sarhoşum. Söylediğim her şey yanlış anlaşılacakmış gibi hissediyorum. Ve bu konuya bir

çözüm getirmek istiyorum. Ama önce uyumaya ihtiyacım var. Şu anda olmuyor."

"Çünkü beni dinlemiyorsun."

"Bence ikiniz de dinlemiyorsunuz," diye araya girdim.

İkisi de bir dakika boyunca uzun uzun bana baktı. Sonra Gabe döndü ve Lea'ya pes ettiğini belirten bir bakış attı. "Özür dilerim," dedi.

İkimiz de onun gidişini izledik.

"Belki de onun peşinden gitmelisin," dedim.

"Sanki senden tavsiye alacağım da," diye homurdandı Lea. Beni iterek geçti ve içeri girip kapıyı arkasından çarptı.

Bu hiçbirimiz için iyi olmadı.

İki saniye sonra kapıyı tekrar hızla açtı ve omzunun üzerinden dönüp bağırdı: "Hayır, gerçekten iyiyim. Yemin ederim."

Arkadaşları peşinden sıra halinde geldiler. "Tek başına gidemezsin."

"Tek başıma gitmiyorum," dedi Lea. "Victor da benimle geliyor."

"Yaratıcı yazarlık dersinden Victor mı?"

"Evet."

"Ondan nefret ediyorsun."

Sonra kapıdan birkaç çocuk çıktı. "Gabe nerede?"

"Gitti," dedi Lea sadece.

"Nereye gitti?"

Lea omuz silkti ve beni arkasından sürükleyerek götürdü. Arkasında ise bir grup şaşkın ve sarhoş çocuk bıraktı. Onlara el salladım.

Sanırım biraz yürümek iyi gelirdi.

Bob (Otobüs şoförü)

Öğrenci merkezinin önünde moladaydım ve bizim Gabe otobüse atladı. Bana başıyla selam verdiğinde çok sıkıntılı olduğunu hemen fark ettim. Ona dikiz aynasından baktığımda midesi altüst olmuş gibi görünüyordu.

"Kusacak mısın?" diye sordum aynada göz göze geldiğimizde.

"Hayır. Sadece berbat bir geceydi."

"Konuşmak ister misin?"

Ağzını açtı ama sonra dışarıdan bir kızın sesini duyduk.

"Mükemmel," diye mırıldandı Gabe.

"Pekâlâ, benimle yürüdüğün için teşekkürler," dedi kız. Kızın Lea olduğunu çabucak anladım; belki de Gabe'in berbat geçen gecesinin sebebi oydu.

"Ne?" diye sordu dışarıdaki çocuk.

"Benimle yürüdüğün için teşekkür ederim. Arkadaşlarımdan uzaklaşmam gerekiyordu ve bana büyük yardımın dokundu. Ama şimdi yalnız kalmaya ihtiyacım var. Takılmak filan istemiyorum."

"Neredeyiz?" diye sordu çocuk.

"Öğrenci merkezi. Şu yönde bir sokak yürürsen partiye geri dönersin."

"Orada her şey yolunda mı?" diye sordum kapıdan.

"Evet," dedi Lea ve dönüp bana tatlı tatlı gülümsedi. "Sorun yok."

"Gideyim mi?" diye sordu çocuk.

"Evet. Ve sakın yolda sana söylediklerimi kimseye söyleme."

"Sen... bana," diye geveledi çocuk. "Bir... bir şey mi söyledin ki?"

"Güzel, aynen böyle."

Çocuk diğer yöne gitti ve Lea otobüse bindi.

"Onun iyi olduğundan emin misin?" diye sordum.

Lea'nın yüzünde bir suçluluk duygusu belirdi ve başını iki yana salladı. "Evet, bir şey olmaz. Arkadaşları hâlâ orada ve gideceği yer yürüyerek çok uzak değil."

Gabe'i görünce derin bir nefes alıp uzun uzun iç geçirdi.

"Tabii ki," diye mırıldandı.

"Bir on dakika daha moladayım," dedim onlara.

İkisi de başlarını salladılar. Lea, Gabe'in arkasındaki bir koltuğa oturdu.

Bir süre tam bir sessizlik içinde oturdular ve sonra Gabe arkasına döndü.

"O kadar agresif davrandığım için özür dilerim," dedi.

"Dün Starbucks'ta sana o kadar soğuk davrandığım için özür dilerim," dedi Lea.

Motoru çalıştırdım ve güzergâhıma doğru otobüsü sürmeye başladım. İkisinin de yanlış yönden bindiklerinin farkında olduğunu sanmıyordum, o yüzden kampüste gidecekleri yere varmaları daha uzun sürecekti.

"Şu anda konuşmak istemediğimi söylemiştim, biliyorum ama bilmen gereken şeyler var."

Lea başını salladı ve artık daha az gergin görünüyordu.

"Evet, şunu diyecektim," dedi.

Trafik ışığında durduğumuz bir sırada onlara dikiz aynasından baktım. Lea öne, onun koltuğuna doğru yaslanırken Gabe de yan oturmaya devam ediyordu. Ama artık Lea'ya bakmıyordu, onun yerine gözlerini önüne dikmişti. Lea'nın ellerini çenesinin altında birleştirmesinde öyle bir şey vardı ki, sanki Gabe'e dokunmak istiyor ama kendine engel oluyordu.

"Her şeyden önce, bu çok utandırıcı bir şey ama benim daha önce hiç kız arkadaşım filan olmadı ve yanlış bir şey yapacağımdan korkuyordum."

Lea omuz silkti. "Benim sadece bir tane uzun süreli ilişkim oldu. Ben de kırkıncı kocasını alan Elizabeth Taylor falan değilim yani."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Bu bana kendimi çok daha iyi hissettirdi."

"Gördün mü? Ne kadar kolaymış," dedi Lea gülümseyerek.

"Şimdi söyleyeceğim şey daha zor çünkü artık çok önemli bir şey olmasa da senin bilmen önemli. Çünkü söylediğimde sanırım beni biraz daha iyi anlayacaksın."

Lea sabırla başını salladı.

"Geçen yılın ocak ayında bir araba kazası geçirdim," diye başladı Gabe. "Yılbaşından hemen sonra."

Lea çok hafif bir iç çekti. Otobüsün motor sesinden bunu nasıl duyabildiğimden bile emin değildim.

"Kız kardeşim Becca'yı gece birlikte kalacağı bir arkadaşının evine bıraktıktan sonra dönüyordum, sonra buzlu bir yere denk geldim ve araba hızla dönüp bir ağaca çarptı. Tam şoför koltuğu

tarafından. Dirseğim kırıldı ve başımı kapıya çok sert çarptım." Farkında olmadan kulağına ve başının yan tarafına dokundu.

Lea'ya baktı ve ben de o ana dek aynı ışıklarda iki defa beklemiş olduğumu fark ettim. İyi ki o sırada etrafta kimse yoktu. Tekrar sürmeye başladım ama dikkatim çocuklardaydı. Buz varken yola çıkmamamız gerektiğini hep söylerdim.

"Çok üzüldüm," dedi Lea sessizce.

"Sorun değil! Bunu demek istiyorum. Ben iyiyim. Birkaç gün bilincim kapalıydı ve birkaç hafta da hastanede acılar içinde yattım. Hemen hemen her şey için yardıma ihtiyacım oluyordu ve annem bana bir sürü bağcıksız ayakkabı getirdi çünkü uzun bir süre alçıda kaldığım için ayakkabılarımı bağlayamazdım." Sonra Gabe, Lea'ya gülümsedi ama kız o kadar şaşkın görünüyordu ki gülümsemeye karşılık verecek gibi değildi.

"Pekâlâ."

"Fakat anlaşılan kafamı çarptığımda... kulağımdaki bir şeyler zarar görmüştü. Bu yüzden o kulağımla duyamıyorum. Dahası da var, sıkıcı tıbbi konular, ama olayın özü bu. Doktorun dediğine göre daha iyi olabilirdi de olmayabilirdi de. Hep daha iyi olmasını bekledim. Dirseğim daha iyi oldu, başım da iyileşti. Ama kulağım iyileşmedi."

Lea başını salladı.

"Uzun bir aradan sonra okula döndüm ve beyzbol bursumu kaybettim. O zamanlar her şey çok kötüydü," dedi. Bu çocuk beni mahvediyordu. "Benden hoşlanmanı istiyordum ama bana acımanı istemiyordum. Sonra her şeyi berbat ettim."

Artık onların durağına gelmiştik ve onlara söyleyip söylememek arasında kararsızdım. Lea fark edip ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bana anlattığın için."

"O zaman aramız iyi, değil mi?"

"Evet. Sadece..." Lea durup iç çekti. "Son zamanlarda tuhaf ve çılgınca şeyler oldu ve bunu daha önce anlatsaydın seni anlardım. Ama elimde hiçbir şey yoktu."

Gabe başını onaylarcasına salladı ama suratına bir yumruk yemeye hazırlanıyor gibi görünüyordu.

"Bana biraz zaman verebilir misin? Düşünmem için," dedi Lea.

"Peki."

"Üzgünüm. Çok fazla şey var." Lea kollarını bağladı ve sanki sonunda benim de orada olduğumu anladı. Parmağını kaldırarak bir dakika daha beklememi rica etti.

"Ah."

"Bu kötü bir şey değil. Yalnız daha önce ne kadar sarhoş olduğum konusunda yalan söyledim, sen de sarhoşsun ve aylardır devam eden tüm bu saçmalıkları bir gecede çözebileceğimizden emin değilim."

Gabe avuç içlerini gözlerine bastırdı.

"Benimle eve kadar yürür müsün?" diye sordu Lea. "Lütfen."

Gabe başını salladı ve otobüsün koridorundan yürüyüp gelerek ikisi de bana teşekkür etti. Duygusal bir gece geçirdikleri çok belliydi ama bu durumda bile en düzgün şekilde davranıyorlardı.

İkisi de kaldıkları binaya girip gözden kayboluncaya dek onları izledim.

Casey (Gabe'in arkadaşı)

Verandada oturup anormallik psikolojisi ders notlarımı okuyormuş gibi yapıyordum. Muhteşem bir pazar günüydü. Hava güneşliydi, kuşlar arabama pisliyor ve üzerinde oturduğum sandalye her kıpırdandığımda altımda gıcırdıyordu. Muhtemelen ayaklarımı demirlere dayayarak sandalyeyi geriye doğru eğmemem gerekiyordu ama her inşaat mühendisi için tehlikeli yaşamanın heyecanlı bir yanı vardır. Gerilme direncini sınıyordum. En azından sandalye çökerek altımdan kayıp gittikten sonra acil serviste söyleyeceğim şey buydu.

"Neden *Sana Gül Bahçesi Vadetmedim*'i okuyorsun?"

Gabe'in eve yaklaştığını fark etmemiştim bile. Oturduğum yerde doğrulmak için sendelediğimde sandalye neredeyse düşüyordu. Öndeki iki ayağı yere inince korkunç bir gıcırtı çıkardı.

"Anormallik psikolojisi," dedim, Gabe benim düşmekten kıl payı kurtulmama gülerken. "Kes gülmeyi."

Bir homurtu çıkarıp ciddi bir yüz ifadesi takındı ve diğer sandalyeye oturdu.

"Ee, ne var ne yok?" diye sordum. Daha sormak istediğim yüzlerce sorum vardı ama masum sayılabilecek bir tanesiyle başlamam gerektiğini düşündüm.

"Hiç."

"Bir şey var."

"Yani, evet. Ama nasıl bahsedebileceğimi bilmiyorum."

"Yirmi soru oyununu oynayabiliriz. Birinden başlamak gerekirse, dün nereye gittin?"

"Eve gittim."

"Neden öldüğünü sanmamamız için birimize mesaj atmadın?"

Bıkkın bir bakış attı.

"Tamam, ölmediğini biliyorduk. Ama içeri geri gelmeliydin."

"Asla, çok küçük düşürücü bir durumdu. Başa çıkamazdım."

"O da gitti."

"Evet, biliyorum. Otobüste karşılaştık."

"Öyle mi?"

"Ve ona bayağı içimi döktüm ama o dedi ki: 'Güzel, en iyisi buna başka bir zaman devam edelim.'"

"Cidden mi?"

"Sanırım çok fazla karmaşık sinyal veriyordum... ve ona adım atması için yeterli bir şey vermiyordum. Dün gece ikimizin de konuyu güzel bir sonuca bağlamak için fazla sarhoş olduğumuzu söyledi. Birlikte yurt binasına yürürken konuşmaya hazır olduğunda bana haber vereceğini söyledi."

"Ne yapacaksın?"

"Ne mi yapacağım?"

"Evet, sonraki adım ne?"

"Henüz emin değilim."

"Sonraki bir adımın olması gerektiğini kabul ettiğin için senin adına gurur duyuyorum."

"Evet, olmalı, ama ondan bir ipucu almam gerektiğini düşünüyorum. Konuşmaya devam etmeye hazır olduğuna dair bir işaret almam gerekiyor sanki."

"Romantik bir jest yapmayı denemelisin."

"Yaa tabii, tam bana göre."

"O zaman Gabe tarzı bir romantik jest olsun."

"Onun nasıl bir şey olabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Bir dakika, konudan iyice uzaklaşmadan önce sorayım, buraya gelmenin bir sebebi var mıydı?"

"Evet, video oyunu gibi bir şeylerle kafa dağıtmak istiyordum."

"Sanırım onun çaresine bakabiliriz."

MAYIS

Hillary (Yaratıcı yazarlıktan sınıf arkadaşı)

"Özür dilerim, biraz geç kaldım. Alerjim tuttu da," dedi Inga, son dakikada sınıfa aceleyle girerek. Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph gibi görünüyordu.

Bu yarıyılın bitmesini gerçekten sabırsızlıkla bekliyordum. Özellikle de artık Gabe'in benim için fazla iyi olduğunu düşündüğünü biliyorken. Onun olduğu bir ortamda günde birkaç saat geçirmek zorunda olmaktan bıktım.

"Salı günü teslim edilecek ödevde bir son dakika değişikliği yapıyorum." Inga'nın genizden gelen sesi beni daldığım düşüncelerden çekip aldı.

Sınıftan bir homurtu yükseldi.

"Daha önce olduğundan daha kısa olacak," dedi Inga söz vererek.

Ona şüpheyle baktım. Bunun bir tür hile olduğuna dair bir his vardı içimde. Bu sınıfta hiçbir şey kısa veya kolay olmazdı.

"Hiç sıfat kullanmadan birini yüz kelimede tarif edeceksiniz."

"Ne?" diye sordum. Yanlış duymuş olmalıydım.

"Yüz kelime, sıfat yok, birini tarif edeceksiniz."

"Ama sıfatlar tarif etmeye yarayan sözcükler." Inga neden bunun normal insanların yapabileceği bir şey olduğunu düşünüyordu, anlamaya çalışıyordum. Sanki bu ödevden iyi not alabilmek için yazma konusunda dâhi filan olmak gerekiyordu.

"Evet, teşekkür ederim, Hillary. Sıfatların ne olduğunu biliyorum."

"Bu imkânsız," dedim. Ardından "kaltak" diye mırıldanmamak için kendimi zor tuttum. Belki de alerji ilacı onu aptallaştırıyordu.

Öyle olmalıydı çünkü gerçekten gözlerini deviriyordu. Öğretmenler gözlerini devirmemeliydi. Onu böyle çirkeflik yaptığı için şikâyet etmeliydim. Dönüp Gabe'e baktığımda defterine bir şeyler karalıyordu, sonra Lea'ya baktım ve o da başparmağını ısırıyordu. Sınıfın geri kalanına baktığımda diğer tüm öğrencilerin de bu gülünç ödeve kayıtsız kaldıklarını gördüm. Sandalyemde kayarak yayıldım ve kolarımı bağladım.

"Pekâlâ. İşte bir örnek: 'Annemin oturma odasında bir koltuğu var ve ne zaman o koltuğa otursa kendini rahatlamış hissediyor. O koltukta kitap okuduğu zaman orası onun yuvası gibi oluyor. Bir akşam boyunca koltuğa kurulup kaldığında dünyasındaki her şey yolunda oluyor.' Annemi gözlerinizin önüne getirebiliyor musunuz? Onun nasıl bir insan olduğunu?"

"Sanırım..." dedim aynı zamanda tavrımı olabildiğinde sert tutmaya çalışarak. Inga çirkef olabiliyorsa ben de olabilirdim.

"Aynı zamanda birinin suratının sansar gibi olduğunu, saçının samana benzediğini ve duruşunun kendini çok önemseyen bir süs köpeğini andırdığını da söyleyebilirsiniz."

Umarım benim hakkımda konuşmuyorsundur, diye geçirdim içimden. Sandalyemden sıçrayıp Inga'ya burada patronun kim olduğunu göstermek üzereydim ki alçak bir ses, "Kulağa hoş geliyor," dedi.

Gabe'in tatlı yüz ifadesi öfkemin yatışmasına yardımcı oldu. Sonra onun tam bir mankafa olduğunu ve ona katlanamadığımı hatırladım. Neden hayatım bu kadar karmaşıktı?

"Güzel," dedi Inga. "Ve herkes kendisininkini sınıfta okuyacak. Bu ödev finalinizin yüzde yirmisini oluşturacak. Diğer yüzde seksenlik kısım ise daha önce konuştuğumuz gibi yazacağınız öykülerden oluşacak."

Gabe sesli bir şekilde yutkundu. Onda ne buldum acaba?

"Emin olun, zor olmayacak," dedi Inga ona bakarak. Bu da neydi böyle? Neden tuhaf bir sapık gibi davranıyordu?

Bu yıl bitmek üzere olduğu için çok mutluyum.

Charlotte (Barista)

O kadar meşguldüm ki tam önüme gelip içeceğini alana kadar onu fark etmedim.

"Selam," dedim.

"Ah, selam."

Canı sıkkın görünüyordu. Ona en azından iyi olup olmadığını sormak istiyordum ama sıra iyice kontrolden çıkmış haldeydi ve buhar çubuğu pterodaktil gibi ses çıkarıyordu. Çene çalmak için pek iyi bir zaman sayılmazdı.

Büyük boy buzlu karamel macchiato'sunu aldı ve en yakın masaya oturup pencereden dışarıya baktı. *Acaba Gabe'i sadece zihin gücünü kullanarak buraya çağırmayı mı düşünüyor*, diye sormadan edemedim kendime. İçecek hazırlama görevimin süresi dolana kadar gözucuyla onu izledim. Küçük, pembe bir defter çıkardı ve bir şeyler karalamaya başladı.

Elbette küçük, pembe bir defteri vardı.

Sahte kürkle filan kaplı olmadığına şaşırdım.

Masaları siliyormuş gibi yaparak ona doğru yaklaştım. Bana bakıp gülümsedi, dudakları sıkıca kapalıydı ve gülümsemesi gözlerine yansımıyordu.

O sırada arkadaşlarından biri bayağı salına salına kapıdan girdi.

"Lea, güzelim," dedi ve kız başını defterinden kaldırdı. "Nasıl gidiyor?"

"Selam, Danny. Pek iyi değil," dedi Lea.

"Anlat bana derdini," dedi arkadaşı.

Onları dinlerken masaları iyice siliyor, Starbucks tarihinde hiç temizlenmedikleri kadar iyi temizliyordum. Ama kız Gabe'e daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylediğini anlatınca kendimi bir saniye daha tutamadım.

"Ne yaptın?" diye sordum doğrudan masaya yürüyerek.

"Sarhoştuk," dedi bana bakıp başını iki yana sallayarak. "Zamanlama iyi değildi. Her şey çok yanlış geliyordu."

"Çocuk sana bayağı âşık, biliyorsun değil mi?" dedim.

"Ne?"

"Ne zaman ikiniz burada olsanız gözlerini senden alamıyor. Sen yokken başkalarına seni sorduğunu duydum. Onu senin hakkında konuşurken duydum."

"Çok doğru söylüyor," dedi Danny.

"Her şeyi berbat ettim," dedi Lea.

"Dinle," dedim ve iç çekerek karşısındaki sandalyeye oturdum, bu sırada müdürümün beni fark etmemesini umdum. "Onun adinin teki olduğunu düşünüyordum. Acayip bir tip olduğunu ve hiç vakit harcamaya değmeyeceğini. Ama son birkaç ay içerisinde fikrimi değiştirdi. Siz ikinizi izlemeyi çok seviyoruz."

"Siz kimsiniz?"

"Iıı, hemen hemen burada çalışan herkes ama özellikle Tabitha ve Keith."

Bu kez gerçekten gülümsedi.

"Öyleyse bir şans daha vereyim diyorum. Zarar gelmez."

"Katılıyorum," dedi Danny.

"Pekâlâ," dedi Lea. "Sanırım bir planım var."

Victor (Yaratıcı Yazarlık'tan sınıf arkadaşı)

Gabe'i görmeden önce sesini duydum. Yani, ayak sesini duyduğumda Gabe'le karşılaşacağımı bilmiyordum çünkü bilseydim sessizce kaçarak uzaklaşırdım. Kütüphanede raflara kitap diziyordu

ve benim de tam onun çalıştığı yerdeki bir kitaba ihtiyacım vardı. Onunla karşılaşmaktan kaçış yoktu.

Beni gördüğünde, benim ondan korktuğumdan çok onun benden korktuğuna dair bir hisse kapıldım.

"Selam, dostum," dedim.

Mırıldanarak cevap verdi ve bana neredeyse bakmadı bile.

"Dün gece senin kızla aranızdaki her şeyi çözdünüz mü?"

Küçümsercesine bir ses çıkardı.

"Sanırım hayır."

"Bu senin neden umurunda ki?" diye sordu alçak ve düz bir sesle.

"Bu konuda kendimi çok iğrenç biri gibi hissediyorum. Yürüyüp gitmem gerekirdi. Ama onun yerine konuya dahil oldum ve her şeyi daha kötü hale getirdim. Üzgünüm."

Gözlerini devirdi ve yan bölüme geçti.

"Ben ciddiyim."

"Tamam," dedi bu kez sesi biraz kısılarak. Rahatsız olmuştu.

"Ayrıca geçen dönem yaratıcı yazarlık dersinin son gününde söylediğim şey için de özür dilerim. Onu doğru yönde bir teşvik olarak kullanırsın diye düşünmüştüm sanırım. Senden hoşlandığı çok belli, dostum."

"Hah."

"Hayır, ciddiyim."

"Ya, tabii. Neden sana inanayım ki?"

"Çünkü her nedense bir şekilde sizin o küçük... anlarınıza denk gelip duruyorum. Geceyarısı kahvaltısında oradaydım, ocak ayındaki o konserde de. Bir de şu geçen gece. Geçen dönem boyunca olan tüm o dersleri söylemiyorum bile."

Dönüp bana baktı. Belli ki artık dikkatini çekmiştim.

"Ve siz iki ahmak, gördüğüm en rahatsız edici ve aynı zamanda 'sevimli' şeysiniz. 'Sevimli' kelimesini kullandığım için bile kendime kızıyorum. Bu kelimeyi kullandığım için midem bulanıyor."

Bu söylediklerim onu güldürdü.

"Bu işe neden karıştığıma dair hiçbir fikrim yok ve şu noktada suratımın ortasına yumruğu çaksan sonuna kadar haklısın. Yine de bunu yapmadan önce bil ki ben belki sizden nefret ediyor olabilirim ama sizin birbirinizden nefret etmediğiniz kesin."

"Dün gece sen gittikten sonra otobüse bindi ve ben de oradaydım. Benden kendisine biraz zaman tanımamı istedi. Ben de ona zaman tanıyorum."

"Belki de en başında yürüyüp gitmemeliydin."

"Bir şey söyledi mi? Siz ikiniz yürürken?"

"Bu işe karıştığım için kendimden ne kadar nefret ettiğimi umarım anlıyorsundur ama sen gittikten sonra onunla otobüse kadar yürüdüm. Yol boyunca senden bahsetti. Öfkeli olduğu için devamlı güzel şeyler söylemedi ama sanki duramıyordu. Söylediği şeylerden kimseye bahsetmeyeceğime dair bana söz verdirdi, ben de detayları hatırlamıyorum ama sana şunu kesin olarak söyleyebilirim ki o şeyi söylediğini sana söylemememi söylemedi. Sadece *söylediği şeyi* söylememem gerekiyor."

Gözlerini kısarak bana baktı ve son sözlerimi dudaklarıyla tekrar etti. "Sanırım buraya kadar anladım."

"Evet, bu yüzden kasıklarıma diz yemek istemiyorum. Onun böyle bir şey yapmasını beklerim çünkü."

Gabe bu kez gerçekten gülümsedi. "Bunu söylediğime inanamıyorum ama teşekkürler, Victor."

"'Ne zaman istersen' desem yalan söylemiş olurum." Bu konuşma daha fazla uyduruk bir film sahnesine benzemeden oradan ayrıldım.

Pam (Inga'nın eşi)

İşten sonra eve geldiğimde, "Ah, sevgilim, çok kötü görünüyorsun," dedim Inga'ya.

"Sağ ol," dedi burnunu çekip sümkürerek.

"Ama gerçekten kötü görünüyorsun. Sesin daha da kötü. Ayrıca dürüstlüğün ilişkimizin temellerinden biri olduğunu düşünüyorum. Hatta temel taşı."

"Lütfen gevezeliği bırak ve bana çorba yap," dedi, sesi yüz ifadesinden de üzgündü.

"Tabii."

Çorbayı hazırlayıp Inga daha fazla battaniye ve yastıkla kanepeye kurulduğunda ben de onun karşısındaki koltuğa oturdum. Battaniyeler bir güç alanı olarak görev yapıyordu, o yüzden kanepede onun yanına oturmaya çalışmanın faydası yoktu.

"Off. Bunun alerjiden olduğunu sanıyordum ama öyle olmadığı kesin."

"Yarınki dersi iptal etsen iyi olur."

"Hayır!"

"Peki..."

"Gitmem gerek. Ödev verdim."

"Hangi ödev o?"

"Birini sıfat kullanmadan tarif etme ödevi."

"Oo, büyük ödev."

"Zamanı gelmişti. Onlara son bir fırsat vermem gerekiyordu."

Burnunu sümkürmek için durdu. "Üşüttüğünde 'fırsat' demek zormuş."

"Biliyorum, bebeğim," dedim ona anlayışla, her ne kadar o konuda kişisel bir tecrübem olmasa da.

"Neyse. Eğer bu da işe yaramazsa en azından her şeyi denediğimden emin olacağım."

"Denedin zaten. Aklı başında bir insanın, yaratıcı yazarlık dersindeki iki öğrenci için yapacaklarının ya da yapması gerekenlerin fazlasıyla ötesine geçtin."

"Aşkın gücüne inandığım için beni utandırmaya çalışma."

"Seni utandırmaya çalışmıyorum! Yapabileceğin başka hiçbir şey olmadığını anlaman için uğraşıyorum."

"Sınıfta bir yarışma yapabilirdim." Inga'nın hayal gücü iplerini koparıp serbestçe dolaşırken gözleri kararıyor. "Ve onları ikili olarak çalıştırabilirdim, ödülleri de bir restoranda akşam yemeği olurdu."

Ona şüpheyle baktım. "O söylediğin *Glee*'nin bir bölümünün senaryosu değil miydi sanki?"

"Hayır. Belki de. Hatırlamıyorum, çok fazla soğuk algınlığı ilacı içtim."

"Sana biraz çay yapayım. Hafıza kaybına iyi gelir."

"Teşekkür ederim!" diye seslendi kanepeden.

Daha üç dakika olmadan geri döndüğümde onu kanepede kendinden geçmiş, ağzından salyası akarken buldum.

Maribel (*Lea'nın oda arkadaşı*)

"Maribel?" diye fısıldadı Lea odanın diğer ucundan.

Cevap vermedim.

"Maribel," dedi tekrar, bu kez daha yüksek sesle.

Gözlerimi sıkıca yumdum ve neredeyse nefes bile almıyordum.

"Maribel, belki de babam hakkında yazmalıydım. Veya büyükannem... veya Starbucks baristalarmdan biri hakkında."

Bana bir yastık attığında sanırım oksijensizlikten bayılmak üzereydim.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

"İyi," dedim yastığı geri fırlatıp yan dönerek. "Ama neden bunu tekrar konuşuyoruz? Bu konudaki fikrimi biliyorsun."

"Ya çok kötüyse? Ya beğenmezse? Ya bunu umursayamayacak kadar kızgınsa? Ya benden vazgeçmeye karar verdiyse? Ya daha yazdığımı okumaya fırsat bulamadan kusarsam?"

"Lea, sen harika bir insansın. Seninle olursa şanslı sayılır. Ama kimse seni bu yazıyı onun hakkında yazmaya zorlamıyor. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin," dedim ona.

Tam konuşacakken sözünü kestim çünkü ne söyleyeceğini biliyordum.

"Takıntılı olmayı bırakmalısın."

"O kadar kolay olsaydı, emin ol bırakırdım."

"Sana inanmak istiyorum ama saat sabahın dördü ve bu konuşmayı son iki günde en az on kere yaptık. Şimdi uyu ki yazdıklarını yarın Gabe'e okurken kusursuz ve muhteşem görünebilesin."

"Peki. İyi geceler."

"İyi geceler."

Birkaç dakika sessizlik oldu.

"Peki ne giyeceğim?" diye inledi karanlığa doğru.

Sam (Gabe'in ağabeyi)

Gabe kafası karışık ve ne yapacağını bilemez bir halde bir bankta oturuyordu. Bu alışılmadık bir görüntü değildi. O her zaman böyle biri olmuştu.

"Hey, neden buluşmak istedin?" diye sordum.

"Tavsiyene ihtiyacım var."

"Elbette var," dedim banka oturarak. "Bazen ağabeyine ihtiyaç duyuyorsun. Çok iyi anlıyorum."

"Bunu okuyabilir misin?" diye sordu bana bir kâğıt uzatarak. Yaptığım ağabey yorumunu tamamen duymazdan gelmişti.

"Iıı, tabii." Şöyle bir baktım. Çok kısaydı.

Beklenti içinde bana baktı.

"Bu Lea'yla mı ilgili?"

Başını evet anlamında salladı.

"Güzel."

"Sadece güzel mi?"

"Ee, evet, yani, ne için bu? Öylece eline mi tutuşturacaksın?"

"Hayır, bugün sınıfta okuyacağım."

"Ooo," dedim. Ve ciddiydim de. İki paragrafı tekrar okudum.

"Çok mu utandırıcı?"

"Olabilir, belki, ama senden birazcık olsun hoşlanıyorsa bununla onu tamamen kazanırsın." Başımı şöyle bir sallayıp tekrar okudum. "Aslında senin bunu okuman bence... harika olur."

"Korkuyorum."

"Büyük bir şey. Cüretkâr. Korkmasaydın şaşardım."

"Utançtan veya korkudan ölürsem anneme onu sevdiğimi söyle."

Gitmek için ayağa kalktı.

"İyi şanslar," dedim ciddi bir şekilde.

"Sağ ol."

Inga (Yaratıcı Yazarlık hocası)

Gabe de benim kadar gergin görünüyordu, bu da oltaya geldiğine dair bana umut veriyordu. Ben sınıfa sessiz olmasını söyler söylemez elini kaldırmasından tahminimin doğru olduğunu anladım.

"Gabe?"

"İlk ben okuyabilir miyim?"

"Elbette! Hevesli olman çok güzel."

Hafifçe gülümseyip derin bir nefes aldı. Yürüyerek sınıfın karşısına geçti ve ben de kenardaki bir sıraya oturdum. Paylaşma konusunda bu dönem daha iyiydi. Artık sonbahar döneminde tahtada öylece dikilen o çocuk değildi.

"Pekâlâ." Boğazını temizledi ve bana baktı. Gerçi bu "bana yardım edin" bakışı mıydı, yoksa "bu kötü bir fikir" bakışı mı, emin değildim. "Bu yazdığım tam yüz kelime."

"Harika. Ne zaman hazır olursan başla," dedim.

Bir saniyeliğine gözlerini sıkıca yumdu ve dudağını ısırdı, sonra gözlerini açıp Lea'ya odaklandı.

Onu ne zaman görsem beni şaşırtmayı hep başarıyor. Beni hep canlı ve tetikte tutuyor. Ona ihtiyaç duyduğum her an gülümsüyor, onun gülümsemesine ihtiyacım olduğunu bilmesi mümkün değilken bile bunu yapabiliyor. Düşüncelere daldığı zamanlardaki görünüşü çok hoşuma gidiyor. Ve ben düşüncelere daldığımda onun bana bakışı da çok hoşuma gidiyor.

Sincaplarla sanki arkadaşlarıyla konuşur gibi konuşuyor. Sanırım bir insanın hayvanlara olan davranışı, onlarlarla nasıl iletişim kurduğu onun karakteri hakkında çok şey söyleyebilir. Bu hiçbir şey söylemediğiniz, tek kelime etmediğiniz zaman bile o insanın size nasıl davranacağını belli edebilir. Bilirsiniz ki siz ona fazla bir şey söylemeseniz de o sizinle her zaman konuşacaktır.

O kadar hızlı bitirdi ki sıfat kullanıp kullanmadığını anlama fırsatım bile olmadı. Açıkçası bu önemli de değildi. Hislerinde o kadar samimiydi ki ona A'dan düşük bir not vermem mümkün değildi. Ayrıca Lea'yı çok güzel tarif etmişti.

Ona bakmak için döndüm ve elbette kıpkırmızı bir yüzle gülümsediğini, yerinde hafif hafif kıpırdandığını gördüm. Gabe ona

bakmadı, sadece elindeki çıktıyı masama bıraktı ve arka sıradaki yerini aldı.

"Teşekkürler, Gabe," dedim. Başını sallayıp panik içinde kıvranmaya başladı.

"Peki, bu harika örneği kim takip etmek ister?"

"'Canlı' sıfat olmuyor mu?" dedi Hillary.

"Kes sesini, Hillary," diye mırıldandı Lea. Lafı ağzımdan almıştı. "Ben okumak istiyorum."

Lea ödevini okumak üzere kalkarken Hillary yerinde şaşkın, sessiz ve ağzı bir karış açık oturup kaldı.

"Gabe'in gölgesinde kalmamayı umuyorum," diyerek onun dikkatini çektikten sonra, "bu da benim tarifim, yine tam olarak yüz kelime," diye ekledi.

"Mükemmel." Ona devam etmesi için bir işaret verdim. Hillary'nin hâlâ arkamda bir yerlerde burnundan soluduğunu hissedebiliyordum ama bütün dikkatimi Lea'ya verdim.

Sanki hiç kimsenin ona bakmasını istemiyormuş gibi duruyor. Sanki aslında olduğu yerde yokmuş gibi davranmak istiyor. Ama ben yine de ona bakıyorum çünkü bakmak istiyorum, çünkü onun duruşu karşısında ona bakmaktan asla kendimi alamıyorum. Eğer kendisine bakmamı istemiyorsa var olmayı tamamen bırakması gerekir. Çünkü onun da bana ne zaman dönüp bakacağını hiç bilemiyorum. Sanki bu her an olabilir gibi. Hazır olduğumdan emin olmak istiyorum.

Biliyorum ki eğer o anı kaçırırsam bunun için asla başka bir şansım olmayabilir. Ve eğer başka bir şansım olmazsa

başta benim ona bakmakta olduğumu asla bilemez. Çünkü o öyle biri, kendisine bakmayı isteyeceğiniz türden bir insan.

Pam'e ikisinin de oltaya geldiğini –hatta yemi kapıp gittiğini– söylemek için sabırsızlanıyorum. İkisi de beni çok etkiledi. Lea'ya başparmaklarımı kaldırarak onay verdiğimi belirttim. Bana kâğıdını verdi ve yerine geçti.

Bir saniyeliğine Gabe'e baktım. Sırasına doğru eğilmiş ve kollarını bağlamıştı ama yüz ifadesi paha biçilmezdi. Sanki yüzü her an patlayabilecekmiş gibi gülümsüyor ve gözlerini kırpıştırıp başını iki yana sallıyordu.

"Evet, şimdiye kadar her şey güzeldi. Devam edelim bakalım!" dedim.

(Bahçedeki) Bank

Neden sıcak günler gelir gelmez dünyadaki bütün kişisel konuşmalara dahil olmak zorundaydım? Bu çocuklar özel bir yerde konuşmaz mıydı hiç?

O popo gelip üzerime oturur oturmaz yine aynı durumun içinde olduğumu anladım. Her ne kadar en sevdiğim ve tanıdığım en iyi popo olsa da oturuşundan birini beklediği belliydi.

"Selam," dedi bir kız sesi.

"Selam," dedi poponun sahibi.

Bir süre sessiz kaldılar.

"Oturabilir miyim?" diye sordu kız.

"Tabii." Kimse *bana* oturup oturamayacağını sormuyordu.

"Evet..."

"Yazını sevdim."

"Ben de seninkini sevdim."

Daha fazla sessizlik.

"Önceki gece için özür dilerim," dedi kız. "Başka bir şey düşünemiyorum ve bunu söylemenin daha iyi bir yolunu düşünüp duruyordum. Tamamen küçük düşürücü bir şey olacağını düşünmeseydim sınıfın önüne çıkıp söylerdim de. Fakat sonra Hillary'nin dinleyip yargılayacağını düşündüm de..."

"Önemli değil," dedi. "Ben de özür dilerim."

"Aptallık ettiğim için üzgünüm."

"Hiç de bile. Ben daha çok aptallık ettim."

"Belki ikimiz de daha az aptal olmaya çalışmalıyız. Senin daha az aptallık etmeni sağlayacağıma yemin ederim," dedi Lea elini havaya kaldırarak.

"Kayda geçmesi için söylüyorum, ben yine de arada bir epey aptal olabilirim. Üzerimde gerçekleştireceğini düşündüğün olumlu etkinin gerçekleşebileceğine dair herhangi bir söz vermiyorum."

"Gerçekten aptal olduğunu düşünmediğimi biliyorsun."

"Peki, şuna ne dersin..." dedi Gabe ve uzun bir süre durdu. "Bir orta yol bulalım. Bazen aptallık edebilirim."

"Elbette. Ama herkes bazen aptallık eder. Sence sana Hillary konusunda resmen saldırdığım zaman aptallık etmiyor muydum?"

"Bilmiyorum, bence biraz tatlı olmuştu."

"Şimdi öyle diyorsun ama emin ol, aptallık etmiştim."

"Bu konuşma biraz aptalca aslında."

"Biraz, evet."

"Bence 'aptal' kelimesini fazla kullanıyoruz. Onu da 'şey'le birlikte yasak kelimeler listesine koymalıyız."

Kız güldü. "Evet, fazla kullanıyoruz, ama olsun. Bazen saçma sapan konuşmaktan zarar gelmez. Bu da... alıştırma gibi."

"Neden, yakında büyük bir konuşma sınavımız mı var?"

Kız doğrulup daha dik oturdu ve çocuk da onun hareketini tekrarladı. Bence uzun bir süre birbirlerine bakmalılar. En azından birkaç dakika huzur ve sessizlik içinde kalmalıyım.

"Kulağıma bakmayı bırak," dedi çocuk.

"Kulağına bakmıyorum."

"Evet, bakıyorsun."

"Ee, şimdi bakıyorum," dedi kız ve gözlerini kısarak çocuğun kulağına baktı. "Hiç görünmüyor."

"Önemli değil, çok ufak bir şey," dedi çocuk.

"Peki faydası oluyor mu?" diye sordu kız. Ona biraz daha yaklaştı, sanki onun kişisel alanına girmek için bir bahane arıyormuş gibi.

Çocuk da ona yaklaştı ve ikisinin bacakları birbirine dokundu. "Doktor bu tür bir cihazın bende işe yarayıp yaramayacağından emin değildi ama sanırım şanslıyım."

"Evet, galiba öylesin." Kızın sesi artık çok alçaktı, hemen buracıkta oturuyor olmasalardı onları duyabilir miydim, bilmiyorum. "Senden hoşlanıyorum. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet. O yazı bunu anlamama yardımcı oldu."

"Öyle olmasını umuyordum."

"Ben de, yani, ben de senden hoşlanıyorum."

"Şu an gitmen gereken herhangi bir yer var mı?"

"Hayır."

Birbirlerine yaslandılar, belli ki bir süre daha onlarla kalacaktım.

Sanırım dinlemek zorunda kalabileceğim daha kötü çiftler vardı.

Maxine (Garson)

İçeri girdikleri anda bir şeylerin farklı olduğunu anladım. Aralarında daha az gerilim vardı, tüm o kaygıları yok olup gitmiş gibiydi. İçeri birlikte girmelerini ise söylemiyordum bile. Aynı anda girmişlerdi ve çocuk onun için kapıyı açık tutmuştu, tam da onun gibi birinden beklediğim şekilde centilmence davranmıştı.

"İstediğiniz bir yere oturun," dedim onlara. Ortalık sessizdi, neredeyse dönemin sonu gelmişti ve kızlardan biri hasta olduğu için izinliydi. O yüzden ben de hem karşılama hem de garsonluk yapıyordum. Ama bu hiç önemli değildi, özellikle de en sevdiğim çifti görecek olduktan sonra.

"Nasılsınız?" diye sordu kız bana dönerek.

"Çok iyiyim," dedim. "Sizler nasılsınız bu akşam?"

"Gabe'i bilmiyorum ama ben çok açım," dedi.

"Ben de öyle," dedi Gabe.

"Bugün neler yaptınız bakalım?" diye sordum. Biraz meraklı davranıyordum.

"Trenle şehre gittik ve çoğunlukla dolaştık," dedi delikanlı.

"Mükemmeldi," dedi kız.

"Anlaşılan iyi vakit geçirdiniz," dedim.

Başlarını sallayıp gülümsediler.

"Karar vermek için bir iki dakika düşünmek ister misiniz?"

"Evet, lütfen," dedi kız.

"Hazır olduğunuzda haber verin."

Tezgâhın arkasına geçtim ve tuzlukları doldurmaya başladım. Bu sırada onları duyabileceğim bir mesafede kalmaya çalıştım çünkü bu ikisinde tadına doyamadığım bir şeyler vardı.

"Hey, Lea," dedi çocuk.

"Hım? Izgarada peynir ile omlet arasında kararsızım."

"Bir saniye bakar mısın?"

Kız ona baktı.

"Bütün gün bunu yapmak istiyordum." Masanın üzerinden eğilip kızın tam dudaklarının üstüne bir öpücük kondurdu ve birkaç saniye sonra geri çekildi.

"İyi fikirmiş," dedi Lea.

Ah, şu iki sevgili yok mu, öldürecekler beni.

Sincap!

Çocukla kız nihayet dönmüşlerdi ve beraberdiler. Onlara doğru koştum, kendimi ayaklarının önüne atmaya ve benim için getirdikleri leziz hediyeleri almaya hazırdım.

En sevdiğim bankta oturuyorlardı ve çocuk kolunu kızın omzuna atmıştı. Kafa kafaya vermiş konuşuyorlardı.

"Demek temel şeyleri bilmek istiyorsun," dedi kız, çocuğun elini kavrayarak.

"Evet. Hakkında pek bir şey bilmediğimi hissediyorum. Bir sürü kulaktan dolma şey biliyorum ama pek az gerçek bilgiye sahibim. Annen, baban, kardeşlerin, doğum günün, en sevdiğin dondurma..."

"Pek ilginç bir şey yok. Annem babam boşandı. Daha çok babamı görüyorum çünkü annem yeniden evlendi ve benden çok daha özenle yetiştirdiği iki çocuk sahibi oldu." Durdu. "Bunu pek taktığım da yok gerçi."

"Kötüymüş," dedi çocuk. Kızın saçlarını parmağına dolayıp oynayışı hoşuma gidiyordu. Keşke biri de benim kuyruğumla öyle oynasaydı.

Kız omuz silkti. "Atlatıyorum."

"Böyle bir şey nasıl atlatılır ki?"

"Bu konuşma daha çok dördüncü buluşmanın konusu olabilir sanki," dedi kız. "O yüzden diğer sorulardan devam edeceğim. Doğum günüm, 4 Haziran."

"Yaklaşıyor," dedi çocuk. "Takvime not alayım en iyisi."

"En sevdiğim dondurma nane aromalı, çikolata parçacıklı olan."

"Sana doğum gününde bir fıçı dolusu alırım..."

Kız kıkırdayarak güldü ve ona daha çok yaklaştı.

Onları rahatsız etmemeye karar verdim. Yiyecek çok şeyim vardı.

Frank (Çin restoranı kuryesi)

Okulun bitmesine sadece birkaç gece vardı ve ben yine birinci sınıfların yurtlarına sipariş götürüyordum. Evde fizik finalime çalışmam gerekiyordu ama paraya da çok ihtiyacım vardı. Belki de ben araç kullanırken bana notlarımı okuması için birini bulmalıydım.

Siparişi kapıya getirdiğimde, hep çıktıklarını düşündüğüm çocukla kız dışarıda oturuyordu.

"Sipariş bizeydi," dedi kız.

"Hey, nihayet sözümü dinleyip birlikte sipariş verdiniz!"

Güldüler.

"Ben de öyle olmasını umuyordum."

"Bir tek sen değil," dedi çocuk.

Bana epey dolgun bir bahşiş verdiler.

Danny (Lea'nın arkadaşı)

Gabe'le arasında neler olup bittiğini öğrenmek için hızla Lea'nın yurt odasına gittim. Geçen hafta Starbucks'ta görüştüğümüzden beri ondan haber almamıştım ve son gelişmeleri öğrenmeliydim. Finallere çalışmaya odaklanamıyordum.

Koridoru geçtiğimde Lea'nın odasının kapısının hafif aralık olduğunu gördüm. Bu harikaydı, muhtemelen içerideydi ve böylece onu köşeye sıkıştırıp istediğim bilgileri alabilirdim.

Kapıyı itip sonuna kadar açtım.

"Azalea Fong," dedim en ciddi sesimle.

Sonra şifoniyerin karşısındaki boş Çin yemeği kaplarını gördüm. Televizyonda da sanırım *Vampir Avcısı Buffy*'nin bir bölümü oynuyordu.

Aman Tanrım, yerde de bir yığın yastığın arasında birbirine sokulmuş iki kişi vardı.

Gitmek üzere dönerken gözlerimi kapayıp küçük bir çığlık attım.

"Danny?" diye seslendi Lea doğrularak.

Gabe de yerinde doğruldu.

Neyse ki ikisi de tamamen giyinikti.

"Çok özür dilerim," dedim.

"Sorun değil," dedi Lea ayağa kalkarak. Gabe de onu takip etti ama biraz geride duruyor ve gözlerime bakmıyordu. Lea onu kolundan tutup kendi önüne çekti.

"Gabe, bu Danny."

Elini sıkmak için uzandım.

"Memnun oldum," dedi Gabe.

"Aslında daha önce bir iki kez karşılaştık. Ev arkadaşım Maureen'le aynı katta oturuyordun."

"Saçların önceden sarı mıydı?" diye sordu Gabe, yüzümü inceleyerek.

"Bir dönem öyleydi."

"Evet! Bir keresinde sana kot pantolonunla ilgili bir şeyler sormuştum çünkü annem bana devamlı ne marka kot istediğimi soruyordu. Ben ise markaları önemsemiyordum. Ama sanırım annem önemsiyor."

Şimdi taşlar yerine oturmuştu.

"Neyse, ben sizi baş başa bırakayım."

"Teşekkürler, Danny," dedi Lea bana sarılmak için uzanarak. "Yakında konuşacağız, söz veriyorum."

"Söz mü?" dedim serçeparmağımı uzatarak.

Gözlerini devirdi ama yine de serçeparmağını uzatıp benimkine doladı.

Başka kimsenin onları rahatsız etmemesi için arkamdan kapıyı kapayıp ayrıldım.

Evet, çok utandırıcı bir andı.

Ama Tanrım, çok tatlılardı.

Teşekkür

Bu bölümün biraz kontrolden çıkabileceğini hissediyorum, o yüzden en önce Jean Feiwel'la başlayalım. Onun, ilk gençlik kitaplarını *X Factor* yarışmasıyla birleştirme fikri olmasaydı bu kitabı yazmam mümkün olmazdı. Benim için yaptığı her şeye minnettarım.

Editörüm Holly West'e kucak dolusu şükranlarımı sunuyorum. Kendisi yayına hazırlık süreci boyunca inanılmaz bir sabır ve yardımseverlikle çalıştı. Onun fikirleri olmadan bu roman asla şimdi olduğu kadar iyi olamazdı. Ayrıca Molly Brouillette, Allison Verost ve Kathryn Little'a da kitabın yazımı süresince yaptıkları birçok şey için teşekkür ediyorum. Swoon Reads grubuna da okuma, değerlendirme ve yorumları için teşekkürler.

Morristown'daki dostlarıma ve çalışma arkadaşlarıma, Morris Kasabası Kütüphanesi'ne bana verdikleri destek ve sundukları imkânlar için sonsuz şükranlarımı sunuyorum; özellikle de Maria Norton, Chad Leinaweaver, Arlene Sprague, kelly Simms, Virginia Lee ve Anne Ryan Dello Russo'ya. Aynı

zamanda Jim Collins'e, son dört yıldır aklıma gelen her acayip kitap fikrini dinlediği için teşekkür ederim. Bir gün o zombi-denizkızı destanını yazacağım.

Online ekibe de sonsuz teşekkürler: Taslak okumalarını yapan ve devam etmem konusunda beni cesaretlendiren Kandra Rivers'a, okurlarımın içini eritecek o mükemmel sahneyi bulmaya çalışırken attığım beş bininci mesajdan sonra bile e-posta adresimi engellemediği için Hanna Nowinski'ye ve "Nasıl bir aşk romanı okumak istersiniz?" sorusuna verdiği son derece ilginç cevap için Adi Lubotzki'ye. Ayrıca tüm Tumblr arkadaşlarıma ve takipçilerime teşekkür ederim. Siz her şeyden önce bana yazdıklarımı gönderme cesaretini verdiniz.

Lauren Velella'ya sonsuza dek minnettarım çünkü ne zaman, "Hey, bir şeyler yazdık, okumak ister misin?" desem "Her zaman!" diye cevap veriyor. Michelle Petrasek'e bomba gibi bir okuyucu, editör, oyun arkadaşı ve IHOP[12] tutkunu olduğu için teşekkürler. İlk düzeltmenim ve birlikte alışveriş yapmayı en çok sevdiğim kişi olduğu için Chrissy George'a da teşekkür ediyorum. FRLK kızlarına da buradan sesleniyorum: Kate Vasilik, Katie Nellen, Chelsea Reichert ve Melanie Moffitt. Beni dinlediğiniz ve sadece bir sınıflama numarası ve ISBN numarasıyla ağlatabildiğiniz için teşekkürler.

Kız kardeşime ve erkek kardeşlerime büyük saygı ve sevgilerimi iletiyorum: Karen, Scott ve Sean. Çünkü yazdığım her şeyde sizden bir şeyler bulunuyor. Üzerimde hayal edebileceğinizden çok daha fazla etkiniz var. Ayrıca bu büyük,

12 ABD'de bir restoran zinciri. (ç.n.)

eski ailenin parçası oldukları için Bill, Billy, Zak, Sandra ve Brianna'ya teşekkürler.

Annem Pat'e, burada sayamayacağım kadar çok, milyonlarca sebepten ötürü sonsuza dek minnettarım. Kitaptaki küfürlü sözler için de özür dilerim. Son olarak, her gün özlediğim babam Wayne'e teşekkür ederim. Aramızda olsaydı, bu kitabın çıktığını haber aldığında "Aferin, Sandra Jean!" gibi bir şeyler söyleyerek bana bir pasta alırdı, diye düşünmek hoşuma gidiyor.

Sandy Hall, doğup büyüdüğü yer olan New Jersey'de gençlik kütüphanecisi olarak çalışmaktadır. İletişim alanında lisans ve Bilgi ve Belge Yönetimi alanında da yüksek lisans yapmıştır. Yazmadığı ve gençlere kütüphanecilik hizmeti vermediği zamanlarda kitap okur, TV programlarında yarışır ve Tumblr'da gezinir. *Başka Türlü Bi' Şey* ilk romanıdır.

Yaratıcı yazarlık hocası, kurye, Starbucks baristaları, esas oğlanın en iyi arkadaşı, esas kızın oda arkadaşı ve bahçedeki sincabın ortak bir noktası var: Hepsi Gabe ile Lea'nın birlikte olması gerektiğini düşünüyor.

Birlikte yaratıcı yazarlık dersi alan Lea ve Gabe aynı zevkleri paylaşır, aynı Çin yemeğini sipariş eder ve aynı mekânlarda takılırlar. Ne yazık ki Lea biraz kendi halinde, Gabe ise çekingendir ve ikisi de ilk adımı atabilecek gibi görünmemektedir. Fakat aralarında bir şeyler vardır ve onların dışında herkes bunun farkındadır. Yaratıcı yazarlık hocaları ikisini bir araya getirmeye çalışır, Starbucks'taki barista ilişkilerini dizi gibi izler, otobüs şoförü karısına onlardan bahseder, restorandaki garson onları hep aynı masaya oturtur. Hatta okulun bahçesindeki sincap bile iki gencin birlikte olması gerektiği kanısındadır. Peki, herkesin inandığı bu aşka Lea ile Gabe de inanacak mı?

"Akıcı ve tatlı bir aşk hikâyesi arayanlar için birebir."
VOYA

"İki insan kavuşacaksa bu Gabe ile Lea olmalı...
Aralarındaki çekim o kadar güçlü ki herkes bunu hissedebiliyor ve hikâyeleri de etraflarındaki bu kişiler sayesinde yazılıyor.
Eğlenceli ve tatlı bir romantik komedi."
School Library Journal

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-015-5

Kapak görseli ve tasarımı: Anna Booth